

W. E. Johns

Biggles padl do pasti.

KAPITOLA PRVNÍ

KDE JE BIGGLES?

Kapitán Algy Lacey, nositel vyznamenání za statečnost pozvedl oči, když nadporučík „Ginger“ Hebblethwaite vstupoval do místnosti a salutoval.

„Ahoj Gingere, posad' se.“ Algy ho pozval dál s podivně stísňným zabarvením hlasu.

Ginger se svalil do židle. Svalil se, je to správné slovo. Očima stále visel na Algyho tváři. Byla bledá. V očích Algyho se zračil takový výraz, který Ginger ještě nikdy předtím neviděl.

„Co se stalo?“ zeptal se zvědavě.

Předtím než mohl Algy odpovědět, je od dveří někdo přerušil. Bylo otevřeno a mezi veřejemi se křenila tvář kapitána lorda „Bertie“ Lissieho.

„Co tu slavíte? Jak se daří?“ hlaholil.

Algy se ale nezasmál. „Nebud' blázen. Pojd' dál nebo vypadni,“ řekl zastřeně.

Bertie hodil očkem po Gingerovi a vešel dovnitř.

„Ještě jsem ti to Bertie neřekl, ale když už jsi tady, měl bys dobře poslouchat, co teď chci říci,“ shrnul Algy.

„No tak pokračuj,“ netrpělivě ho pobízel Ginger. „Co se děje?“

„Hrozně se bojím, že se Bigglesovi něco stalo.“

Ticho uprostřed místnosti teď rušil jen tikot hodin na stěně. To je zase vrátilo na pevnou zem.

„Je to... oficiální?“ zeptal se Ginger.

„Ne.“

„Tak proč se tím tak obíráš?“

„Kvůli tomuhle,“ odpověděl Algy a zvedl ze stolu tenoučký zahnědlý papír. „Povýšili mne na velitele perutě s účinností od dneška a... od teď velím celé peruti.“

„Což může znamenat jen jediné. Že se Biggles nevrátí!“ jedním dechem zašeptal Ginger.

„Přesně tak.“

„A ty jsi vlastně neměl ani stín podezření před tím, než přišel

tenhle rozkaz...”

„Ano i ne,“ řekl Algy. „Dalo by se říci, že jsem nebyl vůbec vyplašený, ale když jsem si přečetl tuhle zprávu, hned jsem věděl, že to pro mne pár dní nebude vůbec lehké. Když se teď ohlédnou zpátky, tak se sám sobě divím, že jsem nevnímal těch pár podezřelých okolností už dřív.“

„Ale vždyť se tu říkalo, a já si to alespoň myslel, že je na dovolené,“ vstoupil do řeči se svou trochou do mlýna Bertie. Čistil si přitom monokl.

„To jsme si mysleli všichni,“ odvětil tiše Algy. „A právě proto si teď o tom musíme promluvit a rozmyslet se, co dál.“

Bertie si strčil ruce do kapes. „Biggles nepatří k chlápům, co přejdou k jiné jednotce bez toho, že by nám ně řekl, co visí ve vzduchu,“ prohlásil.

„Pojďme si shrnout některá fakta,“ navrhl Algy. „Alespoň takhle nějak by to sám Biggles řekl. A začneme hezky od počátku. Minulý týden volali Bigglese z ministerstva. Na tom by nebylo nic divného. Byl zrovna v kanceláři a já nepředpokládal, že se děje něco zvláštního. Když zavěsil, řekl mi – já si pamatuji jeho slova skoro přesně – postarej se o vše, než se vrátím. Řekl jsem: Jasně.“ Algy si na chvíli vydechl.

„Tohle se už samozřejmě stalo tolikrát, že jsem to vzal za normální rutinu. Biggles se ale vrátil až pozdě po večeři. Vypadal hrozně zamyšleně a já se ho zeptal, zda je všechno v pořádku, na což odvětil, že samozřejmě a proč by nebylo.“ Algy si udělal pauzičku, aby si chvějícím prsty mohl zapálit cigaretu. „Příští ráno, – to byl pátek – mne překvapil, když řekl, že si bere přes víkend volno. Byl jsem z toho vedle, neboť, jak i vy víte, jen velmi zřídka někde na neděli odjížděl. Vlastně ani neměl kam jezdit a mockrát mi předtím říkal, že tak jako tak bude stejně někde na základně.“

„A ty si teď myslíš, že tenhle kšeft začal právě tehdy, vid?“ poznamenal Ginger.

„Jsem si tím jistý. Biggles je sakramentsky dobrý herec, když se mu chce. Choval se tak, že absolutně neexistoval důvod si myslet, že se chystá na něco zvláštního. Uklidil si stůl a řekl, že doufá, že se vrátí v pondělí. Minulé pondělí. Teď už je to týden. Nemusíme vůbec pochybovat, že když to tak řekl, tak to taky tak myslel. Věřil, že se

vrátí. Jinak řečeno, kdyby se všechno dařilo, tak jak mělo, byl by tady už minulé pondělí. Když odcházel, podíval se na mne s tím jeho zvláštním úšklebkem a povídá, „Starý brachu, postarej se tady o všechno.“ Moc mi to nezapalovalo, a tak jsem na tom v té době neviděl nic významného. Ted’ ale vím, že když tohle pronesl, tak si vůbec nebyl jistý, zda se vrátí.“

„To přesně odpovídá tomu, jak se choval ke mně,“ přitakal Ginger. „Normálně se nechová tak učitelsky a okázale. Ted’ mi ale potřásl rukou a dal mi pár otcovských rad. Chvilí jsem se dost divil asi tak jako ty. Nepřikládal jsem tomu však žádný význam.“

„Až do doby, kdy se měl vrátit,“ pokračoval Algy. „To jsem si uvědomil, že odjel ze základny, aniž tady nechal adresu či telefon. Víte dobře, že byl pedant na předpisy a on by prostě neudělal to, že by si jen tak někam vypadl, aniž by nám někde nechal spojení pro případ nouze. Od té doby ho nikdo neviděl. Až do minulé středy mi to nebylo divné. Volal jsem na štáb čtyřicáté peruti. Pořádali tam večírek pro hosty a Biggles patřil mezi čestné hosty. Přijal jejich pozvání a představte si, že se ani neomluvil. Není typ člověka, co se nechá někam pozvat, aby tam pak nepřišel. Když jednou už něco přijal, tak bych dal krk za to, že tam jít chtěl. Z toho prakticky vyplývá, že se něco zhatilo. Muselo to být hodně vážné, když se nedostavil. A tak mě začalo zajímat, kde by mohl být. A od včerejška se mé starosti ještě prohloubily. Ráno přišel rozkaz ze štábu, kde mne pověřili velením peruti. Byl jsem z toho jako opařený. Abych to shrnul, domnívám se, že ministerstvo uložilo Bigglesovi nějakou práci. Takovou, z které se snadno odvíjí možnost se nevrátit. On tu práci přijal. Co to bylo za dílo, ale nevím. On se prostě nevrátil. Nesu to dost těžko, ale je to tak. Nemá smysl zakrývat fakta. Jsem z toho v šoku. Před ostatními ale ani muk, alespoň prozatím.“

Ginger se přidal. „Jestliže ti ministerští úřadové svěřili perut’, musejí vědět, že se nevrátí.“

„Bojím se, že máš pravdu,“ přitakal Algy.

Ted’ se do diskuze přidal i Bertie.

„Ale tohle vůbec nemá smysl – jestli víte jak to myslím? Jestli ministerstvo ví, že se Bigglesovi něco stalo, musí být uveden na seznamu pohřešovaných, zabitých nebo zajatých. Prostě musí ho mít na seznamu obětí.“

„To záleží na tom, co to bylo za práci,“ odporoval Algy.

„Ministerstvo zná pravdu, ale pravděpodobně jsou vázáni mlčenlivostí.“

„To ale není fér,“ žhavě protestoval Ginger. „My prostě nemůžeme Bigglese ponechat jeho osudu... To prostě nejde!“ Luskal prsty.

„A co vůbec můžeme dělat?“

„Je přece člověk, který zná všechna fakta.“

„Myslíš, že... je to brigádní generál Raymond od zpravodajců?“

„Jo!“

„Ale ten nám nic neřekne!“

„Cože? Neřekne?“ hromoval Ginger. „Po všech těch obtížných operacích, co jsme pro něj udělali? Po tom riziku, co jsme podstupovali pro jeho oddělení, se prostě k nám takhle chovat nemůže.“

„A ty mu to řekneš do očí?“ sarkasticky se zeptal Algy.

„To mu teda řeknu.“

„Víš ale, že je proti předpisům jít rovnou na ministerstvo.“

„Rozkaz, nerozkaz. Já klidně půjdu i do parlamentu,“ vyhlásil Ginger. „Když nás rádi viděli tehdy, když si s něčím neuměli poradit, nemůžou prostě zavřít dveře a nemůžou si dovolit s námi nemluvit. Půjdu za generálem a třeba mu ze štábu udělám kůlničku na dříví, jestliže se k němu nedostanu. Je to chlap anebo baba? Podle mne, jestli je to chlap, tak nás přijme. A udělá ve všem jasno.“

„Když se tam ale budeš takhle chovat, tak všichni skončíme v base.“

„Komu z vás by to vadilo?“ Ginger se předváděl. „Já chci znát pravdu. Co se dá dělat, jestli Bigglese zabili. Teď ale nesnesu nejistotu. Není to fér. Tečka.“

„Skoro bych s tebou souhlasil,“ řekl hořce Algy. „V naší jednotce nejsme žádní žabaři. Raymond to ví zatraceně dobře. Pojďme za ním a dostaňme to z něho. Nanejvýš nás vyhodí.“

„A co já? To se ani neptáte, co si o tom myslím já?“ zeptal se Bertie prostě. „Můžu vám nějak pomoci?“

„Pojď s námi a budeme alespoň delegace,“ rozhodl Algy.

Za hodinu na to jim zřízenec na ministerstvu ukázal na dveře kanceláře, na kterých stálo napsáno bílými písmeny *Brigádní generál R. B. Raymond, DS.O. Zpravodajská služba*. Raymond znal Algyho a Gingera dobře. Bertieho znal od vidění. Potřásl si rukama a on jim

pokynul, aby se posadili.

„Samozřejmě, že víte, že je nepřípustné sem přijít s osobní žádostí bez předchozího pozvání,“ zlehka poznamenal a sraštil obočí.

„Pane, tohle je ale víc než osobní záležitost,“ odpověděl Algy. „Tahle záležitost může ovlivnit bojovou morálku celé perutě. A vy pravděpodobně víte, co morálka pro letce znamená.“

„Vím. Jen jsem čekal, jak dlouho vám bude trvat, než si dáte dvě a dvě dohromady. Pánové, velmi lituji, ale nemohu vám toho moc povědět.“

„Chcete říci, že nemůžete nebo nechcete, pane?“ požadoval rozhořčeně Algy.

„Co přesně chcete vědět?“

„Naše otázka zní, pane, kde je Biggles?“

„To bych si taky přál vědět,“ pomalu odvětil generál a v jeho hlase se dalo poznat, že to myslí vážně.

„Ale víte, kam jste ho poslali?“

„Ano.“

„A řeknete nám to?“

„Jaký by to mělo význam?“

„Možná, že bychom s tím něco dokázali udělat.“

„Obávám se, že je to nad rámec vaší otázky.“

„Má to snad znamenat...že byl Biggles zabit?“

„Možná. Ledacos tomu nasvědčuje. Zatím ale nemáme oficiální potvrzení jeho smrti.“

V místnosti se rozlehlo krátké ticho a zavládly rozpaky. Generál se odmlčel, díval se z okna na modrou oblohu a bubnoval prsty do stolu.

„Vzhledem k tomu, že se dost dobře známe z minulosti, nemyslíte si, pane, že jste nám dlužen nějaké vysvětlení?“ přerušil ticho Algy.

„Ta záležitost je přísně tajná.“

„I v minulosti jste nám říkal spoustu tajných zpráv, když jste potřeboval Bigglese získat.“

Zdalo se, že se generál rozhodl. „Dobrá,“ řekl. „Vaše argumenty jsou pochopitelné a já je nemohu odmítnout. Já vám to tedy povím, ale samozřejmě musíte dodržet podmínky nejvyšší důvěrnosti.“

„Ještě jsme je nikdy neporušili, pane.“

„V pořádku. Už se k tomu nevracejme.“ Generál se lehce usmál, ale pak zase zvažněl. „Pojďme rovnou k faktům. Před deseti dny jsme dostali zprávu, že jedna velmi důležitá osoba, jejíž jméno nepotřebujete znát, ale které budu říkat třeba kněžna X, utekla z Itálie. Ta dáma je Italka nebo lépe Siciliánka. Patří k lidem, kteří nenávidí Mussoliniho a jeho dílo. Její otec byl už před válkou známou osobností, která se postavila na odpor fašistům. Podle oficiální verze se zabil při dopravní nehodě. Ve skutečnosti byl zavražděn. Kněžna X to věděla a okamžitě se postavila na odpor režimu. Mussoliniho policie ji vypátrala, a když Itálie vstoupila do války, zatkli ji. Její přátelé, členové jednoho tajného spolku ji pomohli uprchnout. Měla se dostat do Marseille, kde jsme si ji podle domluvy měli vyzvednout. Bohužel ji pronásledovali a ona doufala, že je dokáže setřást, když změní přímou trasu. Nakonec se dostala do Monackého knížectví na jiho-východě Francie. Zнала tam jednoho italského bohatého obchodníka, bankéře, s kterým se scházela už v minulosti. Domnívala se, že ji ukryje. Do jeho vily se dostala bezpečně a pak nám poslala zprávu přes jednoho našeho agenta, který byl s ní v kontaktu. Dostali jsme její adresu a žádost, abychom si ji vyzvedli. V té době se však už uzavíralo obklíčení a byla by úplná sebevražda snažit se uniknout do Marseille nebo do neutrální země. Do Španělska například. Nedokázala by to sama bez ochrany a hrozně nám záleželo na tom, aby se to povedlo. Hned jsme si uvědomili, že jestli chceme něco dělat, příliš času nezbývá. Rozhodli jsme se, že ji zachráníme ze vzduchu. Povolali jsme Biggleswortha, který má spoustu zkušeností v podobných operacích a zeptali se ho na názor. Nabídl se, že to zvládne.“

„To znamená letět do Monaka, sebrat kněžnu a doručit ji sem?“ „Ano. Ale tahle operace vůbec nebyla tak jednoduchá, jak se může zdát na první pohled. Problém nebyl ani tak v tom, jak tam Bigglese dostat, protože bychom ho mohli shodit na padáku. Ale vyzvednout ho je už něco úplně jiného. Znamená to přistát s letadlem. Monako nemá žádnou přistávací plochu. Je obklopeno skálami a rovné plochy jsou zastavěny. Z toho důvodu je v jihofrancouzském regionu Alpes Maritimes jen pár vhodných ploch pro přistání. Nepřipadalo v úvahu, že by Biggles sám pilotoval letadlo, protože než najde kněžnu – doufali jsme, že to zvládne za dva až tři dny – jeho letadlo by určitě odhalili. Povolali jsme tedy ještě jednoho muže, který v tomto koutku

země zná každý kámen, muže, který se tam narodil. Místním se tu říká Monégasque. Náš muž sloužil u „Bojujících Francouzů“.

Rozhodli jsme se, že Biggles seskočí s padákem a že my ho vyvezdeme o dvacet čtyři hodin později na místě, které nám ten chlápek doporučil. Mimochodem jmenuje se Henri Ducoste.

Navrhl nám rovnou pláž ležící kousek na západ od Nice. Je to asi dvacet mil od Monaka. Před válkou tady provozovali zábavné rekreační lety.“

„Proč tak daleko?“ zeptal se Ginger.

„Protože prostě nikde blíž není nic vhodného. Monako je uzoučký kus země. Území představuje pouze osm čtverečních mil. Přímo od mořské hladiny se příkře zvedají útesy, z nichž některé dosahují až tisíc stop. Mimo pár kopců je celé knížectví doslova poseto vilami a hotely. Módní letovisko Monte Carlo zabírá největší část území. Vesnice Staré Monako a paláce jsou postaveny přímo na „Skále“. Nemají tam letiště. Přesněji, nejbližší letiště je až u Cannes asi třicet mil západně.“

„Rozumím, pane,“ řekl Ginger.

„A Biggles se vydal na cestu,“ pokračoval generál. „Co se přesně v Monaku seběhlo, nevíme. Je dost nepravděpodobné, abychom se úplnou pravdu vůbec někdy dověděli. Ale spoustu věcí si můžeme domyslet z ojedinělých útržkovitých zpráv od našich agentů. Stalo se asi toto. Biggles padl do pasti. Princezna nebyla ve vile, neboť její domnělý přítel ji zradil pravděpodobně za tučnou odměnu. Posadili ji do civilního vězení a drželi ji pod dohledem až do eskorty zpět do Itálie. Zdá se, že se Bigglesovi skoro podařilo se nějak z pasti vymotat. Musela to pro něj být ta nejstrašnější chvílka v jeho životě. Dokázal kněžnu dostat z žaláře a pak ukradl policejní vůz, se kterým se snažil upláchnout. Společně s ní uháněl k Nice po nádherné silnici, která zkracuje cestu od mořské hladiny na vrcholky útesů. Říká se jí Grande Corniche. Samozřejmě, že vůz pronásledovali, ale přesto se Biggles dostal na přistávací plochu před pronásledovateli. Čekal tam na ně Ducoste. Ve světle měsíce bylo všechno přehledné.“

Generál se odmlčel a zapálil si cigaretu.

„Ted' přijde tragédie,“ pokračoval. „Co vím, řekl mi přímo Ducoste. Biggles a kněžna opustili vůz a rozběhli se k letadlu. V patách měli italské pronásledovatele. Abyste správně pochopili celou záleži-

tost, musím vám říci, že letadlo byl starý Berline Breguet. Osmimístný jednomotorový letoun, který se dříve používal v Air France pro lety mezi Londýnem a Paříží. A abych byl úplně přesný, byl to stejný stroj, ve kterém uletěl Ducoste z Francie. On sám se pro něj rozhodl. Mezi kokpitem a kabinou jsou přední dveře s malým skleněným okénkem, přes které může pilot vidět na pasažéry. Omlouvám se, že vás obtěžuji těmito detaily, ale jsou nesmírně důležité. Pochopíte to za chvíli. Jak už jsem řekl, Biggles a kněžna v patách s pronásledovatelem běželi k letadlu. Ducoste, pozorující celou situaci z kokpitu s nahozeným motorem, si uvědomoval, že to bude jen o vlas. Biggles řval na svoji společnost, aby se vyhoupla na palubu a snažil se italské vojáky zadržet pistolí. Umím si tuhle situaci docela představit. Kněžna naskakuje do letadla, Biggles je pár yardů za ní. Jde pozpátku a bojuje s vojáky za ním. Kněžna už byla na palubě, když Biggles zakřičel na Ducoste, aby se vznesl bez něj. Samozřejmě, že Ducoste, kterému nechyběla odvaha, se zdráhal takový rozkaz vyplnit. Znovu musím připomenout, že kněžna už byla na palubě. O tom není pochyb. Ducoste ucítil slabý otřes letadla, asi takový jako cítí řidič, když někdo nastoupí do vozu. Ohlédl se přes okénko a uviděl tvář běženkyně jen pár yardů za sebou. Vypadala, že je rozrušená. Naznačovala mu, aby odletěl. Až sem si Ducoste naprosto přesně všechno pamatuje. Podíval se ven a uviděl Bigglese, jak se snaží naskočit do letadla. Ještě předtím, než se mu to povedlo, zasáhla ho kulka. Z kokpitu letadla mu Ducoste nemohl nijak pomoci. A to už střely začaly trhat plášť letadla a během několika minut by všichni skončili v zajetí. Za takových okolností udělal tu nejrozumnější věc. Vznesl se. Nepochyboval o tom, kde je ta žena. Měla být na palubě. Skutečně ji na palubě letadla viděl. Nabral kurs do Anglie a po velmi složitém letu, kdy byl napaden nepřátelskými stíhači, přistál na domovské základně. Umíte si určitě představit jeho zděšení, když zjistil, že trup letadla je prázdný. Kněžna nebyla na palubě a dveře do kabiny byly otevřené. Chudák Ducoste se nedokázal srovnat s tím, co se asi stalo. Poslední věc, kterou viděl před odletem, bylo Bigglesovo tělo ležící bez pohnutí na písku pláže, dva Italové nebezpečně blízko něho. Ostatní k němu běželi. Také si jasně pamatuje, že v té době kněžna byla na palubě letadla.“

Algy se zhluboka nadechl, „A to je všechno, co víte?“

„Ano, to je vše.“

„Žádné zprávy z Monaka?“

„Ani slůvko.“

V kanceláři se rozlehlo hrobové ticho.

„A opravdu nemá Ducoste žádnou představu o tom, co se mohlo stát“ zeptal se Ginger.

„Žádnou. Jediné možné vysvětlení je to, že kněžna vypadla z letadla při letu někde mezi jižní Francií a Anglií. Co jiného si můžeme myslet?“

„A nemáte žádné zprávy, že bylo nalezeno její tělo?“

„Ani řádek.“

„Tohle je neskutečná situace,“ brumlal Algy. „Protože jde o Bigglese, musejí Italové vědět, s kým mají tu čest. Jejich němečtí kamarádi jim toho určitě řekli dost. Člověk by si myslel, že když dostanou někoho, kdo jim způsobil takové ztráty jako on, tak se budou vytahovat a veřejně to vyhlásí. Alespoň takhle to ve válce dělají obvykle.“

„To si myslí všichni,“ souhlasil generál. „Zdá se, že se dá jednoznačně prohlásit, že pokud Biggles nebyl zabit, musí být vážně zraněn. Pak by musel být v jejich zajetí, což je bohužel skoro stejné, jako kdyby ho zabili u letounu. Ale nechci přehlížet ani možnost, že z určitých důvodů nepřítel neříká vůbec nic o tom, jak dopadl chlap, co jim dělal potíže. Ať to vezmu z jakéhokoli konce, je to situace nejasná a pro mě nepřijatelná!“

„Řekněte mi, pane, co měl Biggles na sobě, když se pustil do akce?“ zeptal se Ginger. „Měl na sobě uniformu?“

„No, měl a neměl. Pokud vím, nesnášel převleky. Existují ale situace, kdy je převlek nutný. Jen dost těžko mohl běhat po Monaku v britské uniformě. Vzal si staré oprané montérky, v kterých vypadal jako vysloužilý instalátér.“

„A vy, pane, ani neočekáváte, že o něm ještě uslyšíte?“

„Upřímně řečeno, ne. Máme jen malou naději, a obávám se, že úplně nepravděpodobnou. Mám s Bigglesem takovou malou dohodu. Protože jsme si oba uvědomovali, že by mohl získat i jiné užitečné informace, či že by ho mohli dostat a on se nebude moci vrátit zpět, dostal zvláštní modrou tužku. Podstatou naší dohody je myšlenka, že když se mu nepodaří akci dokončit, dostaneme jeho informace a bu-

deme moci vyslat jiného agenta. Dohodli jsme se, že pokud bude v Monaku, nechá zprávu na kamenné zdi u Quai de Plaisance ve spodní části Monaka blízko přístavu. Této oblasti se říká Condamine. Pokud bude v Nice, nakreslí domluvené znamení na zeď blízko Jockova baru na Anglické promenádě. Jeho kódem je modrý trojúhelník.“

„A už jste tam někoho poslali, aby to ověřil?“ dotazoval se Algy.

„Ne,“ připustil generál.

„A proč ne?“

„Tam se to policií jenom hemží. Jeho zpráva by stejně neměla žádnou hodnotu po tom, co se stalo na pláži. Teď nám zbývá jen doufat, že nějak vyvázne a dostane se zpátky. Všem nám tady připadá nepravděpodobné, že by měl vůbec příležitost na tu zeď něco načmárat.“

„Ale, pane,“ vstoupil do hovoru Ginger. „To vás ani nenapadlo, že byste se mohli pokusit Bigglese zachránit?“

„Napadlo, ale přišlo mi to beznadějně.“

„Proč? Nic není dopředu ztraceno.“

„Zvažte okolnosti. Poslední zpráva hovoří o tom, že Bigglesovo tělo leželo bez pohybu na zemi. Mohl být mrtev nebo v bezvědomí a okolo něho jeho pronásledovatelé.“

„Ale přece jen připouštíte tu možnost, že kdyby ho měli, tak vydají nějaké prohlášení?“

„To není nezbytně nutné.“

„Proč by zprávu takového významu nezveřejnili?“

„Z mnoha důvodů. Kněžna má v Itálii přátele a Mussolini se může obávat pomsty, jestliže se roznese, že ji zabili. Nepřítel se také může dohadovat, že když udrží zprávu o Bigglesovi v tajnosti, vyšleme spoustu agentů, aby zjistili, co se děje. Budou na ně čekat a chytí je přímo na udičku. Může to být past. Možná, že neuvedli jeho jméno přesně ze stejných důvodů, proč ani my neuvádíme jeho jméno na seznamu pohřešovaných.“

„Vy mu nedáváte žádnou naději, že?“

„A mám snad?“

„A kněžna?“

„Naděje na její přežití je čím dál mlhavější. Jestliže ji nezabili

už při odletu, nemohla přežít pád z letadla.“

Algy se upřeně podíval na generála. „Tak si myslím, že právě nastal čas, aby se někdo pokusil zjistit, co se tam vlastně odehrálo,“ řekl stroze.

„Přesně tak. Ano, propánakrále,“ vyhrkl Bertie.

„Lituji, ale nemám nikoho, koho bych tam poslal.“

„Ale máte snad dostatek vlivu, pane, abych mohl dostat desetidenní dovolenou?“ navrhl vážně Algy.

Generál nehnul ani brvou. „Vás snad napadlo, že se do Monaka vypravíte?“

„Nezahmouřím oka do té doby, než zjistím, co se stalo Bigglesovi.“

„To platí pro nás všechny, pane,“ důrazně pronesl Ginger.

„Ale hoši, buďte rozumní,“ protestoval generál. „Já sice chápu, jak se cítíte, ale ve válce nemůžete brát všechno osobně...“

„Když jste se rozhodl, že zachráníte kněžnu, tak jste asi tenhle přístup zamítl,“ vrátil krátce generálovu poznámku Algy. „Mně je úplně jedno, co se s ní stalo a říkám to naprosto upřímně. Nikdy jsem ji neviděl a asi ji taky nikdy neuvidím. Jenže Biggles je můj nejlepší přítel. I když odhlédnu od této skutečnosti, je to jeden z nejceněnějších důstojníků v činné službě. Prostě stojí mi za to, podstoupit určité riziko i hazard a pokusit se ho dostat zpátky... anebo alespoň zjistit, co se s ním stalo!“

„Souhlasím, ale naděje na úspěch jsou tak mizivé, že nemá ani cenu o nich mluvit.“

„Lituji, pane, ale nemohu s vámi vůbec v ničem souhlasit,“ řekl odměřeně Algy. „Dokud nevím jistě, že je Biggles mrtvý, pořád předpokládám, že žije. Dejte mi desetidenní dovolenou a já už zjistím, co se mu stalo.“

„Do jeho žádosti zahrňte i mne,“ dodal Ginger.

„A mne také, pane,“ zvedl paži Bertie.

Generál těkal očima z jednoho na druhého. „Co tedy hodláte udělat?“

Za všechny odpověděl Algy. „Zatím nevím přesně, ale najdeme cestu, jak zjistit co se Bigglesovi stalo. Kdybych se ztratil já, myslíte si, že by tu jen tak nečinně seděl a nás nechal hnít někde na nepřátelském území? Stejně by se zachoval, i kdyby byl ohrožen váš život.“

„Podle mé chmurné domněnky je Biggles mrtev,“ znova je ujišťoval generál.

„To už jsme pochopili, pane, ale já tomu prostě nevěřím,“ odsekl Algy. „Říkejte si svým domněnkám jak chcete, ale já se zachmuřím teprve, až uvidím jeho tělo. Nic jiného mne nemůže o jeho smrti přesvědčit.“

Brigádní generál pokrčil rameny. „Dobrá,“ řekl rázně. „Máte na všechno svůj vlastní názor. Dejte dohromady rozumný plán a já ho zvážím.“

Algy vstal a nasadil si čapku. „Děkuji vám, pane. Je právě dvanáct hodin. Jdeme někam na oběd a ve dvě hodiny nás tu máte zpátky. A to nám moc času na přípravu plánu nezbyvá.“

„Co mám s vámi dělat,“ přikývl generál.

KAPITOLA DRUHÁ

ROZUMNÝ PLÁN

Po obědě se sešli v zadní místnosti leteckého klubu RAF na Piccadilly. Algy, Bertie a Ginger tady probírali situaci, do které se teď dostali. Ani Algy a ani Ginger nikdy Monako nenavštívili. Byli na tom tedy podstatně hůře než Bertie, který se hrdě vychvaloval, že tohle malé knížectví leží jen kousek od jeho rodiště. Řádku let tam pravidelně trávil sezónu a účastnil se jako jezdec mezinárodních automobilových závodů, jež jsou známé jako Rallye Monte Carlo. Soutěžil i v závodech motorových člunů, plácal tenis na proslulých kurtech a hrál golf na svazích Mont Agel. Strávil mnoho dní ve velkých hotelích a byl častým hostem místní smetánky v jejich vilách. Díky tomu znal nejen vlastní knížectví, ale i přilehlé území.

„Prosím tě, a proč jsi tohle neřekl generálovi?“ zeptal se Algy.

„Nikdy nevytahuji eso z rukávu předčasně, to se přece nedělá propánakrále!“ mumlal Bertie. Když pokračovali v rozhovoru, přidal k lepšímu, že pokud se dostanou do Monaka, zná místo, kde se mohou bezpečně schovat.

„Takže to vypadá tak, že tě budeme muset vzít s sebou. Dáme se do toho všichni,“ shrnul Algy.

Bertie a Ginger souhlasili. Jednoznačně a bez námitek.

„První otázka je, jak se tam dostaneme?“

„Moc toho na vybranou nemáme,“ podtrhl Ginger. „Bud' přistaneme na pláži u Nice, nebo se necháme shodit. Ale jestli přistaneme, někdo se bude muset s letadlem vrátit. My všichni tam chceme Bigglese hledat, takže požádáme Raymonda, aby nám půjčil toho monackého pilota. No, toho chlápka, co už s ním letěl. Zná krajinu jako své boty a najde to lépe, než my bychom to dokázali podle mapy.“

„To je bezvadný nápad,“ souhlasil Algy. „A přistaneme nebo seskočíme?“

„Když ten chlapík zná krajinu, osobně bych dal přednost přistání,“ prohlásil Bertie. „Pro seskok je tam nevhodná krajina. Všude samé skály a různé objekty. Je to riskantní.“

„No dobře, připusťme, že přistaneme,“ pokračoval Algy. „Budeme pak pracovat spolu nebo se rozdělíme?“

„Asi bychom měli pracovat odděleně,“ řekl Ginger. „Dal bychom tomu přednost. Máme tak šanci tři ku jedné. Když zůstaneme společně a něco se zhatí, všechny nás zajmou. Jestliže ale do toho spadne jeden, ostatní mají volné ruce a mohou pokračovat. Dokážeme také prozkoumat větší území. Navrhují tedy, abychom pracovali odděleně s tím, že si budeme předávat informace, co dělají druzí dva. Měli bychom si domluvit místa schůzek, jak budeme ve spojení a měli bychom srovnávat získané poznatky.“

„Ano, to zní rozumně,“ souhlasil Algy a Bertie to jen potvrdil. „Jak se na to oblékneme? Tuhle otázku myslím vážně. Těžko můžeme do Monte Carlu v uniformě. Mluvím dobře francouzsky, takže já si můžu vzít na sebe normální civil a předstírat, že jsem vězeň, který se právě vrátil z Německa. Mohlo by to fungovat. Tohle zvládnou. A co ty Bertie?“

„Já dobře mluvím místním jazykem a vím jak na to. Podle nářečí nikdo nepozná, že jsem tam včera spadl z nebe.“

Na Algyho tváři se zračily rozpaky. „Lidé se ale budou podívat, když se tam bude motat zdravý a dobře stavěný chlap a nebude mít nic na práci.“

„Já si vezmu svoji kytaru a budu takový ten muzikant bez práce. Co si o tom myslíš?“ Cívěly na něj dvě užaslé tváře, a tak vysvětloval, „Potulní muzikanti jsou v jižní Francii úplně normální. Hrají

před dveřmi do hospod a vydělávají si na živobytí. Propánakrále, to je ono. Mohu hrát místního blondátého muzikanta a hrát jednu melodii pořád dokola na různých místech. Věřím tomu, že ji Biggles pozná, pokud tam někde bude. On tuhle skladbičku zná. Jednou mi řekl, že se na ní nedá zapomenout.“

Algy se zasmál. „Dobře, no a co ty, Gingere?“

Ginger vypadal smutně. „Já mám problém. Neumím totiž francouzsky. Spíš bych měl říci, že neumím tolik, abych se tam odvážil. Trochu mluvím a trochu i rozumím, ale nemohu se vydávat za Francouze. Mluvím lépe španělsky. Před válkou jsem byl několikrát ve Španělsku a v Latinské Americe. Víckrát než ve Francii.“

„My ale neletíme do Španělska. My letíme do Francie,“ pronesl Algy jedovatě.

„Moment, právě mne něco napadlo,“ dodal Bertie. „No ovšem! Proč by nám Ginger nemohl dělat Španěla.“

„Cože?“

„Budeš prodávat cibuli. Přesně stejně jako ti obchodníci ze severní Francie, co vozí cibuli do Anglie. Tam dole se zase chlapci ze Španělska toulají po Riviéře a prodávají čerstvou zeleninu. Nebo taky může být toreador, který hledá práci. Býčí zápasy se totiž také pořádají na jihu Francie, i když zrovna v Monaku ne.“

„Zapichovat býky? Tohle není pro mne,“ prohlásil znechuceně Ginger. „Když si tedy můžu vybrat, radši budu prodávat cibuli.“

„A kde ji prosím tě, sebereš?“ zajímal se Algy.

„Okolo letiště je jí fůry. To jsi zapomněl, že naši kluci tady trochu zahradničí?“

„Takže si ji povezeš s sebou. Prosím. Ale mám dojem, že bychom si měli vyjasnit asi nejpodstatnější bod. Jak se dostaneme zpátky?“

„Propánakrále, to je ale problém,“ brumlal Bertie. „Já bych skoro už zapomněl, že si musíme opatřit i zpáteční lístky.“

„Máme jen jednu šanci,“ rozhovořil se Ginger. „Předpokládám, že nás tam doveze Ducoste. Měl by nás také odvést zpátky. Měli bychom si domluvit místo a dobu návratu. A zcela samozřejmě, všichni budeme muset toto datum dodržet za všech okolností. Jestliže Bigglese nenajdeme či nezjistíme, jak to s ním je, nebude už nikdy jiná šance to zjistit. Jestliže to dokážeme dříve, budeme se muset

někde zahrabat, než pro nás letadlo přiletí. Mohli bychom Ducosteo-
vi dát světelný signál, zda je pro přistání všechno v pořádku.“

„Nic lepšího nevymyslím,“ připustil Algy. „Ale jestli se na letiš-
tě nedostaneme včas a naděláme kolem sebe hodně rámusu, Ducoste
by měl odletět. Nenecháme ho tam, aby sám strčil hlavu do oprátky.
Co k tomu ještě dodat?“

„To bychom měli asi všechno k našemu odletu,“ vyslovil svůj
názor Ginger. „Řekneme klukům na letišti, co se děje?“

„Ne,“ rozhodl Algy. „To bychom tam rovnou mohli poslat celou
perut'. To nejde, pak by to už mohla být skoro záškodnická akce ane-
bo celý výsadek. Angus převezme velení, než se vrátím. Jde se za
generálem a vysvětlíme mu náš návrh. Detaily zpřesníme později.“

„Jaké detaily?“ zeptal se Ginger.

„Budeme potřebovat franky, falešné dokumenty. Jestli Raymond
schválí náš plán, dokáže to zařídit.“

„Jestli ano, kdy se do toho dáme?“

„Jako vždycky. Ihned, jak bude všechno připravené,“ odvětil
Algy. „Čím dříve se ohřejeme na jižním slunci, tím lépe. Měli by-
chom odletět nejpozději zítra v noci.“ Vstal. „Pojďme zpátky na mi-
nisterstvo. Já už se celý třesu, abychom začali.“

O hodinu a půl později přednášel Algy svůj návrh generálu
Raymondovi a on ho poslouchal trpělivě až do konce.

„Jste už dost staří mazáci, abyste věděli, co máte dělat,“ řekl pak
tiše. „Ale vzhledem k tomu, že mám určité zkušenosti s touto smrto-
nosnou prací, nemám chuť váš projekt schválit. Na druhé straně máte
za sebou hezkou řádku úspěšných kousků a ty vás opravňují k tomu,
abych všechno ještě zvážil. Musím říci, že by mne hrozně překvapilo,
jestli kohokoliv z vás ještě uvidím, abych si s ním mohl připít na
konec války. Jestli vůbec nějaký bude. Bez výsostných znaků brit-
ského letectva a bez uniforem vás pověsí jako špiony. Zdůrazňuji
vám, pánové, že v tomto případě, nemám žádnou šanci žádat o vaše
vydání.“

Vím, že to nezní zrovna povzbuzujícím způsobem, ale musíte se
podívat pravdě do očí. Zařídím na štábu, abyste dostali dovolenou.
Dostanete všechno, co podle vás budete potřebovat. Udělám, co je v
mých silách. Hned teď zavolám Ducostea a řeknu mu, aby vás u let-
ky telefonicky sehnal. Minulý úkol přijal dobrovolně a nepochybuji o

tom, že to přijme i tentokrát. Dostanete zase Breguet. Tenhle stroj někde nad Francií nevyvolá tolik pozornosti jako naše letouny a zároveň nebudu muset použít... skoro bych řekl přímo obětovat... jedno z našich letadel. Jestliže ho chytí, zastřelí ho. To nesmíte dopustit. Ještě něco?“

„Už jen jedna věc, pane?“ dožadoval se Ginger. „Jak se jmenuje ten italský kšeftman, o kterém jste mluvil. Ten chlap, v jehož vile se chtěla kněžna schovat. Chci znát jméno té krysy, která ji zradila!“

„Je to milánský bankéř na penzi Zabani... Gaspard Zabani. Ten dům se jmenuje Vila Valdora a leží na Fleurie Avenue. Proč se na to ptáte?“

„Je jasné, že má dobré styky s italskou tajnou policií a asi ví, jak skončila naše agentka. Třeba bychom našli způsob, jak se od něj nějakou maličkost dovědět.“ Na generálově tváři se mihl tajemný spiklenecký úsměv. „Chápu. Nemám námitek, abyste s ním zacházeli podle svého uvážení. Nebude to zrovna práce v rukavičkách. Když už jste se zmínili o italské tajné policii, musím vás upozornit na muže jménem Gordino. Má pod palcem celou Riviéru. Je to tmavý malý mužík ve středním věku. Má sportovní postavu a obvykle chodí v tmavém obleku. Nosí knír, kroutí se mu nahoru. Poznáte ho bezpečně podle jizvy na bradě. Vypadá spíš jako gymnasta, který zbohatl, ale to vás nesmí oklamat. Je to ďábel a nebojí se ničeho.“

„To bude darebák a mizera,“ pronesl Bertie svým pěstěným hlasem.

„Nepochybně,“ odsouhlasil generál a usmál se. „Takže pánové, jestli je to všechno, musím vás požádat, abyste se o ostatní postarali sami. Mám ještě před sebou stohy práce. Vyřídím Henri Ducosteovi, aby se s vámi spojil.“

„Děkujeme vám, pane. Věnoval jste nám opravdu hodně času,“ řekl Algy s malou úklonou. „Jsme vám vděční za vaší upřímnost i za to, že jste nám dal šanci. Biggles se to dozví... jestli ho najdeme.“

„Když ho přivedete zpátky, bude to pro mne nejlepší odměna,“ vrátil ve stejném tónu generál Raymond. „Přeji vám hodně štěstí.“

Tříčlenná delegace stále se obírající chystaným výletem se vrátila na letiště.

V devět hodin vešel do konferenční místnosti důstojník v uniformě francouzských letek. Nejdříve se ho všiml Ginger a ihned vě-

děl, kdo to je. Čekali sice jen telefonát, ale osobní setkání jim bylo milejší. Zvědavec Bertie byl první, kdo mu potřásl pravicí.

„Henri Ducoste, nemýlím-li se?“ zeptal se.

Usměvavý francouzský důstojník přikývl. Byl to štíhlý, snědý mladík s rovnými trochu přerostlými vlasy. Vypadal trochu stydlivě. Ginger měl celou dobu před očima někoho podstatně staršího, i když k tomu generálova slova vůbec nezavdávala žádnou příčinu. Podle Gingera mládenci nemohlo být více než devatenáct.

Když se představili a poprvé si stiskli ruce, Ginger ukázal ke dveřím. „Pojďme někam z toho davu.“ Zamířili do kanceláře základny, kde Algy právě ztrácel spoustu času vyřizováním běžných záležitostí úředního šimla. Chtěl předat Angusovi čistý stůl. Představili mu Henriho.

„Mluvil jsem s vaším generálem,“ promluvil velmi dobrou angličtinou Francouz. „Lepší než volat, je promluvit si osobně.“

„Jasně, že je to o mnoho lepší,“ souhlasil Algy. „Posad'te se. Cigaretu? Řekl vám generál, proč jsme ho obtěžovali?“

„Ano, řekl mi všechno. Alespoň si to myslím.“

„Tak tedy víte, že chceme, abyste s námi doletěl nad Monako?“

„Ovšem.“

„Co vy na to?“

Henri pokrčil rameny. „Jak to vyjádřit? Nic nenamítám, poletím kamkoli. Co na tom záleží?“

„Máte skvělou povahu,“ řekl Algy s úsměvem.

„Nesouhlasím jen s jedním detailem vaší akce,“ upřímně pokračoval Henri.

„Co je to?“

„Proč jste se rozhodli, že přistanete na Kalifornii? Na té pláži u Nice?“

„Je na tom něco divného?“

„*Tiens!* Tam jsme mohli přistát pouze jednou. Italští vojáci sice moc filipa nepobrali, ale na druhé straně nejsou úplně tupí. Zabrání jakémukoliv dalšímu přistání u Nice. Už teď tam mohou být výkopy, zátarasy, dráty, pohozená polena dřeva. Mohlo by to skončit katastrofou,“ krčil rameny.

„Nevím, ale bylo by každopádně dobré mít jistotu.“

„Propánakrále, ten hoch má pravdu. Úplnou pravdu.“ vyhlašoval

Bertie. „Nemá, sakra, cenu se někde rozmlátit a neřici svoje poslední slovo. Chápete, co myslím?“

„Chápu to velmi dobře,“ zamyšleně řekl Algy. „Bylo by to vážně nepřiměřené riziko, kdybychom chtěli použít tuto plochu znovu a nepřesvědčili se, že tam nejsou překážky. Myslel jsem na to už dříve, ale nenapadlo mne jiné řešení. Samozřejmě máme možnost to předem zkontrolovat a použít pláž pro odlet domů.“ Obrátil se k Henri-mu. „Máte lepší plán?“

„Jeden nebo dva,“ vysvětlil Henri. „Bud' najdeme jiné letiště, nebo vyskočíte padákem. O přistávací ploše ale nevím. Zatím. *Alors!* Bylo by lepší použít padák.“

„To je pádný argument,“ souhlasil Algy. „Já jsem ale pochopil, že okolí Monaka je příliš nebezpečné pro seskok padákem – skály, rokle, budovy.“

„*Oui.* Jsou tam ale i místa, kde jsou volná prostranství. Celý svůj život jsem prožil v Monaku. Zním takové místo. Je mnohem blíže k Monaku než pláž Kalifornie. Možná tak tři nebo čtyři míle. *Regardez.* Koukněte se na moji mapu.“

Henri ji rozbalil na stole. „Tady máme Monako. A tady jsou tři hlavní silnice. První vede východně do Itálie, druhá na západ do Nice a Cannes. Dá se po ní dojet i do Marseille. Ta třetí prudce stoupá do hor na La Turbie. Za vesnicí se silnice zužuje a dál stoupá do Peille. Na levé straně je široké, mnoho kilometrů dlouhé údolí. Farmáři tam dole vyčistili políčka od kamenů. Když seskočíte tady, máte pouze čtyři míle do Monaka. A k tomu, abyste opravdu použili toto místo, mám ještě jeden důvod. Dolů do Monaka z vesnice La Turbie se dostanete jinak než po silnici. Vede tady stará horská železnice, velmi příkrá a nebezpečná. Před lety tam došlo k velké nehodě a zahynulo mnoho lidí. Od té doby vlak nejezdí. Koleje jsou tam pořád. Jako kluci jsme se po nich škrábali nahoru. A vy můžete sestoupit dolů přímo do města, aniž se vás kdokoli všimne. Co vy na to?“

„To je opravdu dobrý plán,“ souhlasil Algy. „Co ale uděláme s padáky? Poneseme si s sebou spoustu věcí a část z nich by mohla být zničena.“

„Můžeme je shodit odděleně na zvláštním padáku,“ navrhl Ginger.

„Samozřejmě. Co ale, Henri, uděláme s padáky? Můžeme je tam

někde schovat?“

Henri opět nadšeně zabodl prst do mapy. „Nahoře na silnici do Peille nejsou žádné domy. Jen jeden. Jeho kamenné stěny se už dávno zbouraly. Strčte padáky dovnitř a přikryjte je kameny. Je to jednoduché a nikdo je tam nenajde.“

Algy se podíval na ostatní. „Henri má dobré nápady. Budeme se řídit jeho radou.“

„Shodím vás opravdu nad dobrým místem,“ sliboval Ducoste. „Jsem místní rodák a znám krajinu nazpaměť.“ Jeho oči zvlhly a vůbec se za své slzy nestyděl. „Jednou se vrátím a navštívím svou matku a sestřičku Jeanette. Otec zemřel před pěti lety.“

„Vaše matka žije v Monaku?“ zeptal se Algy.

„Ano.“

„Kde? Možná že bychom ji mohli předat vaši zprávu?“

„La-la! To bude skvělé,“ rozzářil se Henri. „Oni vědí, že jsem šel bojovat a pro ně to znamenalo konec. Neví o mně nic, neví, zda jsem na živu nebo mrtvý. Neodvážil jsem se jim ani napsat, protože tam všichni vědí, že létám pro De Gaullea. Mohli by je poslat do koncentračního tábora jako rukojmí.“

„Kde bydlí?“

„Na skalnatém výběžku nad Monakem. Rue Marinier 6. Je to první úzká ulička naproti paláci. Jestli za nimi zajdete, tak jim řekněte, že je pozdravuje Pepe.“ Henri si povzdechl. „Říkali mi Pepe. Tak jim řekněte, že se mám dobře, že na ně vzpomínám, těším se dobremu zdraví a bojuji za Francii.“

„To zvládneme,“ ujistil ho Ginger.

„Pojďme se podívat ještě jednou na mapu. Měli bychom se důkladně seznámit – *au fait* – s krajinou.“

„Kluci, mám ale dojem, že jsme při našich výpočtech zapomněli na jednu podstatnou věc,“ ozval se Bertie. „Co uděláme s naší malou šlechtičnou.“

„A co bychom s ní měli podnikat,“ zavrčel Ginger. „Ona může za tento průšvih. Co se týče mne, ať si zůstane, kde je. Je mi úplně fuk, kde. Je mi úplně jedno, jestli vyplave někde na hladinu nebo, zda se utopí. Nechme ji plavat.“

KAPITOLA TŘETÍ

SILNICE DO MONTE CARLA

Těsně před dvanáctou následující noci klouzal Berline Breguet pilotovaný Henrim ve dvaceti tisíci stopách v jižním kursu nad šedivými vápencovými masivy Alp. Bylo bezvětrí, jasno a teplo. Bylo prostě takové počasí, které tady přetrvává zhruba tři sta dní v roce. Kdesi na východě nad Itálií visel stříbrný měsíc a mihotavě osvětlovat vrcholky Ligurských Alp, vytvářející zubaté ostří na horizontu oblohy. Na západě leželo pobřeží francouzské Riviéry. Dole na jihu se v záři měsíce blyštělo starověké Středozevní moře. Právě tady na nyní tiché opuštěné hladině plápolaly ohně těch nejsmutnějších a nejkrvavějších bitev lidské historie.

Henri šťouchl do Algyho, který seděl vedle něho a ukázal dopředu. „*Voilà!!* Monako,“ vzrušeně dýchal.

Algy zaznamenal před sebou rozlehlé městečko, které jakoby se brouzdalo v mělkém moři mezi dvěma výběžky. Ten první byl široký, zatímco ten druhý, úzký připomínal zaťatou pěst.

„Ten vlevo se jmenuje mys Martin, tomu vpravo se říká Monacká skála. Tam jsem bydlel. Mezi nimi na kopci leží Monte Carlo. Ta bílá budova je kasino, dole pod kopcem je přístav, kterému se říká La Condamine. A teď jdeme dolů.“

Letoun tiše kroužil ve spirále, ztrácel výšku, pilot bedlivě pozoroval krajinu. Nakonec vyrovnal výšku a držel letoun v přímém směru.

„Připravte se na seskok,“ řekl ostře. „Kloužeme přímo nad údolím. *Au revoir.*“

„*Au revoir*, mnohokrát ti děkujeme,“ řekl Algy a přešel k ostatním, kteří již za zádi čekali. „Jsem tady,“ řekl bez nadšení a otevřel poklop na podlaze. Vteřiny sledoval tu bezednou díru pod sebou. „Sejdeme se dole na zemi,“ řekl a vyskočil do prostoru.

Jakmile se padák otevřel, podíval se pod sebe. Byl ještě příliš vysoko, aby mohl rozpoznat detaily povrchu pod sebou. Terén mu připadal všude stejný, jen hory jakoby pomalu dorůstaly do své nebetýčné výšky. Pak si všiml, že se snaší do dlouhého mělkého údolí,

které je na východě ohraničeno světlejší stužkou silnice šplhající se nahoru na vrchol jakéhosi kopce. Ten vzadu nemohl být nic jiného než Mont Agel. Nahoře tedy musí být opevněná bašta, kterou již znal z mapy. Citadela sloužila hlídkám jako pozorovatelná pro celé Monacké knížectví. Henri to provedl dokonale.

O chvíli později se pod ním už ostře rýsoval povrch a on prožíval napětí z blížícího se doteku se zemí. Upadl, brzo ale vyskočil na nohy, vymotal se ze šňůr a sbalil padák. Na chvíli se posadil a poslouchal. Pak tiše zahvízdal. Jediný zvuk, který zachytil, byl motor odlétajícího letadla. Ve svitu měsíce pak netrvalo dlouho, než přišla odpověď. Nejdříve se ozvalo pískání, pak kroky a konečně se objevili oba, Ginger i Bertie.

Algy vstal. „Pojďme najít vybavení,“ řekl tiše. „Rozejdeme se, abychom prohledali větší území.“

Netrvalo jim dlouho a našli zásobovací padák, který nesl opravdu podivnou válečnou zbroj – kytaru a pytel cibule. Bertie popadl svůj hudební nástroj a Ginger zase přerovnával cibuli, neboť právě barva a kvalita sehraje důležitou roli v jeho přestrojení za španělského zelináře.

„Teď musíme najít ten zbořený dům. Označil jsem si ho na mapě. Vemte si s sebou všechny svoje krámy,“ vyzval je vcelku zbytečně Algy.

Čekal je docela strmý výstup po silnici, kterou jim popsal Henri. Kráčeli po ní asi půl míle, než dorazili k ruinám domku. Předpoklady se zatím plnily. Ze stavení zbyly už jen krovky, okolo nichž byly roztroušeny kameny, jež kdysi tvořily kamennou zídku zahrady. Vedle zbytku branky rostly dva cypřiše. Podle Bertieho je na jihu Francie vždy vysazují v páru proto, že ten první znamená mír a druhý bohatství.

„Tady to moc nevyšlo,“ řekl Ginger a ukázal na trosky domu.

Padáky schovali vzadu v domě a zavalili je kameny. Ta činnost jim zabrala víc než hodinu. Za celou tu dobu po silnici neprojel ani jediný vůz. Kdesi v dálce štěkal pes, ale ten klidně mohl být vzdálen od jakékoliv civilizace tisíce mil.

Cítili se tu v bezpečí.

Algy si protáhl záda. „Jsme v tom. Od tohoto okamžiku se každý z nás pustí do průzkumu po svém. Nejpodstatnější skutečností je

ted' Henriho návrat přesně za týden o půlnoci. Zapište si to za uši a hlídejte kalendář. Objeví se pak nad pláží Kalifornie. Nepřistane, dokud nedostane náš signál. Ti z nás, kteří to dokážou, tam musí být opravdu na minutu přesně. V mezechase se budeme setkávat na Quai de Plaisance, v přístavu dole pod schodištěm, které vede do vodárny. Všude tam jsou samá schodiště, *escaliers*.

Pamatujte si: Těm našim se říká Přístavní schodiště. Je to jasné?“

„Ano,“ odvětil Ginger.

„Jasně,“ potvrdil Bertie.

„Začínáme. Gingere, jdeš první. Bertie vyrazí deset minut po tobě. Já jdu naposledy. Zamíříte po silnici přímo dolů. Je to asi míli. Velmi úzká odbočka vás dovede do La Turbie, která leží na Grande Corniche. Přímo ze silnice uvidíte horskou dráhu, která už vede rovnou do Monaka. Vlastně končí přímo v Monte Carlu. Budete mít i výhled na zahrady. Peněz máte dost, a tak byste neměli mít problémy s jídlem.“

Ginger si stáhl blíže k pravému uchu svůj černý umaštěný baret a zatřásl pytlem s cibulí.

Věděl přesně, kde je. Ne nadarmo si přesně nastudoval mapu Monaka a okolí, takže měl přímo před očima všechny detaily místní krajiny. Přečetl si také všemi doporučeného průvodce.

Bylo to mnohem zajímavější, než čekal. Věděl přesně, co má dělat. Měl dost času zvážit všechny možnosti a promyslet si plán akce. První úkol byl nasnadě. Ověřit si, zda Biggles přece jen nezanechal písemnou zprávu na Quai de Plaisance v Monte Carlu či u Jockova baru na promenádě v Nice. Ostatní nejspíš udělají totéž. Na tom ale nezáleží. Nejdříve se vydá do Monte Carla. Je to nejbližší. Lehce si pohvizdoval. Byl sám zvědav, jak sehraje onu zelinářskou roli, co mu svěřil jejich vlastní scénář. Silnice byla opuštěná. Podle něho bude opuštěná i za hodinu. Nikde ani živáčka a nikde ani světylko.

Dvacet minut ostré chůze, prudce doprava a okolo několika chat. Možná čtvrtmílový odklon ho poté přivedl opět na hlavní silnici. Z průvodce věděl, že Grande Corniche je vlastně i cestou, po níž kdysi kráčely římské legie, které dobyly Británii. Starodávná vesnice, jíž založili právě oni, ted' ležela přímo před ním. Tisíce let poté, snad na počest přítomností legií, zde vztyčili mramorový obelisk císaři Au-

gustovi. Překvapila ho jeho velikost. Ucítil podivné chvění, když míjel tento historický monument, ale to už se blížil k dalšímu historickému místu. Byl jím milník, který legionářům ukazoval, že do Říma zbývá 604 mil. Ano, ten slavný milník. A právě u tohoto patníku začínala horská dráha, jejíž koleje vedly prudce dolů přímo do Monte Carla. Na okamžik se zastavil očima, které už přivykaly šeru, a pozoroval světově proslulé letovisko ležící na břehu moře hluboko pod ním. Mys Martin vlevo představoval černý dráp zaťatý do moře. Vpravo pak zámek vytvářel onu neomylnou dominantu celého města. Proti obloze dokázal rozeznat i obrysy kamenného stolce, který nebyl daleko od jeho místa. Znovu si vzpomněl na historii. Právě zde nespočet korzárů a pirátů skončilo na popravčím špalku. Středozemní moře mu teď připadalo jako nekonečná tabule černého skla. Hladina se ani nepohnula. Vtírala se mu myšlenka, že asi takhle musel vypadat poslední pohled piráta na matičku zemi.

Chystal se k sestupu, když mu v zádech zamrazilo. Z vesnice se ozývaly kroky v inkoustových stínech širokolitého fíkovníku. Položil se na zem a ani se nepohnul. Kroky se blížily.

Pak se ozval hlas. „Ale já opravdu něco slyšel.“

„To musel být pes nebo kočka.“

První zase reagoval, „Vypadalo to tak, že tady někdo chodí.“ Ginger zvedl oči a proti obloze se rýsovaly dvě čapky, které bezpochyby patřily k uniformám.

„Je tady někdo?“ zvolal ostře první muž. Samozřejmě francouzsky.

Ginger zadržel dech.

Na chvíli se rozhostilo ticho a pak se oba dva muži v uniformách váhavě odploužili směrem, odkud přišli.

Pro Gingera tato drobná příhoda představovala významné varování. Smrtka i tady brouzdala kolem a měla na sobě buď policejní, nebo vojenský stejnokroj. Že by to byla jen běžná hlídka, pomyslel si. Nebo někoho hledali. Koho?

Na otázky si mohl odpovídat jen spoustou vlastních domněnek. Proto se až za chvíli vydal na obezřelý sestup po železnici. Chut' si prozpěvovat ho přešla. Čas od času se zastavil a poslouchal. Neočekávaná přítomnost dvou mužů v něm vyvolala napětí. Vůbec nehodlal jít přímo do města. Mohl by hned vyvolat podezření italské tajné

policie. A podle generála je jí ve městě požehnaně. Jestliže tu jsou, pak určitě kontrolují cizince. A v noci budou kontroly ještě přísnější než ve dne. Když se přiblížil k opuštěnému nádraží, našel si docela pohodlný dolík na zarostlém svahu. Lehl si a čekal na rozbřesk. Vzduch byl hebký a teplý. Vůně divoké levandule ho pomalu uspávala.

Když se pak vzbudil, slunce už viselo jako ohnivá koule přímo nad mysem Martin. Jeho paprsky rozsávaly zlato na tancujících mořských vlnách. Z města sem doléhal typický rámus. Znovu starostlivě prověřil své okolí, hodil si na záda pytel s cibulí a pokračoval v sestupu.

Uvnitř zchátralé budovy nádraží nepotkal nikoho, ale když ji opouštěl, skoro se srazil s mužem v červenobílé uniformě. Stál na schodišti před budovou a na ruce měl navlečený bílý pendrek v bílém pouzdru. Tady se mu říkalo *baton*. Ginger si hned uvědomil, že je to určitě jeden z místních četníků.

„Haló! Odkud jste?“ zeptal se.

Ginger hned spustil svou bezvadnou francouzštinou. „Musím se také někde natáhnout. Proč platit za pokoj, když je tady tak krásně?“

Policista se usmál a podíval se na cibuli. „Španěl?“

„Si.“

„Možná, že bych si vzal tuhle cibuli domů,“ uvažoval četník.

„Už nemám službu.“

„Kdybych každému *gendarme*, který mne o to požádal, dal své zboží od doby, co jsem vyrazil z Barcelony, neměl bych co prodávat,“ odpověděl Ginger. Vůbec ho neuklidnilo zjištění, že jeho společník je takový úplatný mizera.

„Jen trochu.“

„Když někde seženeme chleba, pak ano,“ navrtl s úsměvem Ginger.

„Chleba? *La, la*. Chleba už jsi asi hezky dlouho neměl. Lepší něco než nic. Něco s tím provedeme. Pojd' dolů, příteli.“

Scházeli dolů ze schodů do kavárny. Pod vyšisovanou roletou svítilo její jméno *Café de Lyons*. Muž v košili s krátkými rukávy cídil talířky. Ginger sledoval zvenku rozhovor policisty s majitelem, jeho zdvořilé pošklebování. Četník se vrátil s půlkou šišky chleba a štíhlou karafou červeného vína. Majitel vyšel s ním.

Gendarme si rozepnul uniformu. „Ted' můžeme něco pojíst a trochu se napít,“ řekl. „Rozvaž ten pytel, synku.“

Ginger vyndal pár cibulí a postavil je před oba. Snídaně mohla začít.

„Tak, jak to jde u vás ve Španělsku?“

„Pocházím z Barcelony. Tam je bída,“ odvětil Ginger.

„Určitě to není horší než tady. Alespoň podle mne,“ řekl majitel kavárny. „Znám španělskou cibuli docela dobře, jezdil jsem ji do Španělska nakupovat dost často. Tuhle odrůdu ale opravdu neznám,“ říkal smutně, když si ji loupal.

Gingerovi zatrnulo, ale naštěstí včas zvedl hlavu. „Ano, je bída, víte. My ted' právě zkoušíme nové odrůdy,“ řekl rozzářeně. „Její semínka prý pocházejí až odněkud z Ameriky.“

„Nestojí za nic, je příliš štiplavá,“ ujišťoval je četník, kterému tekly slzy po tvářích. „*Mon Dieu*. Tohle musí být anglická cibule. Jednou jsem něco podobného jedl, když jsem byl v Londýně za svou sestrou.“

Ginger se zašklebil. „A co jste čekal? Jak mohou vůbec pěstovat cibuli někde v Anglii, když tam pořád prší?“

„Ten tulák má pravdu,“ souhlasil majitel kavárny. Rozhlédl se okolo. „My si tady povídáme o Anglii, a já si ted' vzpomněl, že se říká, že tu nedávno slídl nějaký Angličan. Představte si, vyzvědač.“

„Co se říká?“ zeptal se Ginger a tvářil se tak, jakoby se napil trpkého vína.

„Všichni to vědí,“ odpověděl muž od kávových hrníčků a chtěl pokračovat. Četník ho ale zarazil. Na jeho tváři se zračily obavy.

„O tomhle je lepší nemluvit,“ řekl.

Restauratér rychle přikývl. Ginger hned věděl, co si o podobných věcech myslí.

Přesto se ale s touhle ne dvakrát příjemnou situací vypořádal skvěle. Prostě začal cibuli dál nabízet.

„Je příliš štiplavá,“ říkal majitel kavárny, když mu potřásl rukou na rozloučenou.

„A co teprve, když ji osmažíte,“ prohlásil Ginger.

„To je pravda, můj bože,“ řekl celník. Utíral si oči.

„Tahle cibule by snad dokázala zastavit i tank.“

„Ale ted' cibule na trhu není dostatek. Berte, dokud je,“ vnuco-

val se Ginger.

„Kolik?“ zeptal se restauratér.

„Deset franků za kilo?“

„To je moc. Pět!“

„Devět!“

„Šest! Navíc je trochu hořká.“

„Dám vám to za osm a už ani *sou* méně,“ přísahal Ginger.

„Šest!“

„Sedm, jestli si vezmete dvě kila a přihodíte sardinky ke chlebu.“

„*Cest, ca?* Co mám s vámi dělat?“ Přinesl váhy i sardinky. Odvážili přesně dvě kila.

„A ještě jednu pro štěstí,“ řekl kavárník a sám si vybral další dvě, které přidal na váhu.

„*Carrumba. Proklatě,*“ durdil se naoko Ginger. „A to nám nadáváte španělských zlodějů.“

Laskavý policista se otrásal smíchy. „Mám doma ženu a už jsem tam měl být,“ řekl. Do kapsy si strčil cibuli a řekl, „*Au revoir*“

Ginger nikam nespěchal. Měl přece příležitost se něco dovědět a chytil ji za pačesy.

„Co se tady povídá o tom špiionovi?“ zeptal se jakoby mimochodem.

Kavárník pokrčil rameny. „To je otázka! Tady se motá víc špiionů, než tady bylo před válkou karbaníků.“

„Ale vždyť jste se sám zmiňoval o nějakém Angličanovi, ne?“ Reagoval Ginger, aniž hnul brvou.

Monačan se líně protáhl. „Nikdo pořádně neví, jak to bylo,“ ujišťoval ho. „Říká se, že v tom byla zapletena nějaká ženská a že zabili, představte si, pět italských policajtů.“

„Hrome! A chytili je?“

„Někdo říká, že ano a jíní že ne. Hodně lidí ale tvrdí, že se tady ještě někde schovávají. Italští karabiníci i tajná policie tady pořád slídí. Ale znáte to, čemu můžete věřit? Jsou těžké časy.“

„Máte pravdu,“ souhlasně přikyvoval Ginger. „Jste moudrý člověk.“

Kavárník se natáhl blíže ke domnělému cibuláři a dýchal mu do obličeje. Jeho dech páchl jakousi divnou směsí česneku a cibule.

„Také se říká, že se do toho zamotal Zabani. Prý ho odvezla na neznámé místo Camorra, protože to hrál na dvě strany. Camorra je něco jako mafie, víte.“

„Camorra? Já si myslel, že je Mussolini vymýtil všechny do jedné. Že už nezbyly žádné tajné spolky.“

Jeho spolubesedník zamrkal. „Franco také prohlašoval, že vymaže tu vaši Černou ruku, ne? A povedlo se mu to?“

„Podle mne,“ řekl Ginger pomalu, „Vůbec ne. A dost pochybuji, že se mu to povede.“

Oči místního rodáka se zúžily. „Doufám, že nejste jeden z nich?“

„Já,“ rozesmál se Ginger. „Ani náhodou. Já nechci mít nůž v zádech.“

„Ani já ne. Když Camorra někoho odsoudí k smrti, tak už nemá šanci. Už předem je z něj mrtvola. Jestli je opravdu Zabani zradil, Bůh ho opatruj. Stejně mu ale nepomůže.“

„Co je to za zlosyna?“

„I kdyby jen polovina toho, co se říká, byla pravda, tak by to stačilo, aby se propadl do pekla.“

„Je to Ital?“

„Ano.“

„Jeden z těch, co žijou tady?“

„Ano, jako všichni ti, co všechno prohrají v kasinu. Motá se tam pořád. Hraje a hraje. Nenarodil se tady, víte. Místní *Manegasques* se ke stolům nikdy ani nepřiblíží.“ Pak hrdě dodal. „A já jsem místní.“

Toto prohlášení Gingera přimělo přemýšlet o tom, že se už Henriho měl zeptat, co znamená být místní rodák. Ihned si samozřejmě uvědomil, že místnímu koloritu a místním rodákům nerozumí, i když zná ledacos z knížek. Vůbec netušil, kde mají místní rodáci kořeny, odkud pochází. Přemýšlel, zda právě teď má vhodnou příležitost.

„Co to znamená být *Manégasque*? Jste na svou příslušnost k nim velmi pyšný?“ zdvořile se dotázal.

„Zut. To je otázka!“

„Jsem tu cizinec,“ jemně mu připomněl Ginger.

„To je tak. Monégasque je prostě Monégasque.“

„Ne Francouz?“

„Ani náhodou. Ne!“

„Tedy Ital?“

„Ne. Žije jich ale tady hodně. Dodržují zákony a patří k těm dobrým přistěhovalcům do Monaka. Některým se nechce na vojnu. Kdo je tady za to bude pronásledovat? Původních rodáků tady moc není... asi tři tisíce. Jsme zvláštní kasta. Většinou bydlíme na Skále.“

„Odkud jste sem přišli?“

„Aha! Tak to je zase jiná otázka. Před dávnými léty tady žili Ligurové. Byly to divoké kmeny, které jsou pověstné svými kamennými kyji. Pak přišli Fénicičané. Založili většinu vesnic tady okolo. Pak se tu vylodili Řekové. Pak zase Římané, kteří na počest svého vítězství vztyčili ten památník v La Turbie. Podívejte se tamhle. Je odtud dobře vidět. A pak se to míchalo a míchalo. Francouzi, Italové, lidé z Lombardie, dobrodruzi z moře, pár Angličanů. Křižáci a pár křesťanů, kteří utekli z arabských žalářů. A společně s nimi tu žijí místní. Těm se říká právě Monégasque. Nerozčilujte nás, mladíku, řečmi, že jsme Francouzi nebo Italové.“

Jenom, že žijeme na hranicích mezi nimi, většina z nás se domluví oběma jazyky.“

„Aha, už to chápu,“ řekl Ginger.

„Já tu ale takhle nemůžu pořád tlachat,“ zarazil se zanícený rodák. „Už je hodně hodin. Mám ještě spoustu práce. Až se tady zase příště ukážete, třeba zase koupím tu vaši cibuli. Příště ale přivezte tu španělskou. *Au revoir.*“

„*Au revoir. monsieur.*“

Z tohoto setkání se už nedalo nic dalšího moudrého vytěžit, a protože ho zprávy potěšily, přehodil si odlehčené břemeno přes záda a vyrazil. Pořád sice nevěděl, co se Bigglesovi stalo, ale už samotná skutečnost, že se tady v Monaku pochybovalo o jeho zatčení, mu dodávala značnou naději. Bylo bezesporu dokázáno, že do celé záležitosti je zapleten zrádce Zabani. Poznotek, že Zabani má vztah k Camoře představoval něco zcela nového a podstatného pro další průběh událostí.

Všechny tyto myšlenky se Gingerovi honily hlavou, když kráčel dolů. Přes zahrady kasina byl čarokrásný výhled na otevřené moře. Začínal běžný den města žijícího ve stínu války, lidské hemžení na ulicích pomalu stoupalo. Většinou teď byli na ulicích prostí lidé v

běžných oblecích či v montérkách. Měli opálené tváře. Někteří z nich se tvářili velice zamyšleně. Část z nich zase jen bezcílně bloumala po ulicích. Místní atmosféra vůbec neodpovídala té, kterou si vybájlil. Zde se přece schází světová smetánka. Kde se skrývá? Policisté nosili nápadnou uniformu a vytvářeli nedílnou součást místního lidského shonu. Byla to městská policie ve službách monackého knížete. Nosili bílé vycházkové uniformy zdobené fialovou. Na hlavách měli nasazené sluneční přilby s výsostnými znaky knížectva. Bylo tady i pár francouzských četníků v tmavomodrých sakách a khaki kalhotách. Ti chodili většinou ve dvojicích. Motali se tu ale i italští karabiniéři a Ginger si nebyl jistý, zda jsou tu oficiálně nebo na výletě. Potom však pochopil, že to je italská okupační policie. Před hotely parkovalo jen pár vozů. Všechno včetně zahrádek vypadalo trochu zanedbaně. Před obrovským hotelem de Paris stál velký uzavřený nákladňák s hákovým křížem na kapotě. Vedle něj na druhém voze vlála italská vlajka. Minul auta bez zastávky, až došel k zdobené balustrádě. Pod ní ležel monacký přístav.

Byl to ten nejkouzelnější a úplně malinkatý přístav, který kdy viděl. Byl vytvořen uměle. Postavili tu dvě mola, jedno vybíhalo od vesnice a druhé přímo z Monte Carla. Mezi jejich konci se otvíral přístup na volné moře. Protože přístav byl opravdu titěrný, nedostaly se sem lodě větších rozměrů. Kotvilo tu jen pár jachet a u vzdálenějšího mola malé rybářské čluny.

Když se Ginger podíval dolů, viděl před sebou svůj cíl. Quai de Plaisance. Na druhé straně v místě, kterému se říkalo obchodní přístav, několik mužů válelo sudy. Měli to jen kousek k vodárně, odtud už Přístavní schody přímo vedly na Quai de Plaisance. Sestupoval tím směrem a pod nohama měl široký betonový chodník. Vedle něj se tyčila vysoká kamenná zeď a na druhé straně se otvíral výhled na moře. Rozhlédl se. Uviděl jen pár přestárých mužů a několik dětí, kteří rybařili s jednoduchými bambusovými pruty.

Kousek vpravo muž uklízel palubu malé motorové loďky, která se blyštivě odrážela od vodní hladiny. Když pečlivě ověřil, že se o něj nikdo nezajímá, začal hledat nápis modrou tužkou na zdi. Vlastně ani nepředpokládal, že ho objeví, ale už i jen teoretická možnost, že tu něco najde, v něm vyvolávala záchvěvy napětí.

Pomalu se blížil k vzdálenějšímu molu a jeho naděje uhasínala

stejně tak rychle, jako se narodila. Neviděl nic, co by odpovídalo jeho představám. Jediný nápis, který si přečetl, bylo obvyklé francouzské varování před vylepováním plakátů. Vracel se zpátky, aby si znovu prohlédl celou zeď, když se to stalo. Nejdříve užasl, ale pak se v něm rozezněly poplašné zvony.

Na vnitřní straně přístavu, který spojoval Quai de Plaisance a Quai de Commerce se nacházelo široké dlážděné přístaviště, které mu svým povrchem připomínalo cestu, po které právě šel. Stály tu četné malé rybářské boudy a přístřešky pro čluny. Odtud se lodě spouštěly na hladinu. Lodičky byly všude, uvázané u mola i vytažené na souši. Rybáři oblečení v obvyklých sluncem vyšisovaných modráčích a košilích mezi sebou živě hovořili, když spravovali sítě, nebo připravovali lodě na vyplutí.

Najednou si Ginger všiml Bertieho. Poznal ho bez problémů podle kytary. Bloumal jakoby beze smyslu, ale jeho cíl byl zřejmý. Prohlédnout si zeď u Quai de Plaisance. Ginger ho chvíli pozoroval, jak tam přešlapuje. Pak se rychle otočil a šel pryč. Za chvíli nato z jednoho motorového člunu vyskočil lodník a rozběhl se za ním. Ginger si nebyl jistý, ale zdálo se mu, že na něj něco křičí. Bertie se ohlédl přes rameno a uvědomil si, že ho ten muž sleduje. Zrychlil kroky. Lodník se rozběhl.

Ted' si ho mohl Ginger prohlédnout blíže. Dojem, který si vytvořil, nebyl vůbec příznivý. Prvním důvodem byly nespočetné skvrny na jeho montérkách, druhým pak jeho neuvěřitelně odpudivá tvář. Lodníkovu tvář vyřezali z tvrdého dřeva a nesla barbarské rysy. Navíc měl křivý nos a v jedné oční jamce tkvělo umělé oko. Díky tomu se nedalo přesně odhadnout, kam se muž dívá. Při pohledu na něj si Ginger uvědomil, jak tajné je jejich poslání a zachvátilo ho znepokojení.

Bertie pronásledován lodníkem zmizel mezi barevnou změť plachet, které se sušily na ranním slunci.

Ginger sledoval jeho únik s velkými obavami. Bylo jasné, že lodník chce Bertieho dostat. Rád by věděl, proč. Ještě chvíli pozoroval přístaviště, ale ani jeden z nich se nevracel. Jeho znepokojení rostlo. Když uběhlo dvacet minut a nad Bertiem se slehla země, Ginger to vzdal a začal znovu zkoumat zídku.

KAPITOLA ČTVRTÁ

NÁPIS NA ZDI

Ginger ušel hezkých pár kroků, náhle se však zastavil a ustrnul. Srdce se mu rozbušilo, až úplně zapomněl na podivné Bertieho chování. Ještě krok dopředu a asi tak stopu před jeho očima bylo přesně to, co si představoval, co si vysnil a co už ani nedoufal najít. Byl to nápis na zdi, tlustá modrá písmena na světlešedém vápenci! Nejdříve se pozorně podíval na konec nápisu. Malý trojúhelník.

Bylo to jednoznačné a omyl byl vyloučen. Vlastní zpráva sestávala pouze ze tří slov:

CHEZ ROSSI, PERNOD!

První reakce, kterou by si mohl kolemjdoucí přechít v jeho očích, bylo zklamání. Uvnitř zprávy bylo bezpochyby zakódováno životně důležité poselství. Jenže jemu ale zpráva neříkala vůbec nic. Navíc se ani nedalo zjistit, kdy to Biggles napsal. Ginger vůbec nepochyboval, že to byl právě on, kdo napsal tato slova. Zrovna tak mu bylo jasné, že je to zpráva náramně důležitá. Jádrem problému však byla doba, kdy tu Biggles byl. Mohlo to být před katastrofou na Kalifornii nebo snad až potom? Od tohoto zjištění se mohlo odvíjet všechno další. Ať už ta slova znamenají cokoli, neřeší to podstatné. Přesně to si Ginger vybavoval ve své mysli. Je Biggles naživu nebo ne?

Ale nemohl tu jen tak stát a zírat na tu zprávu. Nebylo to ani nutné. Ta slova se vryla hluboko do jeho paměti. Zatím si ho nikdo nevšímal, a tak se posadil na jednu z mnoha laviček pro turisty. Stály tu ještě z těch dob, kdy byly méně rušné časy. Chápal, proč Biggles napsal svou zprávu jako nesmyslnou větu a jasné mu bylo i to, že ji nemohl napsat čistou angličtinou. Asi proto vlastně vynechal veškeré termíny. Rozhodl se pro rébus.

Chez Rossi se většinou jmenovaly kavárny, bary nebo restaurace. Slovo „chez“ ve francouzštině znamená „dům“ nebo „domov“. Označuje také budovy sloužící veřejným účelům. Rossi bude pravděpodobně jméno majitele. Proto Chez Rossi musí být jméno baru nebo restaurace, která patří někomu, kdo se honosí jménem Rossi,

případně se tak alespoň musel jmenovat původní majitel. Výraz Pernod vůbec nechápal, ale znělo mu to nějak povědomě. Řešení hádanky může být právě tam. V kavárně, baru či někde ve veřejné místnosti se může nacházet klíčové slovo vedoucí k pochopení celého smyslu zprávy. Je to jasné, musí to místo najít. Pokud existuje, musí se tam jít podívat!

Vzpomněl si na Bertieho a jeho podivné chování. Neměl by se raději podívat dolů do přístavu? Dokonce už udělal tím směrem pár kroků. Po Bertiem ani stopa. Nikde se ani nemotal ten chlap s mahagonovou tváří, který ho sledoval. Ginger chvíli zaváhal a pak, aby neztrácel čas, se vydal nahoru do Monte Carla. Chtěl promluvit s majitelem Café de Lyons a zeptat se ho na Chez Rossi. Bude to určitě znát. Pokud tahle hospoda existuje.

Aby nezradil své cibulářské řemeslo, nabízel svoji zeleninu v několika krámech *on route*. Prodal prakticky všechno a to v něm na druhé straně vyvolávalo obavy. Nebude mít co nabízet. Do Café de Lyons už dorazil jen s dvěma svazečky a bez cibule se cítil jako nahý v trní.

Kavárna teď vypadala úplně jinak. Na chodníku přesně podle francouzského zvyku stály židle před kavárnou na chodníku. Byly obsazené. Hosté četli noviny se skleničkou nebo šálkem na předloktí. Znamenalo to, že Ginger musel změnit plán. Rozhodně tu nechtěl zůstat dlouho. Snažil se, aby si ho majitel všiml a měl úspěch. Kavárník zaznamenal jeho příchod. Šel k němu, aby mu pogrataloval, že prodal skoro všechno a že je skvělý obchodník. Chtěl se vrátit ke své práci, ale Ginger ho chytil za paži.

„Moment prosím vás, *monsieur*,“ oslovil ho. „Poradili mi, že bych mohl najít zakázku v restauraci Chez Rossi, ale neřekli mi, kde to je. Pomůžete mi?“

„Samozřejmě, že ano,“ zněla laskavá odpověď. „Je to dole ve městě. Jděte vpravo po třídě St. Michel a druhou doprava. Dole pod *escalfer* už před sebou uvidíte Rossiho bar a restauraci.“

„*Merci, monsieur*,“ poděkoval Ginger a vyrazil hledat tento slavný bulvár. Zvláště před válkou se na něm nacházely módní obchůdky a skvělé hotely. Ginger nemusel hledat dlouho. Už když zahnul druhou doprava, všechno se změnilo jako mávnutím kouzelného proutku. Bylo to stejné, jako když návštěvník Londýna uhne z Ox-

ford Street do ponurého Soho. Tady přesně žili lidé, dělníci, prodáváci, stálí obyvatelé. Proti místním zbohatlíkům a zazobaným turistům tu bydleli lidé, představující jejich pravý opak. Ulička byla velmi úzká. Po obou stranách ji lemovaly vysoké zanedbané barabizny. Prádlo viselo na drátěných rámech prakticky v každém okně. Žhnoucí slunce se sem nedostalo, ale i tak byl vzduch nasycen polední ospalou atmosférou. Ptáčci v klecích cvrkali a přes úzké otevřené dveře viděl, jak místní rodiny obědvají, spí, či jak se motají v hale. Kdesi v malých kavárničkách se rozléhala hudba. Občas míjel neoplocenou zahradu, kde rostly kaktusy, divoké víno či pelargonie. Míjel i obchody s různou veteší, která snad už nikomu nemohla k ničemu sloužit. Mezi tím se daly koupit hřebíky, sušené ryby, svazky suchých květů, olej a ocet. Občas se někde ze schodišť ozývaly kvapné kroky. Jak daleko to ale bylo, pro něj představovalo záhadu.

Za deset minut chůze konečně spatřil svůj cíl. Červená tabule s bílými písmeny hlásala, že je to podnik Chez Rossi. Menší vývěska uváděla, že jde o bar a restaurant. Čím dál, tím lépe, pomyslel si Ginger. Krátká obhlídka a už mu bylo jasné, že jde o typickou malou hospůdku s výčepem na jedné straně. Takové najdete v každém francouzském městečku. Ginger podle jména usoudil, že současný či původní majitel musel být Ital. Název podniku by se asi nezměnil.

Odhrnul roletu, která visela přede dveřmi, a očima přejel po místnosti. Byla to klasická jídelnička na břehu Středozevního moře. Bezpočet stolečků byl neuspořádaně nastrkán do malinké místnůstky. Nenašel by tu volnou židli, ale překvapilo ho, že tu bylo čisto. Jeho vycvičený britský nos zachytil obvyklou a typickou voňavou směsí česneku, ryb a zeleniny.

Vevnitř popíjelo asi tak půltuctů lidí. Seděli tam jen muži. Opálení Italové, Francouzi odněkud z jihu či místní. Prostě typičtí obyvatelé pobřeží Středozevního moře. Všichni jedli jedno a totéž. Silně vonící a ostře ochucenou rybí polévku.

Číšník měl tmavé podezřívavé oči. Byl ve středním věku. Udělaná postava v košili s krátkými rukávy se jen těžko prodírala mezi stolky bez toho, že by vrážela do hostů.

Ginger zamířil k uvolněnému stolků a posadil se.

Číšník se u něj hned objevil. „Polévku, *monsieur*?“

„Mohu si dát něco k snědku?“ zeptal se Ginger. Bylo přece po-

ledne a on mohl využít příležitosti dobře poobědvat.

„Rybí polévka, *monsieur*, s chlebem a vínem. Deset franků. Máme pouze tento chod.“

Ginger s pokrčením ramen schválil chudý jídelní lístek. Když číšník zmizel v kuchyni, aby přinesl jídlo, pomyslí si, že jeho jedinou šancí je sám majitel. Rossi nebo Pernod. Tak, jak to stálo na zdi. Tato možnost však brzo vzala za své. Jeden z hostů oslovil majitele jménem. „Hej, Mario!!“ zavolal na něj.

Kdo to pak je ten Pernod, lámal si hlavu. Zvláštní na celé zprávě byl ten fakt, že všechna slova někde viděl či slyšel. Pořád se mu zjevovala před očima a jednou si už málem vzpomněl. Pak zase ztratil souvislost a vzdal svůj ztracený boj. Místo planých úvah raději očima zkoumal nové okolí a jeho průzkum skončil nečekaně rychle. Zíral tím směrem, nejdříve pln pochybností.

Přímo na stěně místnosti před jeho nosem byla na zdi opět napsána tučná písmena. Stálo tam PERNOD a bylo to vytištěno na plakátu pod obrázkem láhve. Reklama na alkohol! Plakát byl přibit hřebíkem na zdi.

Trvalo několik minut, než se Ginger srovnal se svým roztrpčením. Už si vzpomněl, odkud znal to slovo a cítil se trapně. Vždyť Pernod je, proboha, jeden z nejpopulárnějších nápojů ve Francii. Všude ho inzerují. Že ten plakát visel v restauraci, bylo úplně přirozené. Měl by se udeřit do své tupé hlavy! Že by to byla jen souhra náhod, podívoval se Ginger. Ne, ten plakát nějak souvisí s nápisem na zdi a musí existovat nějaká souvislost s Bigglesem. Opět krátký zkoumavý pohled, aby se ujistil, že ostatní se starají sami o sebe. Přešel místnost, trásl se mu ruce. Pak plakát sejmul ze zdi. Vrátil se s ním ke svému stolku. Začal si bedlivě prohlížet přední stranu. Nebylo tu nic jiného než běžný výrobek tiskárny. Otočil obrázek Pernodu a srdce mu poskočilo radostí. Spatřil známé modré písmo. Na konci jednořádkové zprávy byl nakreslen malý trojúhelník. Přečetl si ho.

„VILLA V. Heil Hitler. MARIO JE číšník PAR EXCELLENCE.“

Ginger upřeně studoval ona slova. Pak zvedl zrak a díval se do očí Maria. Do podezřívavých a pozorných očí onoho Maria, který je podle zprávy číšník par excellence. Právě mu přinesl talíř polévky.

Když si uvědomil, že ho Ginger pozoruje, profesionálně hrdým gestem postavil polévku před hosta. Gingera nenapadlo nic, co by řekl. Jen kývl... Vstal a znovu plakát pověsil na hřebík.

Mario se vrátil ke stolu s chlebem a vínem. Jejich pohled se několikrát střetl. Číšník jakoby čekal na to, co Ginger řekne. Jenže novopečený zelinář se neodvažoval ani špitnout. Vnitřně sice cítil, že on musí začít hovor, ale pořád nevěděl jak začít, když nechtěl jít přímo k jádru věci. Ginger se vůbec nechoval jako dospělý prodavač cibule!

Mario, excelentní číšník, odešel a on začal polykat polévku.

Chutnala skvěle a zasytila jeho hlad. Když jedl, probíral se jednou velmi zajímavou stránkou svého pátrání. Protože na zdi u Quai de Plaisance nebyla ani známka o tom, kdy zpráva vznikla, bylo záhadou, jak do celého časového vývoje zapadá Mario. Vždyť ve druhé zprávě stálo, že Mario je skvělý číšník. Proč tak záleží na tom, zda je skvělý nebo neohrabaný? Slovo číšník bylo zvýrazněno. Jaký další význam by mohlo toto slovo mít? Číšník přece často čeká na hosta. Mohl Mario na někoho čekat? Nebo že by čekal na něco? A jestli ano? Dalo by se to zjistit dvěma způsoby. Bylo by možné, rovnou se ho zeptat. To za prvé. Druhá cesta byla trochu delší. Zůstat zde a sledovat ho.

První část zprávy byla snadno srozumitelná. Vila V musela být vila Valdora, kde kněžna hledala spásu. Byl to dům, který vlastnil italský zrádce. Jméno vily společně s pozdravem Heil Hitler přesně určovalo, na čí straně její majitel Zabani stojí. Byl to nepřítel. Ale jak to všechno souvisí s roznašečem polévky?

Ginger se tu ještě chvílí ochomýtal a přemýšlel o celé hádance. Nebyl si vůbec jistý, co má udělat. Došel k závěru, že bude chvíli Maria sledovat. Když to nikam nepovede, chytí tygra za ocas a zkusí ho přímo vyslechnout. Zaplatil dvanáct franků a vyšel ven. Nešel daleko. Otočil se a klátil se po chodníku a nakukoval do putyky přes otevřené dveře. Náhle ho něco napadlo a chtěl se vrátit. Někdo byl ale rychlejší. Mario nebo snad někdo jiný?

Plakát s Pernodem každopádně už na stěně nevisel. To dokazovalo, pokud vůbec bylo třeba něco dokazovat, že Mario s tím má něco společného. Co to ale bylo, už tak jasné nebylo.

Ginger hluboce zamyšlen kráčel dolů úzkou uličkou. Lidé okolo

něho klidně trávili obvyklou siestu. Měl by asi udělat to samé. Až dojde do přístavu, posadí se na stejnou lavičku, kde seděl ráno. Odpočine si a zároveň bude mít příležitost se rozhlédnout, zda se někde nemotá Bertie či Algy. Byl netrpělivý a potřeboval se s nimi poradit o výsledcích svého pátrání. Možná, že by mu pomohli rozluštit tu záhadu.

Nikdo z nich se však neobjevil. Čekal celé odpoledne a nikdo z nich se ani neukázal. Připadalo mu to hrozně podivné. Nedokázal si představit, co vlastně dělají. Dal jim další hodinu, a když se ani pak nevynořili, vydal se zpátky nahoru do Monte Carla. Jakmile se někde ukázala uniforma, hned nabízel svůj žok s cibulí. Chvilí si pohrával i s myšlenkou, že vyrazí do Nice, zda není něco napsáno na zdi u Jockova baru, ale uvědomil si, že zabít dvě mouchy jednou ránou, není právě jednoduché. Nemohl by dávat pozor na Maria. Nice také nebyla zrovna za rohem. Jockův bar prostě musí počkat. Až skončí s půvabnou hospůdkou Chez Rossi, vydá se tam.

Pomalinku se šoural uličkou, kde restauraci opustil. Našel si místo, odkud dobře viděl na přední i zadní vchod. Byl pevně rozhodnutý čekat. Bylo přesně šest hodin a slunce se pomalu propadalo za věžovité pahorky *Tete de Ebién*.

Obloha zružověla a poté zfialověla. Den měl na kahánku a blížila se noc. Ginger se odvážil blíže. Zákazníci přicházeli a zase odcházeli z restaurace. Podíval se dovnitř přes výlohu a uviděl, že o hosty se stará starší žena. Trochu ho to vyděsilo, neboť představa, že Mario někam zmizel, byla hrozná. Ohlédl se. Mario právě stál v bočních dveřích.

Ginger se přikrčil v hlubokém stínu a dál pozoroval vývoj situace. Číšník měl teď na sobě dobře padnoucí oblek z nějaké tmavé látky. Rozhlédl se ulicí a jeho pohyby se zrychlily. Zdálo se, že je to někdo jiný. Byl jako kočka, která ospale promžourala celý den a která v temnotách ožívá. Ještě jeden rychlý pohled nahoru a dolů po okolí restaurace. Mario vykročil opačným směrem, než číhal Ginger. Tvářil se, jakoby měl před sebou jakési tajné poslání, jako by měl něco za lubem.

Bude lepší ho sledovat, pomyslel si Ginger. Od myšlenky k činům je však někdy daleko.

Mario vyrazil tak rychle, že Ginger měl spoustu starostí, aby ho

neztratil z dohledu. Málem mu zmizel na uzounkém schodišti, které vedlo do přepychové čtvrti města. Ulice se rozšířily. Ginger teď měl mnohem lepší přehled. Stihl to.

Mario zabočil na třídu, jejíž jméno Ginger neznal. Její ráz ale úplně souzněl s Gingerovou představou Monte Carla. Konečně ho obklopoval přepych a luxus. Po obou stranách za mramorovými balustrádami a ozdobnými kovovými brankami se rozprostíraly nádherné vily. Byly postaveny v italském stylu a obklopeny zahradami s exotickými keři a palmami. Oleandry s růžovými květy, pomerančovníky a citroníky obsypané plody, lemovaly jednotlivé vjezdy k nim. Fialové popínavé bougainvillie ve velkých trsech visely z balkonů a loubí. Zdálo se, že některé budovy sahají až k nebesům.

Než Ginger došel na konec třídy, s hrůzou zjistil, že Maria ztratil. Jakoby se uprostřed té nádhery vypařil. Rychle se vrátil na místo, kde ho naposled viděl. Stála tam vila. Vlastně spíše malý palác než obytný dům. Branka byla zdobena sloupovým. Bílé alabastrové sloupy nesly černá písmena. Když Ginger jméno přelouskal, okamžitě pochopil. Vila Valdora.

Rychle se rozhlédl kolem sebe po opuštěné třídě a už byl u vjezdu. S napjatými nervy se blížil k domu. Nikde ani záblesk světla. Aby ne, když závěsy na všech oknech jsou pečlivě zataženy, pomyslel si. Mezi vysokými okny u bližšího konce domu se nacházel hlavní vchod. K vznešenému portálu stoupalo široké mramorové schodiště.

Ginger měl náhle v hlavě prázdno. Hledal Maria a skoro zapomněl, že Zabani je nepřítel. Jen těžko mohl jít přímo k hlavním dveřím. On vlastně, jen těžko mohl zaklepat i na jakékoli jiné dveře. Vůbec nepochyboval, že právě zde Mario zmizel. Upřeně pozoroval dům. Ustoupil do tmavých keřů, odkud hledal známky pohybu v jednotlivých částech domu. Pátral, kde by mohl Mario být. Našel si přímo ideální místo, neboť viděl i na vjezd a mohl vidět všechny, kdož by přijeli k domu.

Nemusel čekat dlouho. To, co následovalo, ale rozhodně neočekával. Někdo se objevil před domem. Pak se tiše otevřelo okno v přízemí domu a kdosi se kradmo blížil podél bílé zdi. Našlapoval tiše, aby nebyl slyšet jediný jeho krok a pohyboval se lstivě jako kočka číhající na kořist. Blížil se k vjezdu a minul místo, kde se krčil Ginger, jen o pár yardů. Na chvílku spatřil jeho tvář. Mario to sice

byl, ale už to nebyl ten elegantní a sebevědomý muž. Jeho oči upřeně zíraly dopředu, rty měl pootevřené. Ten muž cítil za sebou smrt a rozběhl se jako o život. Pak zmizel ve vjezdu z dohledu. Ginger podle kroků odhadoval, kam běží. Propásl příležitost ho sledovat.

Pár vteřin váhal. Má se vrátit do restaurace? Co má, sakra, dělat? Co se stalo ve vile? Snad se to teď dozví. Po dvou minutách, když se nic nedělo, hodil pytel s cibulí do křoví a připlízl se k otevřenému oknu. Snad něco uslyší či uvidí. Místnost naplňovala tma. Ticho, které tu vládlo, bylo přímo hrobové. Za kým to Mario přišel? Mohla by kněžna být někde tady v této opuštěné budově? A co Biggles?

Ticho mu dodalo odvahy, položil ruce na parapet okna a vyšvihl se nahoru. Už jen malý pohyb a byl uvnitř. Světlo baterky osvětlilo širokou chodbu. Dveře na konci chodby zůstaly nedovřené. Pár kroků a bude uvnitř. Nikde nic ani nehleslo. Srdce mu divoce bušilo, když dveře široce otevřel. Temnota. Nic se nedělo. Vstoupil do místnosti.

Pohyboval se pomalu dopředu. Světlo jeho baterky šátralo po vzácném a nákladném nábytku. Zatajil se mu úžasem dech. Na stěnách visely nádherné obrazy a v příbornících se zářivě pyšnily drahocenné porcelánové a skleněné kousky. Mohl to klidně být orientální palác či výstavní síň. Když zkoumal stěny, paprsek světla sjel dolů. Stála tam ručně vyřezávaná skříňka. Pak proud světla sklouzl na dubovou desku stolu. Tam se zastavil. Gingerovo srdce přestalo na chvíli bít, aby se pak rozběhlo zběsilým tempem. Už věděl, proč Mario navštívil vilu Valdoru.

Přes desku leželo tváří dolů tělo kulatoučkého muže ve večerním obleku. To bylo jediné, co teď dokázal rozlišit. A to bylo vše. Hrůza ho přibila k podlaze. Stalo se tu něco děsivého. Nabral dech a popošel blíž. Pak to uviděl. Mezi mužovými lopatkami trčela rukojeť nože. Na jeho plecích byl připíchnut cár bílého papíru.

Na něj Ginger upřel své oči. Chvěl se a skoro nedýchal.

Na papíře bylo nedbale načmárané jediné písmeno. Velké C. Bylo nakresleno tak, že skoro obepínalo kruhovou rukojeť nože.

Nic jiného tam napsáno nebylo. Jediné, čeho si ještě všiml, byla prokazatelná tloušťková snaha volat o pomoc. Šňůra telefonního sluchátka se omotávala okolo jeho znehybnělé ruky. Pak si Ginger

teprve začal uvědomovat, kde je a co tu dělá. Už viděl opravdu dost. Víc, než si dovedl představit. Bylo na čase vypadnout. Válka je také zabíjení, ale se zákeřnou vraždou nechtěl mít nic společného.

Dotkl se dveří, právě když zaslechl automobil zajiždějící na parkoviště před domem. Hned nato následovaly vzrušené hlasy. Zvonek na dveřích nemilosrdně rozřízl hrobové ticho. Někdo pěstí zabušil na hlavní dveře.

Gingera málem zachvátila panika. Doběhl k nejbližšímu oknu a rozhrnul závěsy. Přesně, jak očekával, před domem nervózně přešlapovala skupinka četníků.

Doběhl k oknu, kterým se dostal dovnitř. Venku nikoho neviděl ale právě, když dopadl na zem, objevil se na rohu budovy jeden z četníků. Ozval se výkřik. Ginger byl zaskočen. Přímo letěl k brance, minul pár mužů u předních dveří a vyběhl na avenue.

Provázel ho křik, vzápětí výstřely z revolveru. Vzduchem svištěly kulky. Neměl žádnou představu, co by měl udělat, až na jedinou věc. Měl před sebou jen jediný cíl a k němu upřel všechny své schopnosti. Co nejrychleji a co nejdál pryč! Pohledem psance zapátral po boční uličce. Jako naschvál však nikde nablízku nebyla žádná odbočka. Za ním praskaly výstřely a on už skoro vnímal svist střel až v příliš nebezpečné vzdálenosti. Oddech si, když doběhl ke schodišti. Vedlo někam dolů. Když na něj vbíhal, zasáhla ho kulka do stehna. Jakoby ho někdo praštil palicí.

Výstřel ho srazil k zemi, ale v okamžiku už zase stál na nohou. Necítil bolest, ale jak kulhavě poskakoval po schodech dolů, cítil, že mu krev stéká k chodidlu. Nenadálá slabost ho srážela na kolena, ale on se nevzdával. Spěchal dál. Opouštěly ho všechny síly, musel se opřít o plot, aby se znova postavil na nohy. Chvilí stál a pak se jako štvaná liška znovu rozběhl a za zády vnímal své hlučné a lomozící pronásledovatele. Byl si však vědom, že automobil, kterým policie přijela, je jim teď k ničemu. Po schodech za ním nepojedou!

Běžel naslepo, neznal svůj cíl a překonával pocit na zvracení. Bolest necítil, jen vyčerpávající slabost. Přeběhl ulici a vrátil se na prostranství, které mu připomínalo tržnici.

Rychle se ohlédl. Mráz mu přeběhl po zádech, když objevil, že za sebou zanechává krvavé stopy. I dítě by jej podle nich dokázalo najít. Zavzdychal a divoce začal hledat vhodný úkryt. Vedle v za-

hrádce vlálo na šňůře prádlo jako vlajka na stožáru. Vběhl mezi ně a strhl jedno prostěradlo. Posadil se a připravil si jednoduchý obvaz. Nic však nemohlo zastavit stříkající krev, která zřetelně značkovala jeho cestu a stravovala jeho sílu. Pár mužů proběhlo okolo jeho skrýše. Čas od času někdo zahvízdal.

Bylo mu stále zle, ale oddechl si, když zastavil krvácení. Udělal to jediné, co ho mohlo vyvést z této neutuchající vřavy. Před ním se táhla stezka, která stoupala na skálu, kde se nacházela starověká vesnice. Pěšinka občas přecházela v schodiště. Nikdy to nedokážu, nikdy to neskončí, pomyslel si, ale přesto vyrazil. Ve svitu hvězd vlevo mohl pozorovat přístav a Quai de Plaisance. Vyčerpání si začalo vybírat svou daň a on se přemáhal, aby neomdlel. Začala se mu točit hlava a znovu se musel opřít o sloupkový plot. Znovu a znovu překonával pocit ztracenosti. Byl na konci sil. Nahoru se nikdy nedostane. Protáhl se pod kamenným obloukem a najednou stál na otevřeném prostranství vydlážděném oblázky. Na vzdálené straně se osvětlené paláce odrážely od tmavomodré oblohy a připadaly mu jako z pohádky. Stál uprostřed soch vedle starého děla a úhledně narovnaných hromad dělových koulí. Vlevo od něj zase, místy vydlážděná cestička roubená stromořadím, směřovala přímo do srdce starého města. Byla však tak úzká, že se jí sotva dalo říkat ulice.

Jako zraněný králík, který zalézá do díry, do ní vběhl a ještě stihl zaznamenat jméno, které se vepsalo do jeho paměti. Byla to Rue de Marinière. Měl v hlavě takový zmatek, že si nejdříve vůbec nevzpomněl, kde už to jméno slyšel. Pak si to uvědomil. Byla to přece ulice, kde bydlí matka Henri Ducostea. Henri říkal...Ano, myslím, že to byla šestka, pomyslel si Ginger. Henrimu slíbili, že když bude příležitost, vyřídí pozdravení. Když tuhle nabídku vyslovili, Ginger vůbec neuvažoval o tom, že na to někdy dojde.

Hledal číslo šest na domovních dveřích a blikal baterkou po uzoučké uličce. Nebyl si ničím jistý. Zdi před ním ubíhaly a nakláněly se. Za sebou vnímal šum a shon včelího roje. Měl strach. Dveře už před jeho očima začaly tancovat. Šestku spatřil jakoby v mlze. Sáhl po klepadle, a to mu málem vypadlo z ruky. Dveře se s prasknutím otevřely. Uvnitř se ozval zděšený výkřik. Před ním se objevila dívka s lampou v ruce a s vyplašeným výrazem v očích.

Tento obrázek se nesmazatelně zapsal do Gingerovy paměti.

Jediné, co vnímal, byla ta dívka. Mohlo jí být osmnáct. Už z jejího kroje se dalo snadno odvodit, že patří mezi místní starousedlíky. Měla bledou pleť s těžko popsatelným teplým odstínem slonoviny. Její krásu vnímal bez poskvrny. Dívčina okouzlující tvář byla nedotčená kosmetikou. Viděl lehce pootevřené rty a mezi nimi svítivě bělostné zoubky. Její tmavé doširoka otevřené oči však vyjadřovaly strach. Jako uhel černé vlasy s pěšinkou uprostřed splývaly kolem zlatých kruhů v jejích ušních lalůčkách.

Chvilí na ni Ginger jen upřeně hleděl a mozek mu pracoval na plné obrátky. Pak se obraz začal rozplývat a on zavrával.

„Pepé,“ nadechl se. Pak znovu. „Pepé.“ Chtěl toho říci víc, ale slova nepřicházela. Pohyboval jen rty, nevydal však ani hlásku. Světlo lampy jakoby pohasínalo. Pohltila ho temnota. Cítil, jak se někam sesouvá. A pak už jen padal... padal...

KAPITOLA PÁTÁ

BERTIE POTKÁVÁ PŘÍTELE

Ginger se opravdu nemýlil, když spatřil Bertieho v přístavu.

Když je tehdy opustil na silnici do Peille, Algy s Bertiem losovali, kdo půjde do Jockova baru v Nice a kdo do Monte Carla. Vyhrál Algy a z důvodů, které sám nechápal, si zvolil Nice. Proto se tedy Bertie vydal do La Turbie. Právě tam začal se svým průzkumem.

Protože důvěrně znal celý kraj, věděl, že pokud se Biggles vydal z Monaka do Nice horní cestou Corniche, nemohl minout La Turbie. Možná, že si lidé na něco vzpomenou. A to, co si pamatují, budou nejspíš vědět v hotelu. Ve dvě hodiny ráno se nedalo ovšem nic zjistit, a tak se složil v olivovém háji a spal až do rozbřesku. Pak si začal prozpěvovat sám pro sebe a vyrazil do hotelu, který stál přímo proti zapomenuté železnici.

Stařec a dívka v recepci byli očividně potěšení a popřáli mu hezké *bon jour*.

Ke snídani si dal rohlík se strašlivou kávou a pak se začal opatrně vyptávat. Neměl však žádný úspěch. Buď ti lidé nic nevěděli, ne-

bo se jim prostě nechtělo mluvit. Rozhovor byl navíc násilně přeruš, když do hotelové restaurace vstoupili čtyři četníci. Měli v noci službu, to bylo jasné. Dali si totiž také kávu.

Bertie předstíral, že ladí kytaru a poslouchal, o čem se muži zkoná baví. Je ale zajímaly především bojové události v Egyptě víc než pár místních historek. Pochopil, že by tu ztratil příliš mnoho času, hodil si nástroj přes záda a vydal se do Monte Carla. Správně předpokládal, že ho občas někdo zastaví a bude muset vysvětlovat, co tu dělá. Stalo se to dvakrát a pokaždé to byl italský karabiniér společně s francouzským četníkem. Pracovali společně. Jeho odpovědi byly tak dobře připravené, že se s nimi spokojili a nechali ho plavat.

Když došel do Monte Carla, sešel do přístavu a pak zatočil na Quai de Plaisance. Všiml si, že Ginger se tam už motá. Právě uvažoval o tom, že se k němu přidá a probere s ním, jak to jde, když náhle zůstal jako opáren. Kdosi na něj zavolal jeho jménem. Podíval se směrem, odkud se ozýval ten hlas a uviděl muže v montérkách, stojícího na motorovém člunu. Byl to až neskutečně ušmudlaný muž s umělým okem.

Poznal ho okamžitě, znal ho totiž už léta. Byl to strojník Francois Budette. Už před válkou mu dělal mechanika při závodech na motorových člunech. Lod', na jejíž palubě Budette stál, ostatně Bertiemu patřila. Jmenovala se *Bluebird*. Bertieho ani ve snu nenapadlo, že by se s ním tady mohl setkat. Byla válka a on na strojníka úplně zapomněl.

Otočil se a šel raději pryč. Nadával si, že nepředpokládal toto setkání. Setkat se s tímhle člověkem právě teď bylo to poslední, co by si přál. Po třech válečných letech mu vypadlo z hlavy, že vůbec tenhle člověk existuje. Mechanik však zjevně nezapomněl na něho. Kradmo se ohlédl a spatřil, jak Budette startuje z mola.

Bertie zrychlil kroky a doufal, že se mu ztratí mezi nespočetnými čluny a rybářskými sítěmi, které se válely mezi přístřešky. V tomto přístavišti nacházel jen místní obyvatele a neodvážil se rozběhnout, protože by mohl vyvolat příliš pozornosti mezi starousedlíky, muži a ženami, kteří tu stáli v hloučcích a o něčem klábosili. Neškodní se mu zdáli jen ti, kteří seděli na hrázi v ruce s prutem.

Rychlost Bertieho kroků však nebyla nic proti tomu, jak pelášil

mechanik. Výsledkem jeho snahy bylo, že když Bertie zahnul z přístaviště na Place d' Armes, chytil ho za ruku. Otočil se a podíval se do šklebící se tváře Francoise Budettea. Hned věděl, že předstírat, že ho nezná, by nemělo žádný smysl.

„*Bon jour, my lord!*“ volal Francois. „*C'est bon! Je suis content...* Dobrý den, pane. To je skvělé, moc mne těší, že...”

Bertie ho zastavil uprostřed věty a rozhlédl se po přístavišti. Trochu ho uklidnilo zjištění, že se nikdo nevšiml jejich podivného setkání.

„To jste celou dobu byl tady, mylord?“ udiveně se zeptal Francois.

Bertie mu odpověděl. „Ne. Právě jsem se vrátil. Tady ale spolu nemůžeme mluvit. Kdyby mne chytila policie, zastřelí mne jako špiona.“

Ve Francoisově tváři se zračilo pochopení a zájem. „Tady to opravdu nejde,“ mumlal si trochu pro sebe.

„Opravdu ne,“ živě souhlasil Bertie. „Kde si můžeme promluvit?“

„V Café de la Côte d' Azur mají pořád to dobré víno. Pamatuje se na tu staříčkou knajpu?“

„Ne, je tady hrozně moc lidí,“ přerušil ho Bertie. „Nemá smysl před vámi cokoli zapírat. Povím vám všechno po pravdě, ale musíme si najít nějaké tiché místo.“

„Pojďte ke mně domů. Moje žena bude nadšena, že vás zase vidí, vaše anglická výsost!“

Bertie zareagoval, „Ano, nic lepší teď udělat nemůžeme.“

„Žiji pořád ve stejném domě,“ řekl chvatně Francois a ukazoval na dům za přístavištěm.

„Koukám, že máte i tu moji staříčkou lodičku?“

„Samozřejmě. A jak se o ní starám. Nikde tady nedostanete ani litr benzínu, ale mně to nevadí. Je v dobrém stavu. Staré dobré časy se jednou vrátí.“

„Tak tohle si budu, Francoisi, pamatovat,“ odvětil Bertie. „A používáte vůbec loď, když není benzín?“

„*Oui*. Italové mi dali rybářskou licenci. Roztahuji plachty a jez-dím chytat kraby na Mys Martin. Ale to víte, bez benzínu. Moje lo-dička není zase tak rychlá, jako když jsme vyhráli Grand Prix,

mylorde. Panečku, to byl ale závod. Na něj se nezapomíná. To byly časy.“

Mechanik se rozhlédl. „Co si myslíte o průběhu války?“ zeptal se a ztišil hlas. „Vyhrájeme?“

„My znamená...kdo?“

„Brity a Amíky. Každý den se za ně modlíme, mylorde.“

„Hm, vy prostě nemůžete zapomenout na staré dobré časy, co?“

Francois mávl snědou rukou směrem k městu. „Podívejte se na tohle místo! Leží tu v troskách. Nejsou tu peníze, potraviny. Jen ryby a brambory a ani těch není moc. Nemáme kafe a jen černý chleba. Všechno je zničeno. I kasino krachuje. Skopčáci bydlí v hotelích, ale neplatí. A navíc vůbec nerozumí, co je sport. Ani náhodou to nepochopí. Nejsou jako vy, Angličané. *Tiens*. Jsou to špatné časy.“

Francois se protáhl kolem rybářského náčiní a vešli do hezkého domku s jasně zelenými dveřmi a prolamovanými roletami na oknech.

Podsaditá žena v pozhnaném věku rychle vzhlédla od kamen. Právě přikládala. Byla trochu zaskočena, ale bylo to radostné překvapení.

Bertie ji podal ruku. „*Bon jour, paní Budetteouvá.*“

Vřele mu potřásla rukou. Střídavě se dívala na oba muže. „Že se teď tady objevíte, to bych rozhodně nečekala,“ volala radostně.

„Zavři dveře, můj příteli, *mon vieux*, a já ti povím, proč jsem tady,“ odvětil Bertie.

Francois zavřel dveře a přistrčil mu židli. Z příborníku vzal láhev. „Skleničku koňaku, mylorde?“

„Teď ne, děkuji,“ odmítl Bertie. „Jsem tu tak trochu služebně a mám hodně práce. Kde jsou děti, *madame*?“

„Ve škole.“

„Výborně. Musím být pryč dříve, než se vrátí. Mohli by si vykládat s kamarády o neobvyklé návštěvě. A pak už by to trvalo jen chvilku a byla by tu policie. V žádném případě u vás nezůstanu dlouho, neboť tak jako tak, riskujete své životy, když mne tu máte. Chtěl jsem Francoisovi utéci, ale on mne dohonil. Tak jsem tady.“

„Odkud jste přijel, mylorde?“ zeptal se Francois.

„Přijel jsem...“ Bertie se nadechl. „Rovnou z Anglie!“

Francois polkl a vzdychnul. „*Mon de Dieu*. Ale jak? Letadlem?“

„Ano.“

„Ale proč?“

„Hledám přítele. Jestli mne ale Italové dostanou, zastřelí mne.“

„Přítele?“ Francoisovy oči se zúžily. „*Tiens!* Sotva popadal dech. „Pak jste tedy kamarád toho Angličana, po kterém pátrají snad všichni četníci.“

Bertieho tvář zčervenala vzrušením. „To znamená, že je naživu?“

Francoisova manželka pokrčila rameny. „Kdo ví? Jediné, co víme, je, že se tu motal nějaký Angličan. Prý sem přijel proto, aby zachránil nějakou dívku přímo z poste de police, z policejní stanice nahoře na skále! Trochu se tu střílelo na La grande Corniche. Víc nevíme. Bylo nám nakázáno, že se o tom nesmí mluvit. Policie se sem mockrát vracela a něco hledala. Asi dokázal utéci. Kde bydlíte tady v Monaku, mylord?“

„Vlastně nikde.“

„Pak tedy můžete zůstat u nás,“ nabídl mu Francois ubytování.

Bertie se usmál. „Hrozně moc vám děkuji, ale to nepřipadá v úvahu. Je to jen a jen moje věc a nehodlám vás zatahovat do neštěstí. Jediné, o co vás žádám je, abyste zapomněli, že jste mne kdy viděli. Mohli byste se dostat do vážných problémů.“

„Ale pane, musíte něco jíst,“ poděšeně protestovala paní Budgeteová.

„To zvládnou.“

„Vezměte si alespoň polévku. Je dobrá.“

„Podobnému pozvání se nedá odmítnout,“ nadšeně prohlásil Bertie.

Začala prostírat.

„Vůbec ale nechápu, jak ho chcete najít?“ zeptal se Francois.

„Kde ho budete hledat? V kasinu? V muzeu? Myslíte si, že se může procházet po Boulevard des Moulins nebo sedět někde na terase?“

„Určitě ne. Je tu příliš moc policajtů. To by nešlo. Nejdříve se podívám, zda není něco napsáno na zdi.“

„Na jaké zdi, pane?“

„Za Quai de Plaisance.“

Francois se plácl do stehna. „*Zut alors!* Začíná to být čím dál

zajímavější,“ vyhlašoval. „Viděl jsem totiž jednu holku, jak něco na té zdi píše. Pamatuji si, že okolo hlavy měla omotanou modrou šálu.“

Bertie se zarazil. „Kdy to bylo?“

Francois kroutil pusou, jak přemýšlel. „*Oh la la*. To je už hrozně dávno. Sedm, osm...možná deset dní. Já opravdu nevím. Tady je jeden den jako druhý.“

„Co psala?“

„Nekoukal jsem se. Není to normální, co. Dělal jsem něco na lodi. Chtěl jsem se na to podívat, až půjdu domů. Slunce tu pálí jako čert a já na to pak zapomněl.“

Bertie si je oba dva prohlížel. „O té dívce nevím vůbec nic,“ řekl. „Když to psalo děvče, tak mne to asi nemusí zajímat. Kde je ten nápis?“

„Na straně k přístavním schodům. Dneska ráno tam stál nějaký mladík a prodával cibuli. Možná, že jste se ho všiml?“

„Hm,...muž prodávající cibuli?“

„Co je na tom zajímavého?“

Bertie na chvíli znejistěl. „Je to můj kolega. Pomáhá mi najít našeho přítele.“

Francois vyrazil ke dveřím. „Jdu se podívat, co tam stojí na té zdi.“

„Ne,“ protestoval Bertie. „Jdu sám.“

„Lepší bude, když tam půjdu já. Všichni mne tu znají. Snězte tu polévku. *Au revoir*.“

Bertie se obrátil k jeho manželce. „Už by se měly vrátit děti ze školy, že?“

Přikývla. „Půjdu do klášterní školy a řeknu jim, ať dnes jdou na oběd k tetě na Avenue Bellevue. Zůstanou tam, dokud si pro ně nedojdu. Do večera. Bude to tak nejlepší.“

„*Merci madame*. Máte se mnou trápení.“

„To je v pořádku, mylord“ Francoisova žena se rozloučila a šla se postarat, aby mladá generace Francouzů neupadla do potíží.

Za deset minut se vrátil její manžel. Jeho tvář nesla stopy vzrušení. „Ten nápis je napsán modrou tužkou,“ řekl napjatým hlasem.

„Co tam stojí?“

„Jenom Chez Rossi. Pernod. A pak je tam malá značka.“

„Trojúhelník.“

„*Exactement*, přesně tak.“

Na Bertieho tváři se objevil záhadný výraz. „Chez Rossi? Co to je... hospoda?“

„Ano. Dole na předměstí kousek od Escaliers des Revoires. Říká se ale, že je to dost nebezpečné místo.“

„Proč?“

„Kvůli majiteli. Mario Rossi je Ital. To ale není to hlavní... Říká se, že...“ Francois začal šeptat. „Říká se, že patří ke Camoře. Umí dobře zacházet s nožem. Chez Rossi rozhodně není podnik pro vás.“

„Já tu ale stejně nikde nemůžu složit své staré údy. Musím už jít.“ řekl Bertie.

„Co tam budete dělat?“

„Podívám se, zda tam nenajdu něco, co souvisí s Pernodem. Láhev nebo něco podobného.“

„Já to zařídím sám,“ nabídl se Francois. „Bude to pro vás bezpečnější. Mohu jít všude a všude mne znají. Ale vy ne, mylorde. Zůstaňte tu a odpočiňte si. Jestli vás policie chytne, budete muset vysvětlovat a nikdo neví, jak to dopadne. Udělám, co budu moci. Místní lidé toho běžně s cizinci moc nenamluví. Ale mně řeknou všechno. Dovím se všechno, i ty nejžhavější novinky o té dívce a o tom Angličanovi.“

Bertie si uvědomil, jak je ta rada rozumná. Jako místní usedlík se může Francois ptát naprosto bez obav. Rozhodně má lepší možnosti sbírat informace než cizinec.

„Přijímám a děkuji, Francoisi,“ rozhodl se. „Buďte ale opatrný a ptejte se rozumně.“

„Nechte to na mně,“ řekl Francois, který získal sebedůvěru. „Odpočiňte si tu. *Au revoir*, mylorde.“

Bertie zůstal sám. Uvelebil se na gauči, aby si odpočinul. Přece jen byl po probdělé noci unavený. Neslyšel proto, když se vrátila Francoisova žena, a ani když se vrátil sám Francois. Venku byla už tma.

„Tak starý mořský vlku, co jste zjistil?“

„Nic moc,“ řekl se smutkem Francois. Ztratil nadšení. „Nenašel jsem nic, co by s Pernodem souviselo. Mluvil jsem s Mariem a zeptal se ho, zda viděl nějaký modrý nápis nebo nějakou zprávu s Pernodem. Řekl, že ne. Já mu ale stejně nevěřím. Podezřívavě si mne pro-

hlížel, když jsem mluvil o modré tužce. Ví toho určitě více, než říká. Zeptal jsem se ho, zda byl u něj nějaký cizinec. Řekl, že ne. Jeho žena ale přiznala, že tam někdo byl. Ten mladý Španěl, co prodává cibuli. Mario je prachsprostý lhář. Tak jsem tak bloumal po kavárně a poslouchal, co se kde šustlo. Nikdo ale o špionech nic neříkal. Jen to, že policie všem nařídila držet jazyk za zuby. Všechno.“

„Děkuji, příteli. Jedna věc je jasná. Můj přítel zelinář si přečetl nápis a našel klíč k restauraci Chez Rossi. Kam asi mohl jít potom?“

Francois zavrtěl hlavou. „Nevím. Neviděl jsem ho.“

Bertie se podíval ven z okna. Setmělo se. „Myslím, že bych už měl jít a sám se porozhlédnout. V noci bude venku klidněji.“

„Vrátíte se, mylord?“

„Možná... až budu znovu potřebovat přítele.“ Bertie popadl svoji kytaru. „Vezměte si tohle a kupte si něco k snědku. Třeba se vrátím a budu mít zase hlad?“ Vytáhl peníze. Strojník je odmítal, ale Bertie trval na svém. „Je to v zájmu nás všech. *Au revoir. Francois. Madame.*“

„*Au revoir, monsieur.*“

Vyšel do noci.

Kráčel podél Quai de Plaisance a ve světle baterky si přečetl nápis. Chtěl si být jistý, zda Francois něco nepřehlédl. Nedokázal pochopit tu záhadu, proč nápis psala dívka. Kolečka jaksi do sebe nezapadala. Zamyšlený došel k cíli. Bude předstírat, že ztratil cestu. Vstoupil do restaurace pod Escalier des Revoires. Sedl si ke stolku a rozhlédl se. Bylo tu jen málo zákazníků. Většinou seděli jen u baru a tiše spolu mluvili. Obsluhovala je žena. Přišla k němu.

„*Monsieur?*“

Bertie si objednal polévku.

„*Oui, monsieur.*“

Když odcházela, jen tak mimochodem se zeptal. „Kde je dnes večer Mario?“

„Musel si jít něco vyřídit. Služebně.“ odvětila žena a zmizela v kuchyni po polévku.

Bertie jedl pomalu a pozoroval okolí. Nic mu ale nepřipadalo podezřelé. Když dojídal, již uvažoval o odchodu. Náhle mu zatrnulo, někde v dálce se ozvaly výstřely. I ostatní se přestali bavit a poslouchali, odkud přichází zlověstné práskání stělné zbraně. Pak se pár

mužů sebralo a šli ke dveřím. To už se výstřely ozývaly nepravdělně. „Řekl bych, že se už konečně dostali na stopu tomu Anglánovi,“ řekl jeden z hostů vzrušeně.

Nikdo neprotestoval. Protože se pak muži začali bavit o něčem jiném, Bertie zaplatil a odešel. Místo aby opustil tuto čtvrť, zatočil ke schodišti a začal pozorovat hlavní i vedlejší vchod. Postavil se přesně tam, kde stál Ginger před nedlouhou chvilkou.

Výstřely už přestaly rušit večerní ticho a muži před kavárnou se zase vrátili k baru. Bertie ustoupil do hlubokého stínu a opřel se o zeď. Nečekal nic zvláštního. Bylo vlastně jedno, kde bude. Za žádných okolností se k Francoisovi vrátit nemůže.

Uběhlo pět minut. Pak uslyšel rychlé kroky a uviděl na rohu muže. Vklouzl do Chez Rossi bočním vchodem. Chvíli stál ve veřejích. Jednou nohou už byl na prahu a upřeně se díval dovnitř. Úzkostně poslouchal, co se děje uvnitř. Světlo z kuchyně osvětlovalo jeho tmavou a kulatou tvář. Těžce dýchal, jeho chřípí se chvělo. Zdál se před zhroucením. Vešel dovnitř a zavřel za sebou.

Podle Bertieho to musel být Mario. Jeho neobvyklé chování vyvolalo Bertieho zvědavost. Šel k oknu s nadějí, že možná najde vysvětlení. Ve výhledu mu bránil neprůhledný závěs, přesto ale měl jasný přehled o tom, co se děje v osvětlené místnosti. Muž, kterého považoval za Maria, byl uvnitř a choval se ještě podivněji než venku.

Nejdříve vytáhl z kapsy do červena zabarvený kapesník a hodil ho do kamen. Pak šel rychle ke dřezu a namydľil si ruce. Voda odtékající výlevkou se také zabarvila rudě. Utřel si ruce do ručníku a pozorně si prohlížel šaty. Vzal si zástěru a vytáhl cigaretu. Ruce se mu tak tráslы, že nedokázal škrtnout sirkou a připálit si. Chvíli s tím zápasil a pak to dokázal. Chuť cigarety mu zřejmě trochu pomohla, aby se uklidnil. Šel k příborníku, vzal jednu z láhví a zhluboka si přihnul.

Vrátil láhev na místo, když vešla žena z baru. Bertie neslyšel, co říkala. Na její tváři se zračil úžas. Muž něco řekl, otočil se a otevřel dveře. Zmizel nahoře po úzkém schodišti. Žena nalila pár talířů polévky a vrátila se do restaurace.

Bertie se stáhl zpátky a přemýšľel. Co má tohle všechno znamenat? Viděl dost, aby měl dobrý důvod předpokládat, že se stalo něco nepěkného. Byl si jist, že stopy na Mariově kapesníku a rukách jsou od krve. Čí to byla krev? Tato otázka ho trápila nejvíce. Vzpomněl

si, že podle Francoise, tento muž patří k nebezpečnému tajnému spolku Camorra, jejíž metody přinášely smrt. Jejich oblíbenou zbraní byl *stilet*. Přesto si jen těžko připouštěl, že tenhle muž před chvilkou dokonal vraždu. To se stává jen vzácně. Mario provedl něco nekalého. Jeho chování tomu přesně odpovídalo.

Počkal si a pak, protože se nikde nic nehýbalo, vyrazil bezcílně dolů do města. Náhodou se brzo srazil se svým jednookým přítelem. Bylo to pro něj obrovské překvapení. Francois ho chytil za paži a zatřásl s ním. Bertie postřehl zadumaný výraz na strojníkově tváři. Starý mechanik něco věděl a jeho informace musela patřit k těm, kterým se říká trháky.

„*Mon Dieu!* Poděkujte Pánubohu, že jsem vás našel.“

„Co se stalo?“

„Vy to ještě nevíte?“

„Ne.“

„Nedaleko od nás došlo k vraždě.“

„No a? Já to neudělal?“

„Ale váš přítel ano. Zabíjel nožem.“

„Cože?“ Bertieho hlas zněl až neobvykle křehce. Tuhle skutečnost odmítal. „To je úplně směšné!“

Francois pokrčil rameny. „Směšné? Je to ale skoro jisté. Všichni muži od policie byli povoláni do služby. A věřte tomu, že jich je tu dost. Bylo vyhlášeno pátrání po mladém Španělovi prodávajícím cibuli. Byl v místnosti, kde bylo nalezeno tělo. Byl viděn, jak z místa činu utíká.“

„Čí bylo to tělo?“

Francois se spiklenecky podíval na obě strany a pak tiše zašeptal, „Ve vile Valdora bylo nalezeno tělo Gasparda Zabaniho.“

KAPITOLA ŠESTÁ

PODIVNÉ SETKÁNÍ

Bertie si chvíli připadal jako opařený a díval se na toho, kdo mu přinesl tuhle novinu. Jeho oči se v té chvíli dívaly někam do neznáma. „Není, co bych dodal. Je to nesmysl.“ prohlásil. „Konečně, my

nenosíme dýku.“

Francois jako na povel odtáhl své ruce. „Ale, mylord. Policie našla pod oknem pytel s cibulí. Oni teď obrátí celé území vzhůru nohama, aby ho našli. A navíc se tu šeptá, že ta cibule vůbec není ze Španělska, ale z Anglie!“

Bertie se snažil si dát všechno dohromady. „Jak jste se to dověděl?“

„*Cre Dieu!* Každý to tady ví. Nejdříve padly ty výstřely.“

„Ty jsem také slyšel,“ připustil Bertie.

„Policisté stříleli po vrahovi, když utíkal. Pak jsem stál ve dveřích a poslouchal, o čem si chlupatí povídají. Prý ten Španěl asi zabil Zabaniho bez motivu. Kdyby to ale byl Angličan, měl by těch důvodů hory. Když se Zabani díval smrti do očí, zvedl sluchátko a než naposledy vydechl, stačil ještě zavolat policii. Byli tam okamžitě a byl tam i ten vrah. Dal se na útěk. Stříleli po něm...*bang...bang*. Zranili ho.“

„Zranili ho?“ opakoval Bertie jako ozvěna. Sevřelo se mu hrdlo.

„Ano, zhroutil se, ale dokázal vstát a běžet dál. Za sebou nechával stružky krve. *Voila!* Krev vedla dolů po schodišti, ale na Place d'Armes krvácet přestal. Někde se jim ztratil. Tam po něm policie našla poslední stopy. Je jim jasné, že stále musí být v přístavu. Ztratil příliš mnoho krve. Nemohl se dostat dál. Tohle tvrdí policajti.“

„Propánakrále. To je odporné,“ brumlal si pro sebe Bertie. Jeho mozek nabíral obrátky.

„Zabani byl jeden z místních nejmajetnějších mužů,“ dodal Francois.

Bertie nic neříkal. Musel přemýšlet. Chápal, proč se Ginger rozhodl vlézt do domu muže, který zradil kněžnu. Že by Zabaniho zabil v sebeobraně?

Francoisova slova zasela stín podezření. „Byl to zločin z pomsty,“ řekl.

„Jak tohle víte?“

Francois se natáhl blíže k Bertiemu a skoro mu dýchal do ucha. „Ten nůž patří Camoře. Dýka přišpendlila k pracháčovým zádům papír s velkým C.“

„Můj bože!“ zašeptal Bertie. Rozjasnilo se mu. Vždyť úplně zapomněl na Maria.

„Byl váš přítel nějak s Camorrou spolčen?“ zeptal se Francois nervózně.

„Ne,“ vyštěkl Bertie.

„Promiňte, mylorde.“

„Francoisi,“ řekl Bertie tvrdě. „Říkal jste mi, že Mario Rossi patří ke Camoře, ne?“

„No, vlastně ano. Říká se to o něm.“

„On zabil Zabaniho.“

„Jak tohle víte, mylorde. Vždyť jste ani nevěděl, že byl vůbec někdo zabit?“

„Poslouchej. Před pár minutami přiběhl Mario do té své hospody bočním vchodem. Díval jsem se přes okno, když si smýval krev z rukou. Zkrvavený kapesník spálil v plamenech.“

Francois lehce zahvízdal přes zaťaté zuby. „*Tiens!* Tahle záležitost začíná být přímo *fantastique!*“

„Ne,“ odporoval Bertie. „Začínám tomu rozumět. *Attendez!* Počkej, už to chápu. Můj přítel, kterého tu nazývají britským vyzvědačem, musel něco vědět na Maria. Proto napsal jméno restaurace na zeď u Quai de Plaisance. A pak je tu ještě jedna možnost spojení mezi mým pohřešovaným přítelem a Zabanim. Zrovna tak je do toho zapletený i můj zelinář.“ Bertie se odmlčel. Uvědomoval si, že drží v ruce rozhodující dílce skládačky a že už do sebe dobře zapadají. Aby však mohl dostat kompletní obrázek a mohl vyřešit celý problém... „Musím najít zelináře,“ dokončil své myšlenky nahlas.

Francois rozhodil rukama. „*Comment?* Jak? Když ho nemůžou najít policajti, jak můžete doufat, že se to podaří zrovna vám? Někde se skrývá. Vypařil se z povrchu zemského. Ale kam?“

Bertie chápal sílu Francoisových argumentů. Nemělo žádnou cenu potulovat se po ulicích.

„Jedna věc by se snad udělat dala,“ navrhl.

„A jaká, pane?“

„Jít si promluvit s Mariem Rossim.“

„S tím lumpem! Vy jste se zbláznil, mylorde? Jestli tu vraždu spáchal, bez rozpaků zabije znova. Pro muže Camorry je dýka něco jako párátka.“

„To je mi fuk, jdu za ním,“ jednoznačně pronesl Bertie.

„Čas nás tlačí a hádat se nemá cenu. Možná, že ho donutím, aby

mi něco řekl.“

„Spíš je pravděpodobné, že vám prořízne hrdlo.“

„Poslouchejte, *mon ami*,“ řekl ostře Bertie. „Ted’ už se starejte o své věci, ano? Sbírejte informace, když chcete. Jestli to dobře dopadne, sejdem se zítra na Quai de Plaisance.“

„Dobře, mylordé,“ ušklíbl se starý strojník. „Říkalo se o vás, že jste praštěný. Ted’ už tomu snad i věřím. *Adieu*.“

Bertie se oklikou vracel do Chez Rossi. Zamířil přímo k zadnímu vchodu do budovy a znovu se podíval oknem do kuchyně. Mario byl uvnitř. Na sobě měl zástěru a bílou kuchařskou čapku. Na kamnech se něco vařilo.

Bertie otevřel dveře a vešel dovnitř. Ital uslyšel zvuk a otočil se.

Zvedl obočí. „Vešel jste do restaurace špatným vchodem,“ řekl francouzsky. „Bar je vpředu.“

Bertie se usmál a odpověděl. „Ne, ne. Přišel jsem úplně správně. Musím s vámi mluvit.“

„Pro žebráky nemám peníze nazbyt.“

„Já ale nežebraám!“

„Pak tedy, co tady hledáte?“

„Přítele!“

Jak vám mohu pomoci?“

„Snadno,“ řekl Bertie důrazně. „Prostě mi povíte, proč jste zabil Gasparda Zabaniho.“

Mario pootočený ke sporáku se zarazil, jakoby dostal žihadlo. „Zabil koho?“ dožadoval se upřesnění. Jeho hlas zněl tvrdě, ale nejistě. „Nikdy jsem nikoho nezabil.“

Bertie hrábl do strun. „Ale ano, příteličku. Dnes v noci jste Zabaniho zabil. Za toho lumpa bych nedal ani zlámanou grešli. Chci ale znát důvod, proč jste ho zabil. Může mi to pomoci najít mého přítele.“

Rossi chvíli na Bertieho tupě zíral a jeho tvář odrážela stav jeho mysli. „Přece vám říkám, že o té vraždě nevím vůbec nic,“ zachraptěl. „Kdo jste... tajnej polda?“

Bertie zavrtěl hlavou. „Ne. Policie hledá jednoho španělského zelináře. Myslí si, že on zabil Zabaniho. Já ale vím svoje!“ Mario se hluboce nadechl. Mohlo to znamenat trochu uvolnění. „Toho Španěla jsem viděl,“ řekl. „Byl tu na obědě.“

„To je vše, co mi povíte?“

„Nevím, co chcete slyšet!“

„Co pil k obědu? Pernod?“

Bertie poznal, že trefil hřebík na hlavičku. Mariovi se chvělo chrípí.

„Ne, nepil Pernod,“ zavrčel. Když promluvil, z jeho očí šlehalý blesky až na druhou stranu místnosti.

Bertie onen drobný pohyb očí nepřehlédł. Dával si na Maria dobrý pozor. U podlahy zastrčený za příborníkem vykukoval plakát. Byla vidět jen část. Bertiemu to ale stačilo, aby rozpoznal, že jde o běžný reklamní plakát na Pernod. Přesně takový, jaký visí ve Francii kdekoliv na plakátovacích plochách.

„Neumíte lhát, Mario,“ řekl chladně. Minul číšníka a šel k plakátu. Natáhl se pro něj. Když už drahocenný papír svíral v prstech, v jeho hlavě snad explodovala celá planeta Země. Bertieho zaplavila vlna oranžových plamenů a on si uvědomil, že ho Mario něčím praštil.

Plameny pomalu přešly do fialova a pak vše ztemnělo. Druhý Bigglesův přítel padl dopředu na tvář a zůstal nehybně ležet.

KAPITOLA SEDMÁ

HODNÍ SAMARITÁNI

Když Bertie otevřel oči, na východní obloze se již mihotaly záblesky světla. Celý svět byl zahalen jakousi posvátnou září. Někde blízko se v korunách palem rozvlnilo dlanité listoví a začalo šelestit. Chvilí zůstal ležet a pak se s velkým úsilím dokázal posadit. Snažil se vzpomenout, co se stalo. Schoval tvář do dlaní. Bylo to zbytečné. Urputné bušení v hlavě nepřestávalo.

Když se mu pomalu vrátilo vědomí, viděl pořád před očima hluboce v paměti vrytý výbuch, který ho srazil k zemi. Podíval se za sebe a uvědomil si, že leží na odpočívadle příkrého schodiště. Vedle něho se otvírala propast hluboká snad dvě stě stop, na jejímž dně postavili malý kostelík. Nacházel se na Escalier St. Dévote. Jak se sem dostal, nevěděl. Hádal, že Mario poté, co ho napadl, nějak ho

sem dovlékl a hodil ze schodů. Musel si myslet, že jsem mrtvý, uvažoval Bertie. Hlava mu třesla a celé tělo měl pokryté modřinami. Žádné vážné zranění však na sobě nenašel. Kytara vedle něho byla celá.

Po schodech dolů spěchala žena s mísou vody a ručníkem.

„Chudáku,“ řekla. „Viděla jsem vás oknem. Tyhle schody jsou strašně nebezpečné. Měl jste štěstí, že jste nespádl do propasti. Muse-la vás zachránit sama Svatá matička. Měl byste se k ní pomodlit.“

„Bezpochyby,“ zabrumlal Bertie.

Žena mu otřela ručníkem tváře i spleené a vlhké vlasy. „Určitě byste ale měl zapálit alespoň jednu nebo dvě svíčky v naší kapličce,“ navrhovala.

„Nebude to dlouho trvat, a ty svíčky budou dole plápolat,“ odvětil Bertie s pocitem jistoty. Kdyby se Mario rozhodl, že ho shodí do propasti, zlámal by si tam dole všechny kosti.

„Nezdá se mi, že vám praskla lebka, ale přesto na vašem místě bych si odpočinula,“ řekla žena láskyplně.

„Tisícere díky, *madame*,“ odvětil Bertie. Opatrně se snažil postavit na nohy. Všechno okolo něj se točilo, ale už dokázal udržet rovnováhu. „Myslím, že jsem v pořádku,“ pokračoval. „Díky vám si odpočinu dole na Quai de Plaisance. Budu na vás vděčně vzpomínat, *madame*.“

„To by udělala každá věřící,“ zněla pokorná odpověď. „Není to tak dávno, co takhle dopadl můj synek. Kdyby nebylo naší patronky svaté, zemřel by. Nezapomeňte jí vyjádřit díky.“

„Buďte si jistá, nezapomenu,“ odpověděl moudře Bertie.

„Klaním se i panu manželovi. Má obrovské štěstí, že má tak sympatickou ženu.“

Žena se rozesmála. „Musím zpátky do kuchyně. *Adieu monsieur*.“

„*Adieu, madame* a děkuji vám.“

Žena vyšplouchla mísu načervenalé vody do propasti, kývla a šplhala nahoru do schodů. Bertie s kytarou přes ramena začal pomalu sestupovat. Dole to zatočil přímo ke kostelíku, který ležel přímo proti přístavu. Kněz v černé sutaně právě otvíral dveře.

„*Mon père*, svatý otče,“ řekl Bertie a vytáhl z kapsy tisícifrankovou bankovku. „Dnes za úsvitu jsem upadl nahoře na schodišti a

málem jsem přišel o život. Přeji si, abyste koupil dvě svíce a pomodlil se za mě.“

Kněz se usmál. „Pojďte dál, synu. Nevypadáte dobře. Jste zraněn?“

„Ani ne,“ odpověděl Bertie.

„Dobrá, ale malá sklenka červeného vám znovu rozproudí krev v žilách. Váš život byl bezpochyby spasen naší Svatou matkou.“

„Děkuji vám, to je výborný nápad, otče,“ odpověděl Bertie. Stále se totiž ještě třásl více, než si sám připouštěl.

O půl hodiny později za plného denního světla se už cítil mnohem lépe. Měl jenom vztek na muže, který na něj zaútočil.

Opuštěl svatého otce, přešel ulici a zamířil na Quai de Plaisance. Místo bylo opuštěné. Spatřil jen jednu dívku oblečenou v místním kroji. Když si jí poprvé všiml, nervózně posedávala, pak vstala a začala divoce přecházet sem a tam. Na někoho čeká, pomyslel si. V okamžiku, když si ho všimla, vyšla mu v ústrety. Tvářila se pořád stejně a Bertieho ani nenapadlo, že to může být právě on.

Sedl si zase na stejnou lavičku a čekal na Algyho či Gingera.

Bylo už načase si o všem promluvit, pomyslel si. Na dívku skoro zapomněl. Letmo na ní pohlédl, jak schází dolů a k jeho překvapení mu pokynula hlavou. Její gesto bylo výmluvnější než slova. Chtěla, aby ji následoval. Užasle zamrkal, neboť věděl, jak si místní děvčata zakládají na počestnosti. Byl by zcela ignoroval její pokyn a myslel by si, že se spletla, kdyby na jejích olivových tvářích nerozkvetl růženec. Už se rozhodl, že ji bude následovat a postavil se. Pak si to rozmyslel a zase se posadil.

Dívka se blížila a minula ho. Jejich zkoumavé oči se setkaly. Otočila se a vracela se do přístavu. Když podruhé mýjela lavičku, tiše něco zašeptala. Byla to určitě angličtina. „Prosím pojďte za mnou, *monsieur*. Nic neříkejte. Mohou nás sledovat.“

Pokračovala v cestě, zrychlila a ani jednou se neohlédla.

Bertie měl pocit, že ho mámi smysly, ale přesto sáhl po kytaře a vydal se za ní. Každých pár metrů na Albertově bulváru lemovaném oleandry stáli policisté. Šel za dívkou v černém a udržoval bezpečnou vzdálenost. Přešla Place d'Armes. I tady se policisté doslova rojili. Vešla na dlouhou stezku vedoucí z přístavu do starého Monaka. Slunce tu stejně žhnulo už dva tisíce let. Na vrcholu minula

vznosné paláce a zabočila do jedné uzoučké uličky. Vysoké kamenné domy zde poskytovaly příjemný a dlouho očekávaný stín.

Když se Bertie dostal na konec ulice, dívka už stála ve veřejích malého domku. Se sotva znatelným pokynutím hlavy ho zvala do chodby. Bertie podezřívavě nahlédl do haly zahalené tmou. Nic neviděl. Byla to past? Pak rozeznal bledou oválnou tvářičku přímo před sebou.

„Pojďte dál, *monsieur*,“ řekl sladký a jemný hlas. „Čeká na vás přítel.“

Bertie vešel dovnitř a dívka zavřela dveře.

„Tady tudy, *monsieur*,“ řekla a začala vystupovat po schodišti. Dveře byly otevřené. Chodbou pronikaly úzké paprsky bílého slunečního světla. Bertie popošel kupředu a podíval se do místnosti. Na vysoké posteli ležel Ginger. Byl bledý jak smrt, ale usmíval se.

„Můj bože,“ zvolal Bertie.

Gingerův úsměv se ještě rozšířil. „Pojď dál,“ vyzval ho.

„Pane,“ ozval se dívčin hlas.

„Pacient je zesláblý. Ztratil příliš mnoho krve. To je vše. Chtěl už vstát, lepší ale bude, když ještě zůstane v posteli. Tady jste v bezpečí, *monsieur*.“ Dívka se uklonila a zavřela za sebou dveře.

„To je krásná čarodějka, co?“ byla první Gingerova slova plná nadšení a obdivu.

„Kdo?“

„Jeanette.“

„Zadrž ty milostné výlevy!“ protestoval Bertie. „Co to má všechno znamenat? Kde to jsme? Co se to děje?“ Sedl si na kraj postele.

„Já si myslel, že ti to Jeanette řekla. Požádal jsem ji, aby sešla na Quai a zkusila najít hubeného chlápka s kytarou.“

„Kdo je ta dívka?“ dotazoval se Bertie.

„Jeanette Ducosteová. Henriho sestra. Ta, které říkal sestřička. Trochu vyrostla od doby, co vypadl do války. Jsme na Rue Marinière číslo 6.“

Bertie vybuchl. „Dobře, jsem z toho stejně paf. Jak ses sem dostal?“

„To je dost dlouhé povídání, takže to zkrátím,“ odvětil Ginger. „Vloupal jsem se do jednoho domu, pak mne trefili do nohy... No,

teď je mi dobře. Jsem jen trochu zesláblý. Je načase, abychom porovnali všechny dosavadní poznatky.“

„Musím ti také něco říci, starý brachu,“ pronesl Bertie smutně. „Nezapaluje mi to tak rychle, jak jsem si myslel. Jeden italský pingl mne včera večer praštil do hlavy. Mám ale palici tvrdou jako skála.“

Dříve než mohl Ginger odpovédět, ozvalo se dole ostré zaklepání. Na schodech nahoru se ozvaly hlasy. Za chvíli se otevřely dveře a dovnitř vstoupila Jeanette. Viditelně pobledla za těch pár minut, co je opustila.

„Co se děje, Jeanette?“ rychle se zeptal Ginger.

Jeanette si navlhčila rty. „Je tu policie,“ zašeptala. „Máma s nimi mluví u dveří.“

KAPITOLA OSMÁ

JOCKŮV BAR

Když si Algy vybral pátrání v Nice, uvědomil si, že si zvolil nejdelsí cestu. Dobře dvanáct mil. Alespoň jedna věc mu však dělala radost. Cesta z La Turbie do Nice stále klesala ze dvou tisíc stop až ke hladině moře. Do kopečku nepoleze! Vlastní výhled na moře byl v měsíčním svitu čarokrásný. Stejně tak ho okouzlovaly i vrcholky hor. Bigglesův osud však pro něj byl přednější než turistické atrakce, a tak nebylo divu, že krásu okolo sebe vnímal jen bezděčně. Trochu se mu ulevilo, když asi za tři hodiny došel na konec cesty. Před ním se otevřelo široké panorama Nice. Známé letoviště na francouzské Riviéře až dosud považoval za obdobu anglického Brightonu.

Cestou potkal jen čtyři osoby a vždycky to byli poldové. Svůj úkol si ale dobře nacvičil. Nejdříve s nimi šel na *poste*, na stanici. Dva muži byli ve službě. Přijali jeho příběh o repatriovaném francouzském vojákovi, kterému Nice strašně chybí. Krčili sice rameny, ale propustku nakonec dostal. Pak ho policisté zastavili ještě dvakrát. Bylo to úplně stejné. Předložil jim papíry od generála Raymonda a oni ho po krátkém výslechu propustili. Něco se dělo, neboť chování policie neodpovídalo normálnímu zvyklostem. Nezvyklá aktivita musela patrně souviset s Bigglesovou přítomností.

Právě se rozednívalo a po ulicích už bloumala první ranní ptáčka, když sestupoval dlouhým a strmým kopcem do města.

Věžní hodiny kasina na Place Massena ukazovaly půl čtvrté. Uprostřed temnoty nemohl nic dělat, ohrnul si límec a sedl si na lavičku v parku naproti molu. Začal podřimovat. Vzbudili ho kameloti, kteří roznášeli ranní výtisky novin.

Stáhl límec, otřepal se a šel ke kamenné zdi, kde začíná pověstná Promenade des Anglais. Je to nádherné nábreží táhnoucí se hezkou řádku mil. Vůbec nevěděl, kde Jockův bar hledat. Nevěděl, co je Jock zač a ani vlastně nevěděl, zda bude mít otevřeno. Celá promenáda byla doslova obsypána kavárničkami se zahrádkami. Zaplavoval je sluneční svit a přes den určitě sloužily i k oddychu a opalování. Těmto podnikům se tu normálně říkalo bar. Neležely přímo na nábreží, ale pod ním. Musíš sejít pár schodů na pláž a pak se už můžeš posadit. Jméno každého baru je zvěčněno na ručně malované tabuli. Podíval se přes plůtek prvního z nich. Jmenoval se Ruhl Plage. Nic zvláštního. Bar na pláži. Měli už vytažené rolety, ale bylo ještě zavřeno. Mohla za to válka? Určitě! I pláž byla opuštěná. Pořád to bylo jedno a totéž. Všude prázdno. Pak se přímo před ním objevila cedule s vybledlým označením „Jockův Bar“. Sešel po schůdcích, které vedly ke kavárničce a na pláž. Stejně tak jako jinde, tu bylo zavřeno. Ale nejen, že neotevřeli dnes! Vysoké vlny tu po celou zimu vyvrhovaly oblázky na písčnou pláž a vytvářely jakési stupňovité schody z písku a kamínků. Až u dveří ležela pěkná hromádka. Ovšem, tady neměli otevřeno po několik měsíců! Pro Bigglese a jeho záměry to bylo přímo ideální místo. Za prvé sem zavítá jen málokdo a za druhé není tu problém najít vhodné místo pro skrytý nápis.

Algy se pomalu šoural podél náspu. Prohlížel si pozorně zed' i budovu. Sledoval však i zábradlí na promenádě, zda se někdo nedívá dolů a zda se někdo nepodivuje, co tam cizí člověk hledá.

Pak velmi snadno narazil na to, v co doufal, že najde. Nápis modrou tužkou. Že má vztah k Bigglesovi, bylo nad slunce jasné. Jeho nervy se lehce rozechvěly. Pak si uvědomil, co na zdi stojí a pocítil záchvěv zklamání. Zpráva byla velmi krátká. Příliš krátká na to, aby se dala nějak využít. Vlastně říkala VILA V. Dole byl nakreslen hákový kříž a malý modrý trojúhelník. Nedalo se poznat, kdy zpráva vznikla. Její smysl však byl jasný. Vila V znamenala Vila

Valdora. Hákový kříž znamenal, že vila je v rukou nepřátel. Biggles nápis podepsal svým podpisem, kterým byl modrý trojúhelník. Algyho naděje se začaly rozplývat, když si uvědomil, že tahle zpráva musela vzniknout ještě před katastrofou na přistávací ploše Kalifornii.

Ujistil se, že se tu už nic nedoví a právě se chystal vrátit, když něco vyvolalo jeho pozornost. Na náspu byl hrubě načmárán tmavý obrys mužské ruky. Vypadal nějak mastně a byl na něm přilepen nespočet much. Roje poletovaly okolo. O kousek dál, přímo pod rozbitou roletou, našel stejnou značku. Po kamenitém povrchu se táhly tmavé skvrny.

Algy zůstal klidný, ale na nic jiného myslet nedokázal. Nevěděl proč, ale byl si jistý, že ty skvrny na zemi, jsou od krve. Napadla ho pouze jediná myšlenka. Ten náčrt má stejný původ. Pokud tomu tak není, musel tu ruku namalovat nějaký hloupý vtípálek. Šel k roletě a hledal další stopy na dřevěném rámu.

Srdce mu bilo jako o závod, jak byl vzrušený. Došel až k roletě a zatlačil popraskané příčky dovnitř. Vzniklým otvorem viděl dobře do tmavého prostoru. Otvor byl tak velký, že by se jím mohl protáhnout i dospělý muž. Vytáhl se na rám. Jediné, co viděl, byla tmavě šedá betonová místnost. Vzadu rozeznával dvířka kabinek s čísly. Musela to být převlékárna. V mihotajícím světle všechno působilo bezútěšně, chladně a vlhce. Na zemi něco leželo. Vypadalo to jako zakrvavený cár látky.

Algy se vyšvihl nahoru. Nevěděl přesně, co tam chce. Tak daleko dopředu nemyslel. Jeho instinkty ho však přinutily k akci. Nemůže přece odtud zmizet, aniž si to tam prohlédne. Jedna věc byla jistá. Někdo tady byl zraněn. Nedalo se nijak dokázat, že to byl Biggles. Ale protože právě Biggles použil jméno tohoto ponurého místa, celou dobu věřil, že to musel být on. Algyho hlavou se honily zmatené myšlenky, těkal mezi jednotlivými nápady. Vlezl dovnitř a seskočil na betonovou podlahu. Okamžitě se ho chopily čísi ruce.

Začal bojovat, ale když se podíval na muže, kteří ho drželi, vzdal to. Jeden z nich byl malý, tmavý a podsaditý v civilních šatech, druhý byl urostlý francouzský četník.

„Co se děje?“ vztekle se dotazoval Algy, neboť si uvědomoval, že padl do pasti. Mluvil francouzsky.

„Co tady děláte?“ zeptal se civilista.

„Chtěl jsem se převléci a jít si zaplavat,“ pronesl Algy. „Co je na tom divného?“

„Doklady!“

„A vy jste...kdo?“

„Jmenuji se Gordino. Možná, že jste už o mne slyšel. Velím tajné policii.“

„Omlouvám se, pane,“ odpověděl Algy a snažil se hrát kajícího. Vyndal dokumenty a podal jim je.

Civilista je pozorně studoval. Jeho prohlídka byla tak důkladná, až Algy cítil, že se dostal do slepé uličky. Vzpomněl si, co říkal generál Raymond o tomhle chlapovi.

„Vůbec se mi to nelíbí a ty dokumenty mne neuspokojují,“ řekl Ital.

„Proč ne? Jak se to ke mně chováte? Jsem občan Francie,“ rozčileně a žhavě argumentoval Algy.

„A já jsem Gordino,“ štekla odpověď. „Obráťte kapsy.“

To nemohl Algy za žádnou cenu udělat. V jedné kapse měl baterku a v druhé anglickou automatickou pistoli. Dostal se do bezvýchodné situace. Ta vždy vyžaduje mimořádné prostředky.

„No tak dobře,“ řekl pokorně a pomalu vsunul ruku do kapsy, kde měl pistoli. Nosil ji v pouzdře. Bleskově ji vytáhl a prudce praštil Itala do hlavy. V tom samém okamžiku kopl četníka do holeně. Muž se zhroutil a z rukou mu vypadl pendrek. Algy ho zvedl a když se muž zvedal, tvrdě ho praštil do zátylku. Druhého úderu už nebylo třeba. Četník se zhroutil a zůstal nehybně ležet. Ital klečel vedle a držel se za hlavu.

Algy zastrčil pistoli, zahodil baton, sbalil doklady, které se válely na podlaze, a v zářivém slunci po anglicku zmizel oknem. Potlačované napětí se uvolnilo, když chvátal po kamenných stupních a pak promenádou. Zatočil doleva a ztratil se v krkolomné uličce. Neodvažoval se už běžet. Všude okolo bylo příliš mnoho lidí a nechtěl budit pozornost. Jeho jedinou snahou teď bylo se co nejrychleji dostat z území, které se stalo oblastí bezprostředního nebezpečí. Už ho nezajímal Jockův bar, protože tam Biggles nebyl. Jediný důvod, proč ještě musí zůstat v Nice, je prověřit, zda se dá Kalifornie využít pro přistání. Raději by odložil pátrání na později, ale po dnešním incidentu věděl velmi dobře, že má šanci pouze teď, předtím než vypuk-

ne mela a než ho začne hledat i ten nejposlednější polda. Henri říkal, že pláž leží asi tři míle na západ cestou na mys d' Antibes. Znovu odbočil doleva a rychle krácel po širokém bulváru, sledujícím nábřeží.

Předjel ho dělník na kole a právě sesedal, když dostal Algy nápad. Došel k němu a povídá, „Příteli, musím se hrozně nutně dostat na Kalifornii. Je to záležitost života nebo smrti. Pěšky to nezvládnou. Prodal byste mi kolo?“

Dělník byl viditelně překvapen. „Proč nejedete autobusem, který končí v Cannes? Projíždí přes Kalifornii.“

Jak často jezdí?“

„Každou hodinu.“

„Kdy jede nejbližší?“

Muž se podíval na hodinky. „Za půl hodiny.“

„Ztratím moc času, bude pozdě. Můžu sehnat kolo ve městě?“

„Na Avenue de la Victorie je jeden krám, kde snad ještě mají pár kousků. Jsou ale velmi drahé.“

„To znamená, že bych musel zpátky. Kolik byste chtěl za to svoje?“

Oběť Algyho obchodování si zamyšleně prohlížela svůj stroj. Je to dobré kolo,“ důležitě pokyvoval hlavou.

Byla to nehorázná lež. Kolo bylo staré a dávno vyšlé z módy. Rám oprýskaný a kola špatně vypletená. Algy ale neměl náladu se handrkovat. „Kolik?“

„Prodal bych ho za tisíc franků.“

„Ve věci života a smrti nemají peníze cenu,“ řekl Algy obehnaně a odpočítal bankovky. Pak se vyhoupl do sedla a šlapal dolů ulicí. Původní majitel zůstal stát na chodníku, v ruce bankovky a ve tváři nepochopení.

Algy byl s obchodem spokojen. Opřel se do pedálů. Musel dokončit, co začal a pak se vrátit do Nice. Když se řítíl z mírného svahu, snažil se pochopit nepříjemný incident v Jockově baru. Byl si jistý, že to všechno byla past. Policie nastražila léčku a čekala. Ale na koho? Na Bigglese? Pokud ano, to by přece znamenalo, že žije! Ale proč na něj čekali u Jockova baru? Jak mohli vědět, že se tam objeví? Krevní stopy však dokazovaly, že se na nábřeží něco semlelo. Čí krev to byla? Odpověď na tuto otázku by Algymu přinesla

rozřešení celé řady záhad. Ale teď to nikam nevedlo. Může také být na úplně nesprávné stopě. Krev a léčka vůbec nemusí s Bigglesem souviset. Může to být jen náhoda. Policie přece pátrá po spoustě lidí. A nemusí to zrovna být Bigglesové.

Algy mířil na Kalifornii a v hlavě mu vířily podobné myšlenky. Poštovní milník ho upozornil, že je na místě a větrné korouhvičky vlevo od silnice předurčovaly přistávací plochu. Stačil jeden pohled a věděl všechno, co potřeboval. Muži s lopatami házeli na plochu kameny a zeminu. Dvě vlny překážek už byly hotové a brázdily přistávací plochu. Provizorní letiště už podruhé záchranné letadlo nepřivítá.

Algy ani nebyl příliš zklamán. Dalo se to předpokládat. Bude muset do Monaka, aby to dal vědět ostatním. Než se mohl rozmyslet, spatřil dva četníky stát ve dveřích nedalekého domu. Otočil kolo a šlapal zpátky do Nice. Do města nezajede ani za nic. Raději bude šlapat oklikou třeba padesát, šedesát mil v horském terénu. Z Nice podle mapy do Monaka vedou tři silnice. Nejsou od sebe příliš vzdálené. Všechny kopírují pobřeží.

První z nich Grand Corniche už využil, když nocí pochodoval do Nice. Pak tu byl takzvaný střední Corniche a samozřejmě spodní Corniche. Po této silnici většinou jezdily po nápravy naložené nákladňáky. Poslední cesta mu připadala jako nejprůhodnější, protože vede okolo pláží a nepřekonává žádné kopce. Použít se ale nedala, neboť v případě problémů se nemá, kam ztratit. Na jedné straně čnely útesy a na druhé se rozlévalo otevřené moře. Rozhodl se pro střední cestu. V případě nebezpečí se může pokusit dostat se na útes nebo naopak sklouznout k jeho úpatí.

Chvilí mu trvalo, než se z Nice vymotal. Vyhnul se živé promenádě a vybral si raději cestu přes odlehlé předměstí. Nakonec však musel slézt z kola a zeptat se na cestu. Byl v jedné z nejubožejších čtvrtí města, blízko tržnice pod širým nebem. Na stáncích tu nabízeli doslova všechno. Všiml si i občůdků s použitým zbožím a dostal nápad. Za stovku si koupil obnošené montérky a navlékl si je přes oblek. Co kdyby už stačili rozšířit popis jeho oblečení? Ze stejného důvodu si koupil i slamák s širokou krempou, tak populární mezi starousedlíky. Změna oblečení jej uspokojila natolik, že se zeptal prodejce, kudy se dostane dál. Pak už brzo těžce šlapal do kopce,

který i dnes poskytuje úchvatný výhled na rybářskou vesničku Villefranche.

Celou cestu se nic nedělo až do starobylé vesničky Eze, jakoby přišpendlené na skalním ostrohu. Praskla mu přední pneumatika a on otráveně sesedl z kola. Bylo právě poledne. Slunce pálilo, měl hlad a byl hrozně unavený. Opřel kolo o strom, vešel do kavárny naproti a poručil si oběd. Chutnal mizerně. Dostal zeleninovou polévku a suchý chléb. Nic jiného neměli. Když dojedl, zeptal se číšníka, kde mu mohou pneumatiku spravit. Právě v tomto okamžiku uslyšel, jak před restaurací brzdí motorky. Podíval se z okna. Uslyšel hlasy a uviděl čtyři četníky. Slezli z motorek a prohlíželi si jeho kolo. „Kde je ten chlap, co mu patří to kolo?“ oslovil jeden z nich dědu, který něco ryl na zahradě.

Muž se protáhl a ukázal prstem. „*Voila, monsieur*. Šel do restaurace.“

KAPITOLA DEVÁTÁ

DÍVKY S MODRÝM ŠÁLEM

Algy raději na nic nečekal. Bylo úplně jedno, zda se četníci vyptávají jen náhodně, či zda už něco vědí o jeho obchodní transakci s bicyklem. Nevěděl, kde je pravda a navíc mu to bylo jedno. Nemohl zmizet předním vchodem, aniž by ho viděli. Zkusil to zadem. Vrazil do kuchyně, kde u stolu seděli muž se ženou a něco jedli.

„Promiňte,“ oslovil je Algy a mizel k zadnímu východu. Otevřel dveře a přes rameno řekl, „Pokud teď zapomenete, že jste mne viděli, pomůžete Francii. *Merci, monsieur et madame*“

Cítil, že tím, co řekl, může trochu získat a určitě nic ztratit. Kdyby jim nic neřekl, jistě by četníkům ukázali cestu, kudy zmizel. Takhle alespoň budou chvíli váhat a získá drahocenný náskok.

Právě když zavíral dveře, otevřela se mu před ním polední scenerie, kterou turisté tolik obdivují. Ztratil dech z té krásy. Přímo před ním klesal do moře strmý útes. Moře leželo hluboko pod ním. Na svahu rostly stovky olivovníků, které natáčely své šedivé listy ke slunci. Mezi nimi prosvítaly tmavě zelené listy fíkovníků či planého

vína. Divoká levandule, jalovec a různé kvítí *pokrývalo* šedé skály. Nikde tu nebyla stezka, ale neměl na vybranou. Přeskočil zahradní plot a zmizel mezi nejbližšími olivovníky. Od dveří ho mohli jen stěží spatřit. Navíc to vypadalo, že policajti ztratili pár minut v hospodě.

Slunce do jižního svahu doslova pražilo. Tisíce much hledalo osvěžení na jeho propoceném těle. Pot mu tekl proudem *po* tvářích. Věděl, že to musí vydržet. Ještě že sestupoval. Nahoru by to bylo ještě horší. Asi dvacet minut bláznivě kličkoval mezi výběžky skal, mezi větvemi olivovníků a výhonky vína. Dosud za sebou neslyšel své pronásledovatele. Zastavil se, aby nabral dech a trochu využil svého okolí. Utrhl hrozen divokého vína a celý si ho strčil do pusy, aby uhasil žízeň. Nedbal, že mu šťáva z hroznů stékala po montérkách. Nezáleželo, kde zůstali jeho pronásledovatelé. Sám se jen ztěžka protahoval tou nepřehlednou změtí subtropických stromů a keřů. Chvilí si odpočinul a pak pokračoval v nebezpečném sestupu ke spodní silnici. Čas od času se před ním objevovala jako úzká žlutá stužka, obepínající skalní masiv. Trvalo mu to hodinu, než se dostal na sto yardů od silnice. Po ní projížděly těžké nákladní vozy a jen občas pár četníků na kolech a motorkách.

Zastavil se a nedokázal se rozhodnout. Použít kteroukoli silnici mu připadalo nebezpečné. Mohli ho znovu zastavit a vyslýchat. Stejně tak se ale nedokáže prodírat celou cestu mezi keři a masivy až do Monaka. Po silnici je to asi jen čtyři míle, ale uprostřed hustého porostu to bude nesrovnatelně dál.

Před očima vnímal jednotlivé svahy a kopce, které by musel překonat. Rozhodl se nakonec pro silnici, ale počká do tmy. Tím alespoň trochu omezí riziko odhalení.

Našel si alespoň trochu pohodlné místo pro odpočinek, zapálil si cigaretu a uvelebil se na zemi. Čekal, až spadne tma. A opět před ním vyvstala událost v Jockově baru. Nešlo ani tak o ten nápis na zdi. Moc mu neříkal. Spíše ho trápila vysoká pravděpodobnost policejní léčky, která podle jeho mínění musela nějak souviset s Bigglesem. Neměl ani jediný, třeba nepřímý důkaz. A i když se už hodiny obíral tímhle problémem, zase nedospěl nikam. A tak jen doufal, že jeho dva přátelé vnesou do věci trochu světla.

Když se úplně setmělo, sestoupil na silnici a vydal se do Mona-

ka. Obezřetně nahlížel do každé zatáčky, než se objevil za záhybem. Šel velmi opatrně a hodnotil každý krok, aby vyloučil možnost svého odhalení. Těsně předtím, než dorazil na místo, kde se silnice rozcházejí, aby obkroužily Place d' Armes, měl obrovské štěstí.

Jeden nákladňák se zastavil a řidič se pustil do jakési opravy. Přiznejme si, že ne právě zručně. Algy se slitoval a pomohl mu. Rychle našel chybu na zapalování a závadu opravil. Nebyla to žádná dobročinnost či záchvěv lidskosti, byla to čistě účelová reakce, aby ho řidič svezl. Ten to rád udělal. Na hranicích Francie a Monackého knížectví se Algy nervózně bavil s řidičem, zatímco dva četníci, jeden místní a jeden Francouz, prohledávali korbu vozu. Pak jim konečně dovolili projet.

„Najednou jsou nějak přísní,“ stěžoval si Algy svému společníkovi a snažil se z něj vytáhnout pár novinek.

„To kvůli těm všem špehům,“ řekl muž nejistě.

„Podle mne to jsou jen tlachy,“ odpověděl Algy na půl úst.

„S tím bych si nebyl tak jistý,“ odpověděl řidič. „Tu ženskou přece do basy neposadili pro nic za nic.“

„Jakou ženu?“

„Tu Italku. Mám švagra u policie a poradil mi, abych držel v tajnosti, že se tam objevil jeden Anglán a pomohl té ženské ven. Trefili ho.“

„Skonal?“

„To švagr už neříkal. Chová se tak, jakoby spolknul veškerou moudrost světa. Podle mě se ale jen vytahuje. Kde vás mám vyhodit?“

„Na konci Albertova bulváru. Mám se sejít s přítelem na Quai de Plaisance.“

„Tak jsme tady.“ Řidič zajel k obrubníku.

„Kolik je hodin?“

„Asi osm.“

Algy vystoupil. „Děkuji mnohokrát.“

„Vůbec není zač. *Bon soir*.“

Ve tmy hvězd kráčel Algy přes opuštěný přístav. Bylo to zklamání. Předpokládal, že tu najde Gingera nebo Bertieho, nejlépe oba dva. Byla však už tma, aby se pokusil najít nápis. Použít baterku se mu nechťelo. Vyvolalo by to nežádoucí pozornost. Zbývalo jen

jediné. Posadit se a čekat. A čas běžel. Uběhla první hodina, pak druhá. Už je nepočítal. Nikde ani živá duše. Měsíc vystoupil nad vrcholky kopců a on byl pořád sám. Nikde nikdo. Začínal si dělat starosti. Co jen může Bertie a Ginger dělat? Alespoň jeden z nich by se měl ukázat.

Potřeboval s nimi nutně mluvit už kvůli sobě. Byl na konci pátrání. Neměl ani představu, kde začít nanovo. Čekal celou noc, ale neobjevil se ani živáček.

Těsně před úsvitem se procházel okolo mořského náspu. Už neměl sílu čekat a byl strašlivě unaven. Odložil šaty a šel si zaplavat, aby se osvěžil. Utřel se do montérek. Když se oblékl, už se rozednívalo a on se znovu vydal ke zdi, aby si konečně prohlédl nápis.

A tehdy se objevila dívka. Sestupovala po přístavních schodech a šla pomalu podél zdi. Kdyby na sobě neměla velký modrý šál, Algy by si jí sotva všiml. Chvilku ji pozoroval a pak mu to došlo. Ona přece dělá přesně to, co on. Každopádně na zdi něco hledá. Připadalo mu to velmi podivné. Není přece možné, aby tu měla stejné poslání.

Jeho zvědavost vzrostla, když se tajemná krasavice zastavila. Přiskočila ke zdi a něco tam dělala. Jako by něco gumovala. Za raního rozbřesku byla však sama její přítomnost poněkud neobvyklá. A navíc její chování ho úplně vyvedlo z míry. Nechápal a neuměl si ani představit, co tam dělá. Vykročil. Snažil se ji nevyplašit. Ale když se přesvědčil, že na zdi opravdu něco píše, nevydržel to a zrychlil. Po chvilce se dívka podezřívavě rozhlédla po přístavu. Ihned ho uviděla. Nevzala ho na vědomí, jakoby byl z kamene. Okamžitě přestala se svojí činností a rychle vyšlapala schody. Zmizela mu z dohledu.

Algy letěl k místu, kde něco tvořila. Zůstal stát s otevřenou pusou. Byl tu nový nápis a opět modrou. Vlastně tam bylo mnohem více. Něco bylo umazáno nebo spíše přechmáráno. Nápis byl nečitelný. Kousek vpravo od mazanice bylo napsáno modrou tužkou něco jiného: CASTILLON. AU BON CUISINE. MAYDAY.

Drahnou dobu zíral Algy na tuto prazvláštní zprávu. Nepochybně ji před chvilíčkou napsala ta dívka. Rozběhl se do schodů. Dívka s modrým šálem však už byla mimo jeho dosah. Do schodů letěl jak o závod, rozhlédl se doleva i doprava, ale po dívce se zem slehla. Jen jakýsi stařík myl okna vodárny.

Sedět v klidu doma a řešit hádanku je jedna věc, ale čelit přímo

nevysvětlitelné události a vědět okamžitě co dál, je něco úplně jiného. Algy nevěděl kudy kam. Vlastně chtěl zabít dvě mouchy jednou ranou. Chtěl najít tu dívku, ale zrovna tak si chtěl tu zprávu přečíst znova, aby se ujistil, zda tam opravdu je. Oboje najednou udělat nešlo, a tak chvíli nedělal nic. Stál tu jako zklamaný a zakaboněný chlap, který bloudí očima po světě s vírou, že se dívka jeho srdce znovu objeví.

V tomto ohledu se nedočkal. Byl zklamán. Když se neukázala, vrátil se dolů do přístavu a znovu si přečetl zprávu. Bylo to jasné.

CASTILLON. AU BON CUISINE. MAYDAY.

Jen jedno slovo v této šifrované zprávě mu nedávalo jakýkoli smysl. Castillon. Podle Algyho to mohlo být mužské jméno nebo... snad nějaké místo. Nemuselo to ovšem znamenat ani jedno ani druhé. Au bon cuisine už bylo trochu srozumitelnější. Mohlo se to vztahovat na nějakou kuchyň. MAYDAY ale už byl ptáček z docela jiného hnízda.

Nezasvěcenému laikovi tohle slovo mnoho neříká. Snad jen to, že jde o první Máj, o květnový den. Pro Algyho, zkušeného letce však právě tohle slovo mělo přímo dalekosáhlý význam. Mayday je slovo odvozené z francouzštiny „maidez“ a znamená to „pomozte mi“. Toto slovo se používá jako signál, který vysílají letadla a lodě ve smrtelném nebezpečí, nebo když jinak nutně potřebují pomoc. Nebyla to tedy pouhá prosba o pomoc, či náрек. To slovo jasně určovalo i autora.

Musel to být někdo, kdo důvěrně zná technické detaily pilotní služby. Zpráva byla napsána modrou tužkou. A tuhle barvu si Biggles vybral. To by vskutku musela být náhoda, aby tato zpráva nepocházela od něho. Chyběl jen jeho podpis, trojúhelník. Ta dívka ale zmizela v takovém spěchu, že to mohla zapomenout, i když původně chtěla značku namalovat. Jak dívka s modrým šálem do rébusu zapadá, nebylo zatím zjevné. Na tom zase tolik nezáleželo. Skvělá byla už ta skutečnost, že ta zpráva je na světě. Ano, vlastně znamenala jediné. Biggles je naživu a potřebuje pomoc. Neznámá krasavice asi jen těžko chápala smysl slova Mayday. Musí být s Bigglesem v kontaktu. Tohle byl jediný rozumný závěr, ke kterému Algy dospěl.

Smutně si připustil, že ji měl sledovat. Sebelítost nic neřeší. Rozhodl se, že bude pátrat po ulicích tak dlouho, než ji najde. Usly-

šel za sebou kroky. Otočil se a stál tváří v tvář ušmudlanému strojníkovi nebo rybáři. Působil nepřátelsky. K přátelskému setkání rozhodně nepřispíval i jeho studený pohled. Jakoby nosil oční protézu. Tenhle chlap sem určitě chodí dost často, pomyslel si Algy. Mohl by něco vědět o Gingerovi! Možná, že si mohl upamatovat na Bertieho. Kytara zase není tak obvyklý předmět.

Oslovil muže. „Promiňte, že vás obtěžuji. Nepotkal jste náhodou muže s kytarou?“

Muž jakoby zkameněl. Podíval se na moře a zachmuřil se. „Ne!“ zazněla důrazná a příkrá odpověď

„Byl jste tady i včera?“

„Já jsem tady pořád,“ zavrčel. „Nikoho s kytarou jsem neviděl.“

Algy na něj nechtěl dotírat, ale nedalo mu to. „Jsem tady cizinec, víte,“ pokračoval. „Říká vám něco Castillon?“

Muž chvilku něco zvažoval.

„Castillon?“ řekl konečně.

„Něco mi to říká, ale jistý si nejsem...“ Algy usoudil, že se od tohoto zuřivce nic nedoví. Zkusil to naposledy. „Je to snad vesnice?“

„Vlastně byla,“ odpověděl ten muž. „Vzpomněl jsem si. Chcete tam jít?“

„Ano.“

Muž se zasmál. „Místní kočky vám připraví skvělé přivítání.“

„Kočky?“ Algy si pomyslel, že má co dělat s bláznem. „V té vesnici jsou kočky?“

Muž přitakal a znovu se zasmál. Tenhle rozhovor mu připadal jako dobrý vtip. „Ano. Je to vlastně vesnice koček. Kočky žerou ptáčky! A vy zase můžete sežrat ty kočky!“ rozeřval se smíchy a otočil se k motorovému člunu, který byl uvázan u břehu.

Algy se dlouze rozhlédl. Otrásl se, vzdychl si a pomalu stoupal po přístavních schodech. Naposledy se ohlédl. Ginger ani Bertie nikde. Jenom jakási dívka v černých šatech se procházela po přístavu.

KAPITOLA DESÁTÁ

OTŘESNÁ NOVINKA

Když se Bertie a Ginger v ložnici domu na Rue Marinière číslo 6 dověděli, že jsou policisté na zápraží, logicky došli k závěru, že je vystopovali. Pokud by měli i sebemenší šanci utéci, Bertie by ji využil. Pohledem z okna však rozpoznal, že nemají naději. Všude kolem se v hloubce nacházely jen ostré hroty skalních výběžků. Oknem vyskočit nejde! Nemohou udělat vůbec nic, aby se zachránili.

Gingerova první myšlenka se týkala Jeanette a její matky. Přijali je jako přátele a teď, když budou spojenečtí špióni v jejich domě odhaleni, pošlou je, aby všichni tvořili společnost popravčí četi.

„Je mi to moc líto, Jeanette,“ řekl hořce a podal ji ruku. „Neměl jsem k vám chodit. A už vůbec jsem tě neměl žádat o pomoc. A neměl jsem ti dovolit, abys sem přivedla mého přítele.“

„Bylo to tak správně, *monsieur*,“ řekla měkce.

Ještě chvíli bylo slyšet hlasy od dveří, ale nedalo se rozumět, o čem tam dole mluví. Ozvalo se prásknutí dveří a rozhovor náhle skončil. Někdo pomalu stoupal do patra. Jeanette vběhla na chodbu, rozhlédla se a pak se vrátila.

„Je to máma,“ řekla. „Četníci jsou pryč.“

Ginger nevěřil vlastním uším. Už se smířil s tím, že dům bude prohledán a zacvaknou želízka.

Paní Ducosteová pomalu vklouzla do pokoje. Nikdo nic neříkal. Všichni viseli na její tváři. Byla bledá jako smrt.

„*Messieurs*,“ řekla tiše. „Je to tragédie.“

„To, že jsme tady,“ řekl Ginger.

„Ne! Policisté přišli kvůli něčemu jinému. S vámi to nemá co dělat. Byli tady kvůli Henrimu.“

„Kvůli Henrimu?“ vykřikl Bertie a v jeho Hase znělo nepochopení.

„*Oui monsieur*. Stalo se to předevčírem v noci. Chtěl se podívat do svého rodiště, a když se vracel, vysadil mu motor a letoun se rozbil při nouzovém přistání o skaliska.“ Ginger pohlédl na Bertieho. „Kde se to stalo, madame?“

„Někde u Peille. Mezi Peille a Baudonem.“

„Byl zraněn?“

„Ano, ale ne vážně. Měl řeznou ránu na hlavě a upadl do bezvědomí. Odvezli ho do Peille. Zavolali k němu doktora. Zůstane tam do doby, než se trochu zotaví a než ho odvezou k výslechu do Nice.“

„A pak, madame?“

„Budou ho soudit jako zrádce.“

„Tohle vám řekla policie?“

„*Oui, monsieur*. Přišli mne oficiálně informovat o jeho zatčení a zeptat se, zda nás navštívil.“

„Řekla jste jim, že ne?“

„Nebyl tady! Nelhala jsem.“

„To víme, madame,“ řekl Ginger tiše.

„Vy to víte? Jak to, že to víte?“

„Protože známe důvod, co ho sem přivedlo. On nás shodil nad Monakem. Motor musel vysadit brzo potom, co se vracel zpět do Anglie. Mrzí mne, že jsme vám to neřekli dříve, ale připadalo nám kruté vás ještě více znervózňovat. I pro vás by bylo lepší nevědět, kdo nás sem dovezl. Mohli by vás vyslýchat. Mohla jste jim říci pravdu, že o něm nic nevíte.“ Ginger se podíval na Bertieho.

„Řekl jsem vám, že Henri létá ve francouzské letce,“ vysvětloval. „Jen jsem vám neřekl, že on pilotoval letadlo, v kterém jsme sem letěli.“

Paní Ducosteová sklesla do židle a v její tváři se zračila hluboká bolest. „Zastřelí ho,“ řekla plochým hlasem.

Pak promluvil Bertie. „Víte, kde v Peille leží, madame?“

„V sanatoriu.“

„Hlídadí ho?“

„Pořád jsou u něj četníci.“

Bertie se podíval na Gingera. „Vím, kde to je. Byl jsem tam. Je to asi šest mil od La Turbie na konci údolí, kde jsme přistáli. Lišky tam dávají dobrou noc. Vesnice leží na horské plošině a sanatorium je na kraji vesnice.“

Obrátil se k paní Ducosteové a položil ji ruku na ramena. „Ne vzdávejte se naděje. Máme ještě čas s tím něco udělat.“ Ginger ještě nikdy předtím neviděl Bertieho tak vážného.

„Ale co s tím můžete udělat?“ zeptala se paní Ducosteová bez-

nadějně.

„To nechte na nás,“ odpověděl Bertie. „Sliby – chyby, ale my neopouštíme své přátele.“

„Tím jsem si jistá,“ vzdychla Jeanette.

„Ale co to moje zranění?“ začal Ginger.

„Jak dlouho ti bude trvat, než se dáš do pořádku?“ zeptal se Bertie.

„Pospíšil bych si, vědět jak,“ utrhł se na něj Ginger, ale hned změnil tón. „Jsem jenom trochu zesláblý, to je vše. Tady madame navrhla, abych si jeden nebo dva dny odpočinul. Kdyby nedošlo k této katastrofě, tak bych se téhle rady držel.“

„Uvařím polévku,“ řekla žena smutně a šla do kuchyně.

„A i vy byste měla raději jít, mademoiselle,“ navrhl Bertie. „Potřebovali bychom si promluvit o samotě.“

Jeanette se usmála na Gintera a šla za matkou.

„Z té holky jsem úplně vedle. Je to to nejkrásnější stvoření, co...“ prohlašoval vesele Ginger.

„Pomalů, kamaráde, pomalů,“ zastavil jeho chvalozpěvy Bertie. „Dej svoje pracky od téhle krásky pryč, nebo úplně zapomeneš, proč tu jsme. Věci jsou už takhle komplikované až dost. Jestli teď ještě začneš kupovat kytky a psát básničky, tak...“

„No dobře, dobře...“ přerušil ho Ginger. „Mluví krásně anglicky, víš. Před válkou její matka pronajímala pokoje anglickým turistům.“

Bertie si sundal monokl a chladně se podíval na kolegu. „Je mi úplně fuk, zda mluví řecky, arabsky, hindu či urdu. Je tohle romantická láska nebo záchranná akce? Čekám až mi povíš, jak ses do tohoto zmatku vůbec zamotal?“

V několika větách mu Ginger vysvětlil, co se semlelo. „Vůbec nevím, kdy se Mario objevil,“ shrnul. „Je v tom ale až po uši. Biggles patrně musel odejít z Chez Rossi. Mario zabil muže, který zradil kněžnu a dělal pro obě strany. Ta vražda není náhoda. Sledoval jsem toho lumpa z kuchyně k vile Valdora a málem mne dostali za vraždu. A jak jsem se dostal do téhle postele? Prostě jsem se sem dokymácel ke dveřím a zhroutil se na podlahu. Jeanette a její matka musely být radostí bez sebe. Jsou to ale vzácné ženy! A zvláště...“

„To už jsi říkal.“

„A klidně to řeknu ještě jednou,“ vyhlašoval Ginger. „Starala se o mne jako bych byl její vlastní syn. Když jsem se trochu vzpamatoval, řekl jsem jim jen tolik, kolik jsem se odvážil. Pověděl jsem jim, že jsem Angličan, který hledá přítele, který se tu někde zapomněl. Neřekl jsem ani slovo o Henrim. Nechtělo se mi moc mluvit. Jedno vyplývá z druhého. Přirozeně, že jsem ti chtěl dát vědět, co se stalo. Proto jsem požádal Jeanette, aby šla na Quai a našla chlápka s kytarou. Našla tě a přivedla. Co ty jsi dělal?“

Gingerova tvář znehybněla jako na snímku, zatímco Bertie vyprávěl. Samozřejmě, že mu řekl všechno o záhadném strojníkovi Francoisovi.

„Není pochyb o tom, že stilet do Zabaniho zapíchl Mario,“ pokračoval Bertie. „Jak jsi říkal. Je do toho zapletený. Sebral plakát s Pernodem a mě praštil po palici, když jsem mu to chtěl dokázat. Je to nepěkná záležitost. Půjdu si s ním trochu poklábosit, až bude čas. Ale to, co se stalo Henrimu, je katastrofa. I kdybychom ho dokázali dostat ven, zdá se, že jsme odsouzeni zůstat na Riviére hezky dlouho.“

„Už to tak vypadá,“ souhlasil Ginger. „Moc jsme ale pro našeho Bigglese neudělali. Nevíme vůbec nic nového, co by nám osvětlilo záhadu. Pořád nevíme, zda je naživu nebo mrtev. Zajímalo by mne, jak daleko je Algy? Říkáš, že vyrazil do Nice?“ Ginger už měl lepší náladu.

„Tak jsme se dohodli.“

„Myslím, že u Jockova baru na něco přišel. Jinak by už byl dávno zpátky.“

Když už končili, vstoupila Jeanette s podnosem. Mrkla na Gintera. „Mluvil jste o nápisu o zdi, monsieur?“

„Ano, mademoisellle,“ odpověděl jí překvapeně Bertie. „Vy o tom něco víte?“

„Jen to, že jsem ten nápis viděla.“

„Kde?“

„U Quai de Plaisance.“

Gingerovi se zablesklo v očích. Bertie se podíval na Jeanette. „Kdy?“

„To ráno, co jsem čekala na vás.“

Bertie se otočil k Gingerovi. „Ty jsi jí něco o nápisech říkal?“

„Ne! Jeanette, co jsi tam viděla?“

Jeanette pokrčila rameny. „Nápis přece!“

„Ale jak? Ty jsi věděla, že tam něco je?“

„Vlastně ne. Stalo se asi tohle,“ vysvětlovala Jeanette. „Když jsem šla dolů z kopce to ráno, co jsem vás hledala jako mladíka s kytarou...“

„Říkej mi Bertie... bude to kratší.“

„*Oui, monsieur.* Když jsem hledala Bertieho, uviděla jsem dívku s modrým šálem. Dělal něco u zdi. Pomyslela jsem si, co tam může takhle brzo ráno dělat. Šla jsem blíže a pozorovala ji. Přišel tam nějaký muž. Šel blíže. *Voilà!* Slečna se rozběhla nahoru po přístavních schodech. Muž se rozběhl k té zdi. Byl rozrušený. Vyběhl schody a pak se okamžitě, *tout de suite*, vrátil dolů. Mluvil s panem Budettem, to je ten, co má jedno oko. Co má tohle znamenat, pomyslela jsem si. Když jsem na vás čekala, Bertie, šla jsem se podívat ke zdi. Zajímalo mne, kvůli čemu se všichni honí jako blázni. Přečetla jsem si ten nápis. *C'est tout.* To je vše.“

„Modrou tužkou?“

„Ano. Jak to víte?“

„A stálo tam Chez Rossi. Pernod?“

„Ne pane.“

Ginger strnul. „Ale ano. Já to sám četl.“

„Pak jste viděl něco jiného,“ sebejistě odvětila Jeanette. „Myslím, že tam už dříve bylo něco napsáno. Někdo to začmáral a pak se tam objevil nový nápis. Stálo tam...“ Jeanette sraštila čelo, jak se zamyslela. „Ano, už to vím: CASTILLON. AU BON CUISINE. Pak slovo, kterému nerozumím. Den května. Ne. Ne. Už to mám. Květnový den. May Day.“

Ginger opět ztuhl. „Počkej,“ řekl pomalu. „Jsi si jistá?“

„Naprosto.“

Ginger se otočil k Bertiemu a hleděl do jeho udivené tváře.

„Co si myslíš o tomhle? Co s tím uděláme?“

„Z toho vyplývá, že ten nový nápis vznikl až teď, když už jsme tu byli.“ Bertie se obrátil k děvčeti. „Viděla jste někdy předtím tu dívku s modrým šálem?“

„Byla jsem dost daleko. Nevím, ale myslím, že ne.“

„Byl na konci nápisu nakreslen trojúhelník?“

„Nevšimla jsem si ho.“

„Jak vypadal ten chlap, co běžel po schodech?“

„Toho jsem viděla zblízka.“

Jeanette ho krátce popsala.

„U sta hromů, to byl Algy,“ vybuchl Ginger. „Musí tady někde být, čeká na nás a vlastně viděl, jak ta holka píše ten nový nápis. Kde by teď jen mohl být?“

Jeanette se usmála. „Odjel na Castillon.“

„Vy jste s ním mluvila?“

„Ne... s cizinci a podivíny zásadně nemluším.“

„Jak víte, kam jel?“

„Říkala jsem vám přece, že mluvil s panem Budettem. Stará se o loď, která kdysi patřila jednomu anglickému lordovi. Já jsem s panem Budettem také mluvila. Říkal hrozně legrační vtip. Ten muž se ho ptal na cestu do Castillonu.“

„To je jméno, které bylo napsáno na zdi, že?“

„Jistě.“

„Co znamená Castillon?“

„Je to vesnice,“ Jeanette se usmála. „Není jako ty ostatní.“

„Co je na tom k smíchu?“

„Nikdo tam nebydlí. Jen kočky a říká se, že tam žijí duchové.“

„Jeanette, prosím tě, buď trochu vážná,“ naléhal Ginger. „Je to velmi důležité.“

„Pardon. Já ale říkám pravdu.“

„Pověz nám něco o Castillonu.“

„Je to opuštěná vesnice nahoře v horách za Mentonem. Z Monaka je to asi patnáct kilometrů. Jednou jsem tam byla s bráškou Henrim. Udělali jsme si tam piknik. Vesnice leží na *col*. Jak tomu říkáte anglicky? U rokle s příkrými stěnami. Jakoby někdo rozřízl horu. Vypadá to tam jako u umrlců. Všude se povalují kosti. Víte, monsieur? Jednou a to už je hrozně dávno, když můj otec byl ještě mladík, došlo v té vesnici k zemětřesení. Tehdy se zřítíla spousta domů. Lidé se tak báli, že běželi a běželi, dokud nedorazili do Mentone. A pak se už nikdy nevrátili. Od té doby je vesnice opuštěná. Žijí tam jen kočky. Strašné množství koček. Působí to tam prý až děsivě. Budette si myslí, že ten chlap musel žertovat, když říkal, že se tam vydá.“

„Děkuji, Jeanette,“ mrkl Ginger na Bertieho. „Už tedy něco ví-

me. Jestli se dá téhle zprávě věřit, někdo v té podezřelé vesnici potřebuje pomoci. Mohl by to být Biggles.“

„Ale kdo je pak ta dívka s modrým šálem?“

„Copak já vím? Zjistíme to. Jdeme tam. Algy už je stejně na cestě.“

„Ale ty na tom nejsi zrovna tak dobře, abys mohl šplhat po kopcích!“

„Musí tam vést stezka a ty mimochodem také nejsi zrovna fit. Jsi na tom hůř než já!“

„Cítím se dobře,“ vyhlásil Ginger. „Trochu jsem slabý, to je toho. Copak můžu zůstat v posteli, když tady kolem mne všichni natáčejí vrtuli...?“

„A co Henri?“

„S tím také budeme muset něco udělat?“

„Vystydne vám polévka, pánové,“ připomněla Jeanette.

„Dobrá. Sníme ji a pak si ještě všechno probereme. Vy byste měla, Jeanette, jít raději za maminkou.“

„Když myslíte,“ pokrčila rameny a odešla.

„Měli bychom dát dohromady pevný plán,“ navrhl Ginger.

„Co navrhuješ?“

„Především se na všechno musíme dívat ze dvou úhlů. Za prvé někdo ukázal Algymu cestu do Castillonu. Měli bychom Algyho najít, říci mu, co se seběhlo a zjistit, co ví. No, a za druhé, někdo se bude muset vydat do Peille zachránit Henriho.“

„To bude ale tvrdý oříšek k rozlousknutí.“

„Nemůžeme ho v tom nechat.“

„Propánakrále, to opravdu nemůžeme,“ souhlasil Bertie.

„Já ti něco povím,“ navrhoval Ginger. „Ty se vydáš na Castillon a najdeš Algyho. Určitě tam někde je. Řekneš mu o Henrim a to, že já jsem se vydal do Peille, abych mu nějak pomohl ven. Až se mi to povede, přidám se k vám v Castillonu. Jestli se budete muset zdekovat, sejdemo se na obvyklém místě v přístavu. Bude lepší, když si zachováme naše stálé místo k schůzkám.“

„V pořádku. Myslíš, že cestu do Peille zvládneš?“

„Už se na to přímo klepu. Mimochodem nezapomínej. Henri je Jeannetin bratříček.“

Bertie dojedl polévku a strčil monokl do kapsy. „Ty jsi opravdu

rytíř z báje o králi Artušovi. Nenech tu svoji sličnou princeznu lkát a tesknit.“

„Co to plácáš,“ obořil se na něj Ginger hněvivě. „Stejně tak bych si pro Henriho došel.“

„Samozřejmě, pochopitelně a jasně. Jak jinak, starý brachu.“ Bertie vstal a popadl svoji kytaru. „Jestli souhlasíš s naší domluvou, tak já upaluji za kočkami v Castillonu. Dám ti ale jeden tip. Francois Budette je důvěryhodný chlap. Můžeš mu věřit. Jestli tu bude moc horko, dej na jeho radu. Řekni mu, kdo jsi. Řekni mu všechno. Jestli se z jakéhokoliv důvodu nevrátím, obrať se na něho. Přinejmenším by mi mohl alespoň předat nějakou tu zprávičku.“

„To by šlo,“ souhlasil Ginger.

Bertie si strčil skývu zbylého chleba do kapsy a šel ke dveřím. „A ne, aby tvoje tmavé oči zůstaly viset jen na naší dívence! Chápeš, jak to myslím, že?“

„Už jdi na Castillon,“ zavrčel Ginger.

Bertie se uchechtl a vydal se za svým posláním.

Jakmile odešel, Ginger vylezl z postele a začal se oblékat. Pořád mu škubalo v noze a na chvíli ho zachvátila závrať, která ho znovu přikovala k posteli. Brzo to však přešlo. Nebýt velké únavy způsobené značnou ztrátou krve, cítil by se úplně v pořádku. Když Jeanette přišla do pokoje a sbírala talíře, našla ho již oblečeného.

Vykřikla překvapením. „Proč tohle děláte?“

„Slečno, proto, že mám hodně práce.“ odpověděl Ginger.

„Kam jdete?“

„Do Peille navštívit Henriho. Nemůžeme ho nechat bez dohledu. Jakmile ho policie odveze do Nice, bylo by mnohem složitější ho zachránit. Dám se do toho raději hned a doufám, že tam ještě bude.“

„Ale kde je pan Bertie?“

„Ten má zase práci na Castillonu.“

„Ale tohle nejde, monsieur,“ protestovala Jeanette.

„Proč ne?“

„Za prvé jste zraněn a do Peille je to hodně kilometrů. Za druhé vás hledá policie. Nemáte vůbec žádnou šanci dostat se z knížectví.“

I když se těšil na složitý úkol, uznával oprávněnost jejich argumentů. „Řekněme si to hned teď,“ začal. „Našel by se někdo, kdo má nějaký prostředek, aby mne vyvezl alespoň nahoru do La Turbie?“

„Co to znamená prostředek?“

„Třeba taxi.“

„V Monaku taxi nejezdí.“

„Povoz s koňmi?“

„Koně jsou zesláblí z nedostatku krmení. Nenajdete je tu. Chovat zde koně by byla úplná sebevražda. Možná, že by šlo jet na oslovi.“ Ginger zamrkal. „Na oslovi?“

„Ovšem. Hodně lidí používá osly na svážení dřeva a uhlí. Nosí košíky s rybami a zeleninou. Moje teta má osla.“

„Prodá ho, nebo si ho mohu najmout?“

„Zeptám se maminky, aby s ní promluvila.“

„A myslíš si, že mne ten oslík unese?“

„Jistě. Je to takové malé stvoření, ale je vytrvalejší než kůň alespoň tady, v horských podmínkách. Proto je tu používáme. Už lidi vozil. Zeptám se mámy.“

Jeanette zavolala matku. Přišla hned, neboť se domnívala, že Jeanette pláče. Vysvětlili ji situaci. Ta výprava byla podle ní šílenství, ale na osla se zeptá.

Ginger vytáhl tlustý svazek bankovek. Stará paní jen povzdechla. „Vemte si tolik peněz, kolik potřebujete. Řekněte své příbuzné, jestli se operace povede, vrátím ji osla. Tohle ale mohu jen těžko slíbit.“

Paní Ducosteová odmítala přijmout jakékoli peníze, Ginger však na tom trval, až je nakonec přijala a šla všechno zařídit.

„A co udělám já, aby mne policie nepoznala?“ zeptal se Ginger.

„Převlékneme vás za starousedlíka,“ prohlásila s úsměvem Jeanette. „Šaty nejsou problém, můžete použít Henriho oblečení. Jsou už obnošené. Pro vás ale platí, čím starší, tím lepší.“

Váš obličej je ale příliš bílý a máte rezavé vlasy. Možná, že něco mám jak na vaší tvář, tak i na vlasy. Počkejte.“

Vyběhla z místnosti a vrátila se s lahvičkou a malým pohárkem. „Tohle tady nechala jedna anglická dáma,“ vysvětlila. „Tady je opalovací olej. Zhnědne vám po něm kůže. Chrání to před spáleninami, když se sluníte. Návštěvníci to používají. *Voila!*“

„A co je to za pohárek?“

„Maskara. Dívky si tím zvýrazňují obočí a řasy. Zkuste to, než najdu, jaké oblečení tu zbylo po bratrovi.“

V Henriho šatech, do bronzova opálený a s maskarou na vlasech se Ginger úplně změnil. Když se podíval do zrcadla, nemohl se poznat. Oba dva se tomu smáli. Klepání kopyt před domem oznamovalo, že paní Ducosteová se vrátila s oslem. Šli ke dveřím a zjistili, že je již osedlán s vaky vedle sedla. Byla to oslí dáma a jmenovala se Lucinka.

„Když vás zastaví, co jim řeknete? Proč jedete do Peille?“ zeptala se paní Ducosteová plná obav. „Tohle byste si měl rozmyslet.“

Ginger se zastyděl. Vůbec na to nepomyslel. „Co se tam dá sehnat?“

„Třeba olivový olej nebo víno. Hokynář v Peille se jmenuje Bonafacio,“ navrhla mu.

„To si budu pamatovat,“ slíbil Ginger. Doufal, že si do kapes přemístil vše, co bude potřebovat.

Madame vešla do kuchyně a vrátila se s balíčkem. Uložila ho do bočního vaku. „Budete potřebovat něco k snědku.“

Ginger se chopil otěží a vylezl do sedla. „*Au revoir, madame.* Vždycky si budu pamatovat vaší laskavost.“

„*Adieu, monsieur.* Pozdravujte Henriho, jestli se k němu dostanete.“

Jezdec na oslu se otočil k Jeanette a podal ji ruku. „*Au revoir, Jeanette.*“

„Vrátíte se?“ zašeptala.

„Ani všichni vojáci Osy mne od tebe nemohou oddělit,“ přísahal Ginger a impulsivně ji políbil na čelo.

Jeanette se mu vytrhla a utekla do domu.

Ginger se otočil zpět k její matce. „Udělal jsem něco špatného?“ zeptal se. V jeho hlase zněla nejistota a strach, že dívce ublížil.

Madam se chápavě usmála. „Stejně tak jsem utekla před svým manželem,“ odpověděla. „Naše ženy jsou takové.“ A jen tak dodala. „Postarám se o ni. Ať vás Bůh opatruje, monsieur. Budeme se za vás modlit.“

Uklidněný Ginger si nasadil vybledlý baret. „Děkuji vám, madame, *Au revoir.*“

Oslík pozoroval jeho počínání velkýma hnědýma očima.

Zrzavý Angličan zatáhl za otěže a povídá, „No tak Lucinko, pojedeme.“

Lucinka poslušně vyrazila po úzké cestě.

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

CASTILLONSKÉ KOČKY

Algy se zastavil nahoře na kopci v Monte Carlu a stále doufal, že někde tu dívku s modrým šálem uvidí. Rozhlížel se po židličkách na slavných terasách před kasinem. Procházel kolem voňavých zahrad u hlavní třídy, než došel na silnici, která přes Mentone vede k italským hranicím, ležícím jen pár mil od města.

„*Bon jour, messieurs.* Kudy je to nejlepší na Castillon?“

„Na Castillon?“ vyhrkli dva muži společně.

„Ano.“

Jeden z nich se podíval na oblohu, jakoby si tam chtěl něco přecíst a vysvětloval. „Proč by člověk vůbec na Castillon chodil?“

Algy sebou nespokojeně trhl. Dobře věděl, že je na nepřátelské půdě. „Je to jen výlet, prostě se tam chci podívat,“ řekl zlehka a snažil se vyjádřit, že vlastně tenhle výlet nemá žádný zvláštní význam.

„Výlet, jo? No dobře... Tak to je jiná,“ řekl druhý, obtloustlý Monégasque. „Nikdo tam sice nechodí, ale když pojedete autobusem do Mentone, tak tam můžete přestoupit. Slyšel jsem, že tam jednou denně, někdy odpoledne jezdí něco na Sospel. Staví kousek od Castillonu. Když požádáte řidiče, určitě vám zastaví.“

„*Merci.* Odkud jezdí autobus do Mentone?“

Muž ukázal směrem ke kostelním schodům. „Odjíždí v deset.“

Algy poděkoval a zkontroloval na věžních hodinách, že má více než hodinu času. Zašel tedy do hlučné restaurace a dal si snídani, chléb a kávovou náhražku. Pak už viděl, že se na zastávce scházejí lidé. Zaplatil, vyšel ven a zařadil se do fronty.

Stál vedle snědého, našťavaného muže. Měl na sobě černý oblek a táhl těžkou nákupní tašku. Tvářil se víc než nevrle. Aby Algymu uběhl čas a dověděl se něco zajímavého, snažil se s ním navázat rozhovor. Muž mu odsekl takovým způsobem, že to zarazilo i ty ostatní. Algy protáhl tvář a raději už nic neříkal. Autobus přijel skoro o hodinu později. Překvapilo ho, že se nikdo nebouřil. Pozdní příjezd byl

pro ně úplně normální. Lidé se mačkali tak, že se sotva dalo dýchat. Poté zaskřípěla převodovka, když řidič zařadil. Algy raději zavřel oči, ale další pasažéři se klidně bavili dál, jakoby se nic nedělo.

Za deset minut, na předměstí mezi vysokými bílými vilami, byl autobus zastaven dvěma italskými policisty. Algymu se udělalo těžko a strnul. Pomyslel si, že hledají právě jeho. Brzo však pochopil, že je to jinak. Policie donutila řidiče, aby odbočil do postranního vjezdu a sdělila pasažérům, že se dál nejede.

Všem cestujícím bylo s trochou úšklebku doporučeno, aby šli pěšky. Bez vysvětlení. Algy se přidal k ostatním a došel až do Mentone.

Cítil napětí, něco zvláštního viselo ve vzduchu. Lidé stáli na zápraží nebo se dívali ven z oken. Ti na ulicích tvořili malé hloučky, ale jakmile se srotilo víc než šest lidí, policie je rozehnala. Algy se snažil něco zjistit, ale nikdo nevěděl, co se děje. Nebo to raději nechtěli rozebírat. Trochu s potížemi našel cestu na trh v centru města. Odtamtud prý odjíždí autobus na Sospel. Všiml si, že navztekaný chlap z autobusu si opřel svoji nákupní tašku o patník a patrně čekal na stejné spojení jako on sám. Bylo skoro poledne.

Algy se opět pokusil zjistit kudy do Sospelu, ale odpovědi ho spíše zmátly, než by mu pomohly. Někdo říkal, že odjíždí ve dvě, jiný zase ve tři. Další lidé tvrdili, že nejede vůbec.

Když se tak toulal po ulicích, snažil se alespoň zjistit, jak je to na Castillon daleko. Udivený výraz dotazovaných ho přinutil, že to vzdal. Jeden muž mu řekl, že asi osm kilometrů. Jinde mu zas vysvětlili, že méně než dvacet, že musí pořád do kopce.

Všichni se asi zbláznili, pomyslel si. Byl k nim ovšem nespravedlivý. Pokud by mohl použít letadlo, tak do Castillonu z Mentone to opravdu bylo vzdušnou čarou asi pět mil. Cesta se však klikatila vzhůru do hor a po zemi to bylo dobře deset mil.

Sedl si k venkovnímu stolku v kavárničce a při jídle pozoroval autobusovou zastávku. Zeleninová polévka a ryba mu docela chutnala. Okolo něj s velkým rachotem projel nákladák doslova přecpaný italskými vojáky. Pak následovaly další. O chvíli později se objevily tanky a ozbrojené transportéry. Algy nechápal, co se děje.

Vysílání rozhlasu konečně přineslo vysvětlení. Hlasatel veřejně

oznámil, že britské a americké jednotky se vylodily v Alžíru a Maroku. Výsledkem jejich zákeřného přepadu je úplná okupace Francie německými a italskými vojsky!

Novina Algyho příliš nepřekvapila, ale chápal, že přece jen bude muset brát na novou situaci ohled. Může sice v cestě pokračovat, ale musí být ještě opatrnější. Bude tady více nepřátelských jednotek a italští okupanti teď přitáhnou civilistům otěže ještě pevněji.

Bylo pozdní odpoledne a čtyři hodiny už dávno uplynuly, když se objevil autobus do Sospelu. Z chladiče se mu kouřilo. Algy se posadil, ale poté vstal a uvolnil místo stařence s košíkem zeleniny. A zase už stál vedle toho ostrého chlapíka z Monaka. Musel to snad být osud. Algy si pomyslel, že obtížné cestování přeci jen nalomilo chlapův chorobný nedostatek vtipu, a proto zkusil znovu svoje štěstí otázkou.

„Myslíte si, že tenhle kráp někdy do Sospelu dojde?“ zeptal se s úsměvem.

Mužovy oči na něj civěly snad z třiceti centimetrů a mhouřil je tak, jakoby je v přecpaném autobusu nemohl pořádně rozevřít.

„Je mi, pane, úplně jedno, jestli tam dojde nebo ne,“ zaznělo stroze.

„Aha. To znamená, že jedete do Castillonu?“ navrhl Algy s vírou v normální rozhovor. Byl však odmrštěn už výrazem mrzoutovy tváře. V jeho tmavých očích se zračil strach, nedůvěra a jakási malomyslnost. „Co na tom záleží? Sleduje vás snad někdo?“

Zase žádná odpověď.

„Bude tady trochu místa až v Castillonu vystoupím,“ pokračoval laskavě Algy. „Jak je to daleko?“

Mužovi se protáhly tváře. „Nikdy jsem o takové díře neslyšel.“

„Aha,“ řekl Algy. „Doufal jsem, že mi poradíte, kde mám vystoupit.“

Pak to prostě vzdal a skoro hodinu se jen držel a kýval na kovovém držadle. Autobus škytal a chrchlal na nespočetných zastávkách. Ten kopec nikdy neskončí! Projížděli prudké zatáčky tak ostře, že řidič byl doslova přikován k sedadlu. Na jedné straně skalní stěny a na druhé otevřený příkrý sráz do propasti.

Řidič zastavil ve větší vesnici a pár lidí vystoupilo. Přece už jen bylo trochu více místa. Algy to ocenil a podsaditý muž se posadil.

Pak se autobus znovu rozjel, avšak tentokrát nedojel daleko. Z kopce sjížděly dva nákladáky plné italských vojáků. Zastavily se a před autobusem rázem stál jeden z velitelů se vztyčenou hlavou. „Cesta je uzavřena,“ zahřmělo z jeho úst. „Bude sloužit pouze vojenským účelům! Všichni ven!“ Vystupovali a z kabiny vypadl i řidič.

Algy se dal do hovoru s unaveně vypadajícím dělníkem. „Jak daleko jsou italské hranice?“

„Žádné už asi nejsou, pane,“ řekl smutně muž.

Algy už chápal, proč Italové jednají tak rozhodně. Byli tu vlastně doma.

„Jak je to ještě daleko do Castillonu? Pořád do kopce?“ zeptal se dělníka.

„Vy chcete do Castillonu?“ užasl muž. „Proč, proboha?“

Algy se přihloupale usmál a připadalo mu zholder podivné, že toto jméno má na všechny tak zvláštní účinek.

„No, slyšel jsem, že je to romantické místo,“ zabrebtal. „To je teda nápad,“ kroutil dělník hlavou. „Vaše věc. Asi tak hodinu chůze. Pořád dopředu tam k těm skálám. Vlevo uvidíte vesnici. Přímou souetskou. Když půjdete po silnici, bude vám to trvat déle.“

Poděkoval. Konečně dostal kloudnou informaci. Vydal se do kopce a za sebou nechal odstavený autobus a kolem něj křičící a protestující dav. Některé ženy vztekly nadávaly, hořce se dožadovaly, aby jim alespoň někdo odvezl těžké košíky do Sospelu. Jiní cestující sklesle seděli na prašné cestě. Snad čekali na zázrak.

Fašističtí vojáci stáli opodál a posměšně se šklebili. Algyho si nevšímali. Podle slunce už mohlo být pět hodin. Viselo nízko nad západem za holými štíty Alp. Algy nervózně přidal do kroku, neboť se chtěl dostat k cíli ještě před setměním.

Chvilí kráčel s pocitem, že je první, který se rozhodl vyrazit, ale pak se podíval dopředu a poznal, že se mýlil. Pěkný kousek prašné cesty před sebou zahlédl svého nevrleho známého. Pospíchá víc než já, napadlo Algyho. Jak byl ten chlap drsný, tak je zas cílevědomý. Uznale kývl. Ten už na autobus docela zapomněl, pomyslel si. V té chvíli mu však bývalý spolucestující zmizel za zatáčkou a Algy si na něj už ani nevzpomněl.

Po hodině chůze se začalo šerit a unavený cestovatel zaznamenal první známky blížícího se cíle. Pár stavení, která jakoby vyrůstala

ze skály. Uviděl i vesnici, ale dělila ho od ní děsivě hluboká propast vroubená rozeklanými skalními hřebeny. V šeru jen stěží najde přechod. Hned nato objevil pěšinu vedoucí kýženým směrem a zajásal, že ji neminul. Spustil se kousek dolů a hned zas stoupal. Byl tu sám a opuštěný, obklopený jen hradbou šedivých skal. Algymu se ani nechtělo věřit, že jen pár mil odtud leží slavné a světoznámé letovisko...

Tohle nehostinné a šedé místo stvořila stejná příroda, která o kus dál hýřila zelení rostlin a modří moře. Zdejší propast vyhlížela jako brána do pekla. Obklopovaly ho skalní útvary, některé se řítily do otevřeného prostoru. Onda se zase k nebi tyčily holé vrcholky.

Nikde ani živá duše a dokonce ani ve vesnici se nic nehýbalo. Osada působila jako hromádka šedivého popele po požáru uprostřed vápencového krasu. Ano, celá zdejší atmosféra byla prosycena osaměním a zmarem.

Brr, otrásl se Algy, jak se mu do hlavy vtírala malomyslnost. Místo bez života! Ves, která už dávno umřela.

A v té chvíli pozoroval pohyb. Vztekly muž z autobusu, muž v černém, právě vcházel do Castillonu. Algy ho zahlédl jen na vteřinu, ale poznal ho bezpečně. Onen chlap byl nejen zlostný a neurvalý, byl to také lhář! Vždyť tvrdil, že o Castillonu v životě neslyšel! Podivně toho chlápka vychovali, pomyslel si Algy. No nic. Jde se za ním! Po pěšince brzo došel k prvním domkům obce a zadýchaný Algy rychle pochopil, proč se tak divili ti, kterých se na vesnici ptal. Vesnice byla mrtvá a opuštěná. Některé domky tu ležely v troskách, jiné se začínaly rozpadat. Blížící se večer se snášel na zchátralé střechy a mírný vánek stačil rozkývat roletu, visící na posledním úchyty v oprýskaném a vytlučeném okně. I domky, které dosud držely pohromadě, připomínaly spíš mohyly sestavené z kamenů. Mezerou mezi horskými štíty na západě sem vnikl patrně poslední sluneční paprsek, ale Algy se zachvěl vnitřním chladem. Neviděl malé a větší domky, nerozeznával širší či úzká průčelí. Viděl jen hromady kamení, v nichž měl hledat smysl svojí cesty. Tady že by se mohl Biggles skrývat? Procházel kolem rozpadlých zápraží a otevřených sklepních otvorů, z nichž dýchala plíseň. Na jedněch dveřích ještě marně čekala otevřená poštovní schránka na listonoše. Všude vládlo hrobové ticho.

Za Algym se něco pohnulo. Byla to jen černá zblešená kočka,

kteřá svýma přimhouřenýma očima pozorovala každý jeho pohyb. Další kočka líně přecházela ulicí, zastavila se a než zmizela v jednom ze sklepů, přeměřila si nezvaného hosta blýskavým pohledem. Algy popošel pár kroků. Všude, doslova všude, viděl kočky, černé, dlouhé, vyhublé a zesláblé s červenými zorníčkami. Většina z nich trpěla různými kožními chorobami. V jejich kůži musely vězet stovky blech a jiných parazitů. Vzpomněl na starého muže z nábřeží, kterého považoval za blázna, když tehdy mluvil o kočkách. Algy ještě nikdy tolik koček neviděl. Kamkoli se podíval, všude na něj civěly podezřívavé a nenávistné, číhající kočičí oči. Po zádech mu přejel mráz, ale pak se otočil a propadl se mezi domky.

Musí tady být alespoň jeden obydlený dům! Jinak by sem ten z autobusu nevlekl na první pohled těžké zavazadlo? Kam zmizel? Proč byl takový podezřívavý tajnůstkář? Že by se to naučil od místních koček?

Zastavil se u jednoho ze zachovalejších domů a nadzvedl roletu. Ruplo to, roleta se utrhla a zůstala mu v ruce. Lekl se a uskočil, jako by šlo o život. Vzápětí však zaslechl podivný svist a žuchnutí a lekl se podruhé. V okenním parapetu se ještě chvěl zabodnutý nůž. Přikrčil se a obezřetně hledal zdroj nebezpečí. Muž v černém plášti, který hodil nožem, právě mizel v uzoučkém průchodu.

„Začíná tu být veselo,“ zabručel Algy. Vystřelil za ním jako blesk. Kdo je ten chlap, nevěděl. Vcelku ho to ani nezajímalo. Ale aby po něm někdo házel nůž a on ani nevěděl proč, nemohl připustit.

Kdyby záludný útočník neuklouzl na kluzkém kameni, asi by ho Algy nedohnal. Jenže právě tohle se stalo, a než se prchající postavil na nohy, stál u něj Algy s revolverem v ruce. Těch pár rychlých kroků stačilo, aby se ovládl a hleděl na vrahač nožů sice přes mušku pistole, ale s klidnou tváří. „Ne tak rychle, kamaráde,“ řekl ledově. „Copak to bylo s tím nožem? Co jsem ti udělal?“

Muž sotva procedil mezi zuby. „Jsi špeh.“

„No...“ protáhl Algy. „Tebe rozhodně nešpehuji.“

„Sledoval jste mne.“

„Ani náhodou,“ odporoval Algy.

„Tak proč jste tady na Castillonu?“

„A pročpak jsi tu ty, no?“

„Mám tu práci.“

„Ale? Nemáme náhodou stejný problém?“

„Bezpochyby,“ zazněl strohý hlas

„Tak do toho,“ ušklíbl se Algy. „Proč jsi tady?“

„Nic ti nepovím.“

„Že ne? To mi ani neprozradíš, kde je ten člověk, za kterým jsi sem přišel?“ prohlásil zkusmo Algy a vteřinu si myslel, že to udělal náramně. Muž ztuhl. Pak se kysele rozesmál. O chvílku později už Algy věděl proč. Za ním se ozval břitký hlas. A byl to hlas ženy.

„Ani se nehněte nebo vás zastřelím. Odhod'te pistoli.“

Než se Algy zmohl na myšlenku, ucítil mezi lopatkami tlak a nemusel dlouho hádat, aby pochopil, že se mu o páteř opírá hlaveň střelné zbraně. Zhluboka povzdechl a jeho pistole zarachotila o kamení. Jeho autobusový přítel se shýbl a zvedl ji. Algy se pomalu otočil a díval se do tváře dívky. Dívky, kterou už viděl na Quai de Plaisance. Do tváře dívky s modrým šálem. Teď měl poprvé příležitost si ji prohlédnout zblízka. Její tvář nesla rysy klasické krásy. Byla bledá. Vznešeně nesla svoji hlavu a v jejích nádherných tmavých očích se blýskalo.

Algy vytřeštil zrak. Nehnula ani brvou, měla nervy ze železa. Byla to pěkná dívka, hromsky hezká, i když její šaty, obvyklé u místních žen, jejím půvabům nepřidávaly. Určitě to pochopila a na rtech ji zahrál drobný úsměv. „Tedy, vážená dámo...“ začal koktavě Algy, který nevěděl, co si má o ozbrojené krásce myslet.

„Tedy nic, pane!“ řekla chladně. „Řeči nikam nevedou.“

„Zastřelím ho!“ dobrušně se nabízel černý Algyho přítel. „Nezvali jsme ho sem.“ Dívka v modrém ho zastavila ostrým pohledem. Bylo patrné, že ten muž je jí podřízen, i když dosud nevěděl, o co se tady jedná.

„Sledoval mne až z Monaka,“ řekl muž.

Algy ho ignoroval.

„Chtěl bych si přece jen s vámi promluvit, mademoiselle!“

„Nebude to k ničemu,“ odvětila s chladnou hlavou. „Na diskuse a na dohadování teď není čas. Teď je válka.“ Obrátila se ke krvelačnému vrhači nožů. „Mario, strč ho do sklepa, dokud se nerozhodne, co s ním uděláme. Víš kam, ne?“ mrkla na něj. Otočila se a v mžiku byla pryč.

Algy ještě na ní volal, neboť byl nekonečně zvědavý, co dělala

na Quai de Plaisance, ale ona se ani neohlédla. To už ho Mario přinutil, aby přestal dělat hluk.

„Ticho a pohyb!“ řekl. „A hezky potichu.“

Algy pokrčil rameny. Nezbývalo mu než poslechnout. Jeho vlastní pistole mu mířila do zad a vedli ho do nějakého sklepa.

Potom už stáli ve veřejích těžkých vrat. Mario ho hodil dovnitř. Dveře za ním s dutou ránou zapadly a on se ocitl v naprosté tmě.

KAPITOLA DVANÁCTÁ

BERTIE VÁLČÍ CITRONEM

Bertie opustil Gingeru a měl jasný plán, jak se co nejrychleji dostat na Castillon. Už dříve o tom místě slyšel, ale nikdy se tam nebyl podívat. Díky starým znalostem okolí si byl vědom, že jde na zříceniny a místo s ponurou minulostí.

Cítil, že by měl Francoisovi říci, kam se chystá. Proto nejdříve zamířil do přístavu. Francois se objevil vzápětí, což znamenalo, že je ve střehu. Mluvili spolu krátce, ale oběma se ulevilo. Bertie řekl strojníkovi, že vyráží na Castillon. Ten muž, který s ním včera mluvil, je další z jeho týmu a má stejné poslání jako on. Pověděl mu o Gingerovi i to, že mu navrhl, že pokud to budou vyžadovat okolnosti, použije Francoisův dům jako tajnou schránku. S tím strojník chápavě souhlasil.

„Ale mylorde,“ namítl potom. „Ted’ bude dost obtížné se na Castillon dostat.“

„Proč?“ zeptal se Bertie. „Ještě si pamatuji, že to musí být někde nahoře na Sospelské silnici.“

„To ano. Ovšem.“

„Nejezdí tam autobus?“ dotázal se Bertie.

„Nevím,“ zklamal ho Francois. „Dost o tom pochybuji. Navíc předpokládám, že něco ještě nevíte?“

„Co se děje?“

„Všechny silnice na hranice budou uzavřené, pokud je ještě neuzavřeli.“

„Proboha, proč?“

„Protože se včera v noci Britové a Amíci vylodili v Maroku a Alžíru. Hitler s Mussolinim vyhlásili okupaci celé Francie. Koukejte, kolona.“ Ukázal na hlavní tepnu, po které projížděla vojenská vozidla.

Bertie byl ohromen. Zrychlený vývoj na středozezemním bojišti teď představoval naprosté překvapení. Úžas byl ovšem všeobecný. „Rozhodně to teď nebudeme mít snadnější, *mon vieux*,“ shrnul Bertie. „Je cesta na Mentone uzavřená?“

„Říká se to. Jestli ještě není, tak určitě už zavřeli silnici do Sospelu, která vede přímo na hranice. Prý ji otevřou později.“ Hodnotil zamyšleně Francois. „Mám dojem, že dnes ráno bude lepší na Sospel zapomenout!“

„Já se ale musím na Castillon dostat,“ pronesl Bertie. „Jak jinak by to šlo? Žádná jiná cesta tam není.“

„Silnice ne, ale jsou tam *bemins muletters*.“

„Máte pravdu. Staré stezky pro muly, které se používaly od pradávna a na které jsem teď zapomněl.“

„*Oui*.“

Francois luskl prsty. „*Bun ca*,“ vyprskl. „Mám nápad. Známu muže, který každý den dolů vozí zeleninu z teras za St. Agnes. Deně se vrací zpátky. Protože zásobuje i ty dole potravinami, dostává příděl benzínu pro jeho *camtonette*, vůz. St. Agnes leží určitě za polovinou cesty do Castillonu. Není tam sice silnice, ale vím o staré vyšlapané stezce pro muly, která spojuje obě vesničky. Jestli bude ochoten vás vzít do St. Agnes, můžete pak být na Castillonu před východem slunce.“

„Jak je daleko z St. Agnes do Castillonu?“

Francois pokrčil rameny. „Asi tak čtyři hodiny,“ odpověděl a znovu mu připomněl starý zvyk místních usedlíků měřit délku v horách ne v mílích, ale v čase.

„To by šlo,“ pronesl Bertie. „Kde je ten váš přítel?“

„Teď by měl být na trhu v Monte Carlu, jestli už neodjel. Pojďme ho najít.“

Díky silnému provozu chvíli trvalo, než dorazili na tržiště. Museli se prodírat davy lidí, kteří se shlukovali na chodnících. Tržiště zaplavil úplný chaos. Všichni, zákazníci i stánkaři všeho nechali a běželi ke schodům.

Pozorovali projíždějící kolonu. I lidé, kteří chtěli odejít, byli zavlčeni davem a sledovali nastupující italské jednotky. Za chvíli Francois spatřil zelinářův vůz. Byla to staříčká špinavá rachotící dodávka. Kraksna! Bylo dvanáct hodin, když se muž objevil.

Vře se s Francoisem objali a poplácali po zádech.

„Bože, to jsou časy, starý brachu,“ vykřikoval zelinář.

Francois mu otevřeně vyložil, jaké potíže ho zaskočily, ale o Castillonu se nezmínil. Jen naznačil, že přítel touží navštívit Svatou Anežku.

„Sám budu rád, jestli se tam dostanu,“ podotkl zelinář. „Silnice jsou přecpané italskými vojáky. Snad se někdy do St. Agnes dostanu, kdy to ale bude, to ví sám Pánbůh. Jestli tvůj přítel chce, rád ho vezmu s sebou. Budeme ale čekat, až se silnice trochu uvolní.“

Co těm dvěma zbývalo, než souhlasit. Bylo poledne, proč tedy nevyužít čas čekání obědem.

Po dvou hodinách řidič ztratil trpělivost. „Pojedeme!“ Bertie si oddechl, protože ho zpoždění trochu vyvádělo z míry. Rozloučil se s Francoisem a slíbil, že za ním zajde hned, jak se vrátí.

První etapa jízdy probíhala pomalu, protože na silnici byl pořád velký provoz. Řidič, protože znal cestu jako své boty, projížděl jejími nástrahami velmi obratně. Pak už se silnice uvolnila. Bertie už věděl, co znamená řídit auto po horských serpentínách, přesto mu ale hrůzou vstávaly vlasy na hlavě, když se řítili po uzoučkém můstku vedoucí přes propast. Konečně zastavili na parkovišti v horské vesničce. Bertiemu se ještě klepala kolena. Vesnice sama o sobě nebyla nic jiného než změt' staříčkých stavení, rozsetých po svahu jako bludné balvany. Bylo záhadou, proč si vůbec někdo vybral takové místo pro normální život, pokud to nebyl fanatický obdivovatel úchvatných pohledů na čarokrásné panorama mořského pobřeží.

Když vystoupili z vozu, Bertie se zeptal jakoby mimochodem: „Tady někde leží Castillon, ne?“

„Voila!“ zahlaholil zelinář a ukázal do kopců. „Tamhle!“

Bertie se podíval určeným směrem a spatřil vesnici podobnou té, ve které se teď nacházel. Mohla být vzdálena sotva tři míle. Připadalo mu neuvěřitelné, že by tuto opticky krátkou vzdálenost, měl jít skoro čtyři hodiny. Pak se ale podíval pozorněji a pochopil. Všude okolo se nacházely skalní výběžky, rokle, strže a skalní ostrohy.

Uvědomil si, že bude mít štěstí, pokud se nahoru dostane před setměním.

Bertie ukázal před sebe na cestu, která mizela na úpatí kopců. „Tudy se jde na Castillon, že?“

„Tak, tak,“ kývl řidič. „Nikdo ji ale nepoužívá.“

Bigglesův soukmenovec poděkoval za svezení, počkal, až odejde a rozhlédl se kolem. Přesvědčil se o tom, že ho nikdo nesleduje a pak se vydal na horskou túru. O hodinu později spatřil z jednoho výběžku Castillon skoro na dosah a přidal do kroku. Krajina mu připadala opuštěná a neživá. Tento dojem nemohly změnit ani ojediněle rostoucí olivovníky a cypřiše na uměle vytvořených terasách. Stály tam spíše šedivé než zelené. Všechno se zdálo vyprahlé od slunce a ponořené v našedlém vápenci.

Slunce právě zapadalo za obzor, když se k cíli přiblížil na dosah. Na chvíli si sedl, aby si odpočinul. Bolely ho nesnesitelně nohy. Cítil se přesně tak, jako člověk, který se po dlouhé týdny loudá po městském chodníku a najednou začne šplhat do hor. Vyndal jednu z posledních cigaret z tabatěrky. Mezi obláčky dýmu si pozorně prohlížel šedivé ruiny vzdálené asi dvě stě padesát yardů.

Najednou strnul, krve by se v něm nedořezal. Jeanette mu přece říkala, že vesnice je úplně opuštěná. Něco modrého se však zcela určitě pohybovalo po vesnici. Upřel tam oči a rozeznal postavu dívky, která měla modry šál omotaný okolo ramen. Stála vedle skály. Musela to být dívka, kterou Jeanette viděla v přístavu. Právě ona napsala slovo Castillon na zeď u Quai de Plaisance. To nemůže být náhoda, pomyslel si Bertie. Únava zmizela a chtěl se právě za ní rozběhnout, když uviděl, že je tam i jakýsi muž v černém. Přecházel po vesnici a určitě čekal na neznámou dívku.

Bylo by možné, že tito podivní obyvatelé pusté obce mají něco společného s Bigglesem? Připadalo mu to nemožné, ale co znamená ten nápis na zdi? Musí tu být nějaká spojitost.

Muž dorazil k dívce a o něčem spolu hovořili. Pak oba zmizeli v úzkém průchodu. Ztratil je. Náhle se objevila třetí postava, a to už bylo pro Bertieho příliš. Poznal Algyho. Blížil se k vesnici z druhé strany. Musel přijet odněkud od Sospelu. Šel ve stopách černého muže.

Bertie byl tak vzrušený, že na něj málem zakřičel. Včas si však

uvědomil, že tu nejsou sami. Přesto ale, povzbuzen, přidal do kroku.

V polovině cesty do vesnice se však jeho stezka propadala do rokliny. Když se opět vynořila, Algy už nikde v dohledu nebyl.

Chvilí po něm pátral. Bezvýsledně. Už ho neviděl. Najednou zaslechl jakési hlasy. Byl v nich vztek anebo ne? Nebyl si jistý. Přikrčil se za citroníkem, jehož koruna byla obsypána napolo zralými plody. Nic se nedělo. Aby uhasil žízeň, utrl si jeden citron a opatrně pokračoval dál.

A najednou stál tváří v tvář muži v černém. Bertie zalapal po dechu. To přece není možné? Nepřekvapil ho ani tak podivný mužův dlouhý kabát. Žasnul proto, že zíral do obličeje číšníka z kavárny Chez Rossi! Byl to on! Muž, který ho minulou noc napadl a srazil k zemi. Ten, který ho chtěl shodit ze schodů u Matičky svaté.

Naštěstí byl překvapen i Mario. Chvilí trvalo, než oba dva popadli dech. Bertie byl duchapřítomnější a promluvil první.

„Propánakrále,“ řekl. „Vy jste přece ten všivák, který mne včera praštil do hlavy!“

Mario neodpověděl. Jeho ruka bleskurychle sjela k opasku a vytáhla úzký stilet. Bertieho se zmocnil záchvat zuřivosti a jako zbraň použil to první, co ho napadlo. Vlastně zbraň celou dobu svíral v dlani. Byl to onen nedozrálý plod citronu. Veškerou silou jím udeřil Maria do oka. Ozval se strašný řev. Přiskočil k Mariovi a zaútočil tentokrát již jen pěstmi. Bertie ve svých úderech nepřestával a tvrdě zasahoval Italův žaludek a uhýbal před míhajícím se dýkou. „Naučím tě slušnému chování, ty lotře,“ křičel plný vzteku. Číšník se zhroutil na kamení. Dýka mu vypadla z ruky. Bertie sebral stilet a odhodil ho.

Byl přesvědčen, že už udělal dost, aby mohl začít s výsledkem, a to se vůbec nelíbilo číšníkovi. Vzpamatoval se rychle. Sehnul hlavu, v očích se mu zablýsklo a v koutcích úst se objevila pěna. Zaútočil na Bertieho jako rozzuřený býk a chudák potulný muzikant musel čelit jeho prudkému útoku s kytarou v ruce. Dostali se do sebe a vzduchem se míhaly pěsti. Mario se snažil využít všech zbraní, nehtů i zubů. Bertie ho však s přehledem zasahoval jistými údery pěští. Číšník se po něm rozehnal nohou, ale kopnutí nenašlo svůj cíl. Zkusil to znova, neskutečná zuřivost ho hnala vpřed.

„Tak dobře, jak myslíš, ty kopající mezku! Taky mám nohy!“ zavrčel Bertie a jeho kopanec vedený švihem důrazně dopadl na sou-

peřovo břicho. V čestném boji by takový úder neobstál, ale tady účel světil prostředky. Mario vykřikl bolestí, předklonil se a to už na jeho čelisti přistál přesně mířený Bertieho hák, který Maria definitivně zbavil vědomí.

Bertie ani nebyl moc otřesen. Posadil se, aby popadl dech a zjistil ztráty. Vylovil monokl, vyleštil ho a nasadil. Prohlížel si svého protivníka s odporem. Zapálil si jednu z posledních cigaret a už se těšil, až se Mario probere. Bylo tu příliš mnoho nevyjasněných otázek, na které mu mohl tento zlosyn odpovědět.

Proč zabil Zabaniho? Proč schoval plakát s Pernodem a proč se ho pokusil zavraždit? Pak si vzpomněl, že ve vesnici je i Algy. Lehce hrábl do strun zázrakem zachráněné kytary, aby ho upozornil na svou přítomnost. Jenže Algy se neobjevil. Mezitím se Mario probral, posadil se, chytil se za čelist a zlovlnýma očima mžoural po svém přemožiteli.

„Předtím než zase zkusíš nějaký trik s ostrými nehty, ty můj hospodský břídile, hezky poslouchej,“ řekl Bertie. „Dostaneš pár otázek, a jestliže pořádně neodpovíš, dokoulím tě vlastníma rukama z kopce rovnou na policii. Tam budeš muset vysvětlit, jak přišel starý Zabani k tomu píchnutí. A věř mi, že toho vím dost!“

Mario na něj civěl s přimhouřenýma očima. „Nepatříš k policii?“

„Já? Ha! To je vtip? Ne, to nepatřím! Nejsem ani Francouz a ani nejsem z Itálie. Ani jsem se tu nenarodil. Proč ten nůž v Zabaniho zádech?“

„Vždyť víš, byl to rozkaz Camorry. Dávej si sám pozor nebo skončíš stejně.“

„A Zabani? Kvůli čemu se na něj kmotr rozčílil? Byla to vážná věc?“

„Ano. A ty ho taky nerozčiluj. Proč jsi tady?“

Bertie se neznatelně usmál. „Když ti to povím, ty žroute rybí polévky, nebudeš mi věřit?“

„Možná, že ti pomohu,“ řekl Mario zastřeně a Bertie dostal nápad. Lehce přešel palcem po strunách.

„Já jsem potulný pěvec. Trubadůr a jsem tu proto, abych zahrál serenádu jedné kněžně.“

Mariova žlutá tvář zpopelavěla. Vypouklil oči tak, že mu lezly z

důlků. „Vy hledáte její výsost?“ zašeptal.

„Přesně tak.“

„To si myslíte, že ji najdete na podobném místě jako je toto?“

Bertie přikývl.

„Kdo ví? Ty sám jsi na Castillonu a taky se neptám, co tu děláš.“

„Jak to souvisí s paní kněžnou?“

„Zabil jste toho, kdo ji zradil, *amico*. Není tedy tak úplně hloupé očekávat, že o ní něco víš. Nebo je?“

„Proto,“ jedním dechem vychrlil Mario, „proto jste tady? Abyste našel kněžnu?“

„Jeden důvod z mnoha. Pomůžeš mi?“

„Ano,“ vyštěkl Mario. „Ukážu vám ji.“

„Tak to vysyp, hned!“

„Stojí za vámi!“ řekl Mario.

Bertie očekával zase nějakou zákeřnost. Proto se jen zlehka ohlédl. Sám si před sebou najednou připadal komicky. Pár kroků za ním se v posledních paprscích zapadajícího slunce rýsovala silueta ženy. Ženy s modrým šálem, držící v ruce automatickou pistoli. Připadal si jako blázen a sňal svojí pokrývku hlavy.

„*Bon soir*,“ zakoktal Bertie. Pak si uvědomil, že oslovuje Italku a opravil se: „Spíše buena sera.“

Dívka odpověděla francouzsky s lehkým italským akcentem. „Slyšela jsem dobře, když jste říkal, že hledáte kněžnu?“

„Přesně tak,“ ujišťoval ji Bertie.

„Proč?“

„Protože jedině ona ví, kde je můj nejlepší přítel.“

„Vy jste Angličan?“

„Ano, jsem. Angličan z masa a kostí,“ odpověděl Bertie.

Dívka si zhluboka oddechla. „Víte, jak se kněžna jmenuje? Byla to snad kněžna Marietta Loretto de Palma?“

Bertie jen koukal. „Snad. Ano...“ hledal slova. „Vy ji znáte?“

Dívka v modrém se lehce usmála. „Stojí před vámi.“

„Propánakrále, opravdu?“ Zmatený Bertie se téměř postavil do pozoru a uklonil se. Pak ukázal na svého nepříjemného společníka. „A tenhle?“

„Mario je můj oddaný pomocník,“ odpověděla kněžna tiše. „Je-

ho otec i děd sloužili na našem zámku.“

Bertie si něco brumlal. Znělo to jako: „Začínám už tomu rozumět.“

Dívka se otočila k Mariovi. „Neřekl jsi mi, že jsi zabil Zabaniho?“ řekla ledovým hlasem.

Mario ztratil přehled. „Promiňte prosím, výsosti. Ale rozkaz přišel... říkejme tomu z vyšších míst.“

„Aha, velký tajnůstkář, Camorrista, co?“ neudržel se Bertie.

Obrátila se k němu jako blesk. „Ticho!“ řekla příkře. „Nemáte náhodou přítele, které se tu na Castellonu motá od odpoledne?... A ty mi to vysvětlíš později!“ mrkla na Maria.

„Cože? No já... vlastně asi... ano!“ zmateně koktal Bertie. „Vím, že je někde tady. Před pár minutami jsem ho zahlédl.“

„Pátral také po kněžně?“

„Jasně, že ano. Jasně.“

Marietta se otočila k Mariovi. „Pust' ho,“ přikázala.

Otočila hlavu k Bertiemu a otázala se, „Když jste ji teď našel, co dál?“

„Chtěl bych poznat její kuchyni, a pevně věřím, že je tu *bon cuisine*,“ řekl Bertie významně. Když mluvil, tak zlehka svoji botou maloval malý trojúhelník v prachu.

Kněžna se usmála a tiše řekla: „Pojďte za mnou, pane.“

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

POUŤ DO PEILLE

Jediný pohled na příkrý svah nad Monte Carlem Gingerovi stačil, aby pochopil, že se do La Turbie dostane pouze po silnici. Riskoval, že ho mohou zastavit a vyslýchat, nepřišel však na způsob, jak se tomu vyhnout. Nebyl v takové kondici, aby mohl šplhat po skalách. Pod kopcem naskočil na osla a upřel svůj zrak na cíl ležící nahoře. Jak rychle půjdou, záviselo jen na Lucince.

Obavy z možné kontroly se naplnily. Zastavili ho dvakrát, poprvé na hranicích Monaka s Francií. Tentokrát to byli dva místní vojáci a dopadlo to dobře. Podruhé ho zase stopli dva italsí karabiníci.

Ginger ale byl příliš zkušený na to, aby svoji roli nezvládl. Dělal si z něj sice legraci, ale dovolili mu projet. Dvě hodiny mu trvalo, než jeho osel vysupěl nahoru.

Cesta, která se klikatila z La Turbie do Peille, mu už přinesla i potěšení. Slunce pálilo z azurové oblohy. Za sebou zanechal modré Středozemní moře, třpytící se v průzračném vzduchu. Příboj na vzdálených útesech skal vytvářel pěnu. Po levé straně cesty leželo úrodné údolí. Sem je před pár dny shodili. Na svazích se šedivě leskly olivové háje a ojedinělé cypřiše, připomínající věžičky, trčely k obloze. Vpravo od cesty se tyčil dominantní skalní masiv Mont Agel. Na vrcholku postavili pevnost, která měla chránit celou zemi proti italské invazi. Silnice se táhla jako šedá páska mezi horami. Připadalo mu, že vůbec nestoupá, neboť mnohokrát zase klesala tehdy, když se musela vyhnout nepřekonatelné propasti. Všude voněly divoké levandule, růže a horské kvítí. Občas tu i zavoněly zlověstné kaktusy.

V polovině cesty se okolí začalo měnit. Objevila se pustina. Na obloze kroužil orel. Na svazích vzhůru k vrcholům stály různé skalní útvary připomínající cimbuří. Vlevo od cesty se nacházely holé skály. Tato silnice byla jedinou cestou procházející horským průmyslem. Proto ji označovali jako *route strategical*.

Ginger stoupal dál plně uchvácen zvláštní krásou okolní přírody. Roklina vlevo se otevřela v obrovskou propast a její dno se ztrácelo v purpurovém stínu. Chodec tu nebyl nijak chráněn před padajícími kameny. Osel, stejně tak, jako všichni příslušníci jeho rodu, se však statečně držel při stěně, mimo jejich dosah. V jednom místě kameny zavalily cestu tak, že to vypadalo, jakoby vedla tunelem. Všude tu vládlo ticho narušované jenom nárazy kopyt kráčejícího zvířete.

Nepotkal ani živou duši. Slunce pálilo na nebesích a ohnivý kotouč pomalu zapadal za obzor. Země mu tady připadala neživá, opuštěná a děsivá. Kde je Peille, nevěděl, neboť nikde nenarazil na ukazatel. Když se den nachýlil, dostal strach, že jde špatným směrem. Najednou se po stranách silnice objevily zátarasý proti padajícímu kamení. Vesnice ležela přímo před ním. Shluk domků na skalním ostrohu tu visel nad bezednou propastí okolního světa. Někde dole se vlnila modrá nitka řeky. Na jejím břehu ležela další vesnička. Z té výšky se mu zatočila hlava a Ginger se musel opřít o skálu.

Malý otrhaný klučina s bosýma nohama mu šel vstříc po hraně

propasti. „*Bon jour, monsieur*,“ pozdravil ho.

Ginger ukázal na vesnici před sebou. „Je tohle Peille?“

„Ano, pane.“

Ukázal na tu druhou vesničku dole na dně. „A tamhle ta?“

„La Grave de Peille.“

„Děkuji ti, hochu,“ odpověděl Ginger. „Tady máš sou.“

Kluk chytil minci a radostně se rozběhl do vesnice se pochlubit, co vydělal.

Ginger na něj křičel: „A kde je sanatorium?“

Kluk ukázal na rozlehlou obloukovitou budovu, ležící kousek cesty zpátky při vstupu do vesnice. „Tamhle,“ vypískl.

„Děkuji,“ zopakoval Ginger. Přitáhl otěže, „hopla, Lucinko, tamhle už si odpočineš.“

Co udělá, přesně nevěděl. Do této chvíle se nezabýval otázkou, jak se do sanatoria dostane. A ani teď příliš možností neviděl. Nemocnice byla velká, přehledná, bílá budova ležící v zatáčce vpravo od cesty asi sto yardů od vesnice. Přední vrata i okna byla otevřena, avšak v některých visely žaluzie. Vzadu za hlavní budovou Ginger spatřil hospodářská stavení, dvě šňůry s prádlem – pyžama, noční košile, ručníky a modrá prostěradla. Za budovami se už zase po pár set yardech zvedaly příkré a rozeklané horské hřebeny. Ginger stál na kraji strže, pod ním z jejich stěn vyrůstaly olivovníky. Nikde ani noha. Nic se nehýbalo! Bylo dokonalé bezvětrí, že i prádlo viselo splihle bez pohybu. Další průzkum terénu mu připadl zbytečný. Rozhodl se, že uváže trpělivou Lucinku ke stromu a půjde se přímo zeptat, zda Henri ještě leží v sanatoriu. Dostal odvahu, protože tu nikde nebyli vojáci ani policajti.

Odvedl oslíka do stínu olivovníku, přivázal ho tak, aby se mohl volně pást na planém porostu. Přešel křížem silnici rovnou k sanatoriu. Přes dveře spatřil velkou a studenou halu, kde nikdo nebyl. Uvnitř byly jen dvě židle uprostřed holých stěn. V rohu stál věšák, na kterém visely bílé pláště a jiné svršky patřící místnímu personálu. Ginger zde prostě narazil na typickou francouzskou vesnickou nemocnici.

Zazvonil. Po chvilce mu otevřel starý muž s šedivým plnovousem. Vynořil se z vedlejší místnosti a Ginger ho určitě vyrušil z pokojného spánku. Měl nezapnutý plášť, stejně tak jako rozhalený lí-

mec u košile. Na nose mu poskakovaly brýle, jak se šoural k místu, kde stál Ginger.

„Promiňte, pane, vy jste správce?“ zeptal se Ginger.

„Jo. Co tu chcete? Člověk si ani neodpočine.“

„Mám tu práci, jsem tu místo paní Ducosteové. Dozvěděla se, že tu stále leží její syn Henri.“

Správce se mu zblízka podíval do očí. „Ano, někdo toho jména tady leží,“ připustil. „Co jste zač? Mluvíte divným přízvukem.“

„Jsem přítel, *monsieur*. Jen jsem dlouho žil ve Španělsku.“

„Aha.“

„Jak se dneska panu Ducosteovi daří?“

„Už je mu lépe. Brzo si pro něj přijedou a vezmou ho dolů.“

„To jsme slyšeli. Můžu ho vidět?“

„To je mi líto!“

„Proč ne? Možná, že už nikdy tuhle příležitost mít nebudu.“

„Je to snad jasné, hlídají ho policajti.“

„Ano, i tohle nám řekli,“ řekl beznadějně Ginger. „Je na otevřeném oddělení?“

„Ne, má svůj pokoj.“

Ginger pokýval hlavou. Získal užitečnou informaci. „Možná, že mne tam pustí, ne?“

„O tom dost pochybuji.“

„Zeptat se snad můžu, pane. Kde je najdu?“

Správce zívá. „Seržant se ještě nevrátil. Má pořád siestu. Pan André, náš místní strážník teď vězně hlídá sám. Jestli chcete něco udělat, tak to musíte udělat hned teď a hodně rychle. Ducostea brzy odvezou do Nice. Vůz už je prý na cestě.“

Ginger sotva popadal dech. „Kde najdu seržanta?“

„Toho bych nechal na pokoji.“

„Pak tedy, pokud dovolíte, půjdu otravovat pana Andrého.“

„Ne, to vám nemohu dovolit, ale řeknu mu, že jste tu. Možná, že vám přece jen dovolí navštívit nešťastného Ducostea. Příkaz je ale naprosto jasný. Nikdo k němu nesmí.“

„Pane, mluvíte, jako byste Ducostea litoval?“ bezelstně se zeptal Ginger.

Francouz si ho zvědavě prohlížel. „Musí to být odvážný mladík – každý tu říká, že spíš blázen – když se sem vypravil v těchhle ča-

sech.“

„Bud'te tak velice laskav a poproste pana Andrého o povolení, abych se s Henrim mohl alespoň rozloučit.“

„Počkejte!“ Správce odcházel dlouhou chodbou.

Ginger ho pozoroval. Ten muž mu přece jen pomůže zjistit, kde Henriho vězní. Srdce mu zaplesalo, když minul schodiště a šel k posledním dveřím na druhé straně chodby. Henri měl tedy svůj pokoj dole v přízemí.

Za chvílku byl zpátky. „Nemá to cenu,“ řekl. „Byl vydán přísný zákaz jakýchkoliv návštěv. Policejní rozkaz z nejvyšších míst.“

„Pak tedy ztrácím čas,“ smutně zabrumlal Ginger.

Správce neodpověděl. Soustředěně se díval někam přes Gingerova ramena ke klikatící se silnici clo La Turbie. „Vypadá to, že tamhle už přijíždí auto z Nice,“ poznamenal konečně.

Ginger se otočil a opravdu spatřil tmavě zbarvený policejní vůz jedoucí po okraji strže. Strážce měl pravdu, pomyslel si.

Srdce mu spadlo do kalhot, neboť jeho mozkové buňky nedokázaly sestavit vhodný plán, který by měl alespoň nějakou šanci na úspěch.

„Měl byste se raději někam ztratit,“ poradil mu správce.

„Určitě ano. Mizím.“ souhlasil bezútešně. Nemohl se však ani pohnout. Naděje přece umírá poslední.

Vůz zajel před nemocnici a správce mu šel v ústrety. Okupanti se soukali ven z vozu. Byli to tři muži a řidič. Jeden z nich byl Gingerovi povědomý. Malý, obtloustlý mužík, celý v černém. Druhý byl italský důstojník v uniformě zdravotní služby. Poslední byl policista. Tiše hovořili a pomalu se blížili k schodišti. Šofér si zapálil cigaretu a líně se vlekl za nimi.

Ginger si s hrůzou uvědomil, že mu ubíhají poslední vteřiny, aby ho mohl nějak zachránit. Jakmile bude mít Henri na rukou želízka a bude sedět ve voze, nezbyde už ani špetka naděje a zachrání ho jen ozbrojený výsadek. Každý pokus mu tak jako tak připadal předm určený k nezdaru.

Správce na Gingera úplně zapomněl, doprovázel příchozí. Celá skupinka se zastavila a poslouchala, co jim povídá.

Kdyby se Ginger trochu zamyslel, v životě by se už nerozhodl stejně. Teď ale jednal čistě instinktivně. Bleskově vběhl do haly,

přehodil přes sebe bílý plášť z věšáku a ponořil se do tmavé chodby. V chvatu si zapínal knoflíky. Na konci chodby se zastavil a ostře zaklepal. Ozval se mužský hlas a vyzval ho, aby šel dál. Nacházel se v malém bíle vymalovaném pokoji. Na železné posteli ležel muž s obvázanou hlavou. V dřevěném křesle se povaloval francouzský četník. Měl rozepnuté sako a povolené kalhoty.

„Přijeli jsme pro vězně,“ řekl Ginger tak, že to nesneslo odkladu.

„Myslím, že jsem zaslechl vaše auto,“ pronesl trochu líně četník a postavil se.

„Doktor v hale chce s vámi mluvit,“ pokračoval Ginger a snažil se, aby jeho hlas zněl přirozeně. „O vězně se postarám.“

Četník uposlechl příkaz. Za těchto okolností ho ani nenapadlo nějak protestovat. Vyšel ven na dlouhou chodbu a zapínal si knoflíky.

Okamžitě jak dveře zaklaply, Ginger zamkl dveře a otevřel okno. Pokoj ležel přesně, jak předpokládal, na konci budovy. Okno směřovalo dozadu a ne k průčelí. Přímo před ním na šňůrách schlíple viselo prádlo. Na obloze ani mráček, vzduch se ani nepohnul. Jen o kousek dál odpočívala Lucinka ve stínu olivovníku. Určitá možnost útěku tu existovala. Obrátil se k Henrimu a naléhavě mu řekl.

„Máme tak třicet vteřin. Můžeš chodit?“

Henri nechápavě zíral na Gingera. Nepoznával ho. Když však slyšel Gingerův hlas, oddechl si. „*Mon Dieu!* Co tu děláš? Tak zle mi zase není.“

„Dobrá. Hni sebou. Vyskoč oknem a u strže najdeš osla. Vydej se na Castillon. Tam počkej.“

„Nemám, co na sebe. Všechno mi vzali,“ vykřikl Henri.

„Co naděláš, jdi v pyžamu! Vlastně ne. Přímo před tebou na šňůře visí montérky. Vezmi si trepky! Budeš je potřebovat.“

Henri spěchal k oknu. Přes rameno se jen nesměle zeptal: „A co ty?“

„O mě se nestarej. Sejdeme se v Castillonu. Já si teď s policaj-tama zahraji na zájce.“

Někdo zuřivě trhal klikou. Henri vyskočil z okna a zmizel z dohledu.

Za dveřmi se ozývalo nervózní podupávání, a tak Ginger na ně

zakřičel: „Moment, dveře nejdou otevřít.“ Ani nelhal. A otevřít je nebude lehké ani za chvíli, když byly zamčené. Přehoupl se přes okenní římsu a rozběhl se k průčelí domu.

Jak správně předpokládal, policejní auto stálo na parkovišti. Nikdo u vozu nebyl. Přesprintoval okolo průčelí a doslova se vrhl na řidičovo místo. Od doby, kdy vstoupil do chodby k Henriho nemocničního vězení, neuběhly více než dvě minuty. Kolečka do sebe zapadala jako u nejlepších švýcarských hodinek. Může ale takové štěstí vůbec vydržet? Ginger si pomyslel, že asi sotva. Otočil klíčkem zapalování a ozvaly se varovné výkřiky. Zpozorovali ho. Řidič se hnal dolů po schodech. Auto se už ale rozjelo. Nebyl čas se otočit. Ginger přišlápl pedál až do podlahy a řítil se vpřed. Kam se řítil, nehrálo teď žádnou roli.

Za ním práskaly výstřely, byly ale úplně zbytečné. Dvě či tři kulky sice vůz zasáhly, ale nezpůsobily žádnou škodu. Před sebou měl vesnici. Stavitelé jihofrancouzských vesniček většinou uličky budovali velmi úzké, proto, aby domy uprostřed denního žáru poskytovaly stín. Daly se sotva projet. Kočky, psi a kuřata nevěřícně zírali na smrtelné nebezpečí, které se na ně řítilo odněkud z hor, a uskakovali z cesty, jako když do nich střelí.

Na konci vesnice se silnice rozvětvovala, jedna cesta vedla vzhůru do hor, druhá prudce dolů. Gingera zajímal jen rychlostní pedál. Vybral si krkolomnou cestu dolů. Spatřil milník. Stálo na něm La Grave de Peille. Neuvedomil si, kde už tohle jméno slyšel. Když projel zatáčku, uviděl před sebou až neuvěřitelně prudce klesající serpentiny a vesničku v údolí na dně propasti.

Zvedl nohu z plynu a šlápl na brzdy. Ozvalo se zaskřípění a byla cítit pálící se guma. Auto se ale nezastavilo. Ginger zadržel dech a naskočila mu husí kůže. Křečovitě se držel volant a snažil se udržet vůz na silnici. V jednu chvíli minul skalní převis snad o dva palce. A to už byl v další zatáčce. Nedokáže to vytočit. To snad může zvládnout jen řidič, který horským krkolomným silničkám přivykl a ví, jakou zvolit rychlost.

Beznaděj zaplavila jeho mysl. Auto dostalo smyk, zvedlo oblak prachu a řítilo se na okraj propasti. Ginger si uvědomoval, že už to má za sebou. Nic ho nemohlo zachránit. Mohl udělat jen jedinou věc – opustit vůz. Vrhł se po hlavě na opačnou stranu. Jeho ruce se za-

chytily za sukovité kořeny olivovníku. Držel se zuby nehty. Auto se na okraji strže jakoby na vteřinu zastavilo a naklánělo se v čím dál větším úhlu, až přepadlo přes ostroh. Po několika vteřinách ticha se ozvalo zapraskání a rána, jakoby se rozpadl celý útes.

Ginger se vytáhl nahoru, těžce oddechoval, v očích ho pálil prach a pot. Šel ke kraji propasti, kde auto zmizelo. Viděl jen polámané větve, oblak prachu a změt plechu. A pak už se před ním otvíral jen volný a nekonečný prostor. Na chvíli se opřel o olivovník, podlamovaly se mu kolena. Potřeboval se uklidnit. Vždyť byl tak blízko jisté smrti. Podíval se na ruce a nevěřil svým očím. Prsty se mu tak chvěly, jak si snad nikdy nepamatoval. Na jedné paži měl tržnou krvácející ránu. Bolest však necítil.

Zůstal chvíli stát a snažil se získat ztracenou rovnováhu. Tep se mu začal vracet k normálu, už se tak nechvěl. Vzadu nad ním se najednou ozvaly výkřiky. Byl příliš blízko vesničce. Ještě že ho převislé stromy chránily před nevítanými pozorovateli. Nemělo by cenu a bylo by životu nebezpečné se na cestu znovu vracet. Když dojde dolů, zcela určitě tam najde čekající hordu uniforem. Auto se jim určitě zřítilo přímo k nohám. Možná, že by Henriho dohnal, když se vydá zpět k vrcholu. Umožní mu to i pozorně sledovat silnici... Lépe řečeno zářez ve skalním masivu. Všude okolo ní se tyčily příkré, ale přece jen porostlé svahy. Olivovníky a fíkovníky mu svými rozvětvenými korunami poskytovaly dobrou ochranu.

Jedna věc mluvila v jeho prospěch. Jeho pronásledvatelé ho zcela určitě nebudou hledat nahoře. Nejspíš budou předpokládat, že odešel na onen svět společně s vozidlem. I když nenajdou jeho tělo, mohou se domnívat, že shořelo v žáru a v plamenech výbuchu a že ostatky leží někde pod troskami. Policie určitě vysloví i domněnku, že Henriho tělo z auta vypadlo někde dole v propasti. Alespoň doufal, že by mohli takhle uvažovat. Vyhlásí pátrání, a to jim oběma dá dobré vyhlídky na začátek.

Tvor mající křídla by k silnici doletěl asi tak za minutu, ale obtížný terén neopeřeného Gingera přinutil absolvovat strastiplné šplhání delší než půl míle. Za deset vteřin by byl býval s autem dole, ale o to déle by mu trvalo dostat se nahoru. Výstup by pak pro něj znamenal mučivý, strastiplný a srdceryvný výkon. Sotva dýchal a před očima měl rudý závoj. Jeho úkol se tím nijak neusnadnil. Ze

závratné výšky chvíli pozoroval lopotící se policisty pod sebou a viděl i několik dalších vozů opatrně sjíždějících do La Grave po té smrtelné silnici. Teď už mu chybělo jen pár kroků.

Když se konečně dostal k svému dílčímu cíli, uhnul vlevo a sesul se k zemi, aby si odpočinul. Slyšel jen bušení vlastního srdce a ozvěny lidských hlasů někde v dáli. Jako myška a pro hlídky neviditelný přeběhl silnici a po anglicku zmizel v olivovém háji u strže, kde přivázel Lucinku. Henri to dokázal. Vypařil se a zvíře zmizelo. Bylo nutné ho dohonit, aby si domluvili další postup. Cesta na Castillon pro dva muže oslabené zraněním nebude lehkým oříškem.

Ginger se přikrčil a opatrně se pohyboval v opuštěném světě skalních masivů a kosodřeviny. Jeho zběsilý úprk mu dal zapomenout na zraněnou nohu, ale teď, když vrcholné vypětí pominulo, bolest se přihlásila. Shodil potrané obvazy a trochu se mu ulevilo. Za půl hodiny dorazil do rozsáhlého horského sedla, kde se otvíral výhled k dalším hřebenům. Jako by byl na konci světa.

„Gingere, jsi to ty?“ ozvalo se. Byl to Henriho hlas.

„Jsem,“ odpověděl.

„To jsi teprve tady?“

„Za tu chvíli, to docela ujde,“ nedal se Henri a vystoupil ze stínu. Za otěže vedl osla.

„Proč jsi nejel dál?“

„Čekal jsem na tebe.“

„Jak jsi k čertu mohl vědět, že se sem taky vydám?“

„Z převisu jsem viděl, co se stalo,“ vysvětlil Henri. „Viděl jsem tě, když jsi ukradl to auto. Parádní prácička. *Superbe*. Pak ty serpenty. Viděl jsem, když ses rozjel na La Grave. Byla to sebevražda. Přímo jsem se už s tebou loučil a modlil za tebe. Viděl jsem, jak jsi vyskočil z kabiny a držel se stromu jako opice. A pak auták udělal zonk!

Nemohl ses vydat přímo dolů. Po silnici nahoru jsi také nemohl. Stál jsem tak vysoko, že jsem měl všechno jako na talíři. Říkal jsem si, že musíš nahoru. Byl bych padlý na hlavu, kdybych to nečekal. Vždyť se musíš na Castillon také dostat. Tak jsem prostě čekal. *Tout simplement!* Jednoduché. Máš nervy ze železa. Já byl v base a viděl se už pomalu na šibenici, a ty jsi mne během okamžiku zachránil. *Dieu conrage, Magnifique!* Máš odvahu. Skvělé! Mnohokrát ti děkuji,

příteli. Tohle ti nikdy nezapomenu.“

„Taky si na to občas zavzpomínám,“ ušklíbl se Ginger. „A teď vzhůru na Castillon.“

„Proč, proboha, se vůbec ženeme na tu prokletou kočičí vesnici?“

„Protože už tam asi budou naši kamarádi.“

„Ale proč?“

„Našli jsme pár nepřímých stop a všechny vedou na Castillon. Povím ti to během cesty. Jestli to zvládneme, budeme zase všichni pohromadě.“

„Chápu, *Entendu*. Myslím, že už zůstaneme jen na francouzském území,“ řekl Henri. „Tahle babička málem vypustila duši. Moc ji už nepracuje motor,“ ukázal na Lucinku.

„Nevadí. Zvládneš sám cestu na Castillon?“

„To si piš! Pár modřin a nezhojených ran by se sice našlo, ale hlava ještě sedí na svém místě. Nejsme na tom tak mizerně, jak jsem si myslel. Nejdříve jsem zvažoval, že budu simulovat nemoc a že nějak uteču. Ale nešlo to. Nerozumím ale tomu, jak ses dověděl, kde jsem?“

Ginger mu to v rychlosti vysvětlil. Řekl mu, jaké okolnosti ho vedly až k návštěvě v Rue Mariniere i o tom, co se tam seběhlo.

Henri samozřejmě chtěl slyšet všechno o mamince i sestře. Vyprávění trvalo hodnou chvíli, ale stejně si museli odpočinout. „Ale teď už bychom měli vyrazit,“ uzavřel Ginger. „Musíme se tam dostat do rozbřesku. Jinak nás uvidí. Vlez si do sedla a já vás povedu. Nedočkavostí se celý třesu, co se děje na Castillonu.“

Noční klid pak už jen rušily jejich tiché kroky na užoučké stezce.

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

SKVĚLÁ KUCHYNĚ

Kdyby tak Ginger věděl, co se na Castillonu děje, nevěřil by svým smyslům. Události nabraly takový spád, že by si podobný vývoj nedokázal představit ani ve snu.

Když Bertie následoval kněžnu, přece jen cítil určitou nejistotu. Nechápal, co se tu děje. Byl připraven na všechno, mimo toho, co se opravdu stalo.

Cestička se kroutila mezi polozbořenými domky, přes zřícené zdivo až na kraj vesnice. Tam se rozkládal největší dům v okolí, který tu vévodil shluku navršených balvanů, které se občas řítily dolů a z nichž některé rozvířovaly hladinu Středozemního moře. Pro dívku, co se prohlásila za kněžnu, okolí nepředstavovalo naprosto nic zajímavého. Bertie váhal. Je to opravdu ona? Vždyť jediný důkaz jsou její slova. Otevřela oprýskané dveře a sešla dva schůdky do rozlehlé kuchyně nacházející se v přízemí.

„Pojďte dál, pane,“ vyzvala ho.

„A je to tady. *Bon cousine*,“ broukal si pod vousy Bertie.

Kněžna se usmála. „Myslím, že jste říkal, že kdybyste ten nápis viděl předtím, ušetřilo by to spoustu problémů. Teď už to chápu.“

„Ten nápis na zdi nepovažuji zrovna za vhodné téma na vtípky,“ odvětil Bertie suše.

„Přesto vás sem ale přivedl, že?“

„To ano.“

„Můj šlechtitý pěvce, ale stejně jste sem nenamířil proto, abyste spasil nějakou kněžnu, že?“

„Ne tak úplně,“ připustil Bertie. „Spíše mne zajímá onen rytíř, který se ji pokusil zachránit z osidel zlého čaroděje!“

Tiše se rozesmála. „Jste tedy opravdu tajuplný hrdina z pohádek Tisíce a jedné noci?“

Bertie překvapením málem upustil kytaru. „Ano, to je teď nejdůležitější. Ne, nejsem žádný kavalír. Ale ten určitě není daleko. Mario teď asi zmizel, aby ho přivedl. Ano. Tamhle je.“

Bertie se podíval přes kuchyň. Stál tam Algy a za ním jako stín černý Mario. „Bertie,“ radostně volal. „Ty už jsi tu taky? Jak to, že tak brzo?“

„Muška jenom zlatá mi šeptala do ouška,“ odvětil Bertie.

„Myslíš tu dívku?“

„To tedy ne. Ta dívka, můj věznitel, není muška. Říká, že je kněžna.“

„Kněžna?“

„Tak už to bude. Račte posoudit.“ Její výsost vstoupila do roz-

hovoru. V ruce stále držela pistoli.

„Zavři dveře a dávej pozor,“ otočila se k Mariovi. „Něco vám ukážu. Možná, že je to osoba, kterou hledáte. Jestli ano, pak to bude vyhovovat nám všem. Jestli jste špioni, vaše smůla. Zemřete na místě, zastřelím vás. Rozhodně nemíním riskovat.“

„Propánakrále, copak to je za řeči?“ zabručel Bertie.

Kněžna odtlačila starý lis na víno a odkryla schůdky do sklepení. Míhotavě bledé světlo svíčky se na dřevěných stupních mísilo s šerosvitem v kuchyni. „Sestupte,“ přikázala. „Jestli vás pozná, naše potíže končí. Jestli ne, jsem vám v patách. Pokračujte.“

První šel Algy. Pár schůdků ho dovedlo až k základům domu mezi holé stěny klenutého sklepa. Byl tu jediný kus nábytku, dřevěná kostra postele. Na ní spočívalo polní lůžko. Muž s vyzáblou a zarostlou tváří, který na ní odpočíval, se posadil. Jeho oči se obrátily k návštěvníkům. Byl navlečen ve starých montérkách, ale uniforma královských perutí ležela vedle na podlaze.

Algy se zastavil. Jeho srdce se rozjásalo. „Svatá matko Boží!“ vydechl. „Biggles!“

„Ahoj, kluci,“ odvětil Biggles. „Na co tak civíte?“

„Copak tě takhle někdo pozná?“ vykoktal Algy.

„Bertie, pojď sem,“ vyzval ho Biggles. „Musím asi vypadat na bačkoru. Ale nebýt mé sestřičky, vypadal bych mnohem hůře. Pánové, dovolte mi, abych vám představil Její výsost, kněžnu Mariettu de Palma.“

Kněžna sklonila hlavu a odložila zbraň. „A je to O.K. pánové,“ řekla anglicky. „Promiňte mi, ale musela jsem si být jistá. Je tu špehů víc než škorpionů.“

„Který čert vás sem do toho pekla zanesl?“ dožadoval se Biggles odpovědi.

„Když ses neukázal, vymačkali jsme všechno z Raymonda a ani moc neprotestoval, když jsme mu řekli, že sem pro tebe zajedeme. Našli jsme tě podle nápisů,“ vysvětlil Algy.

„To tedy znamená, že se tu někde motá i Ginger?“

„V tuhle chvíli je někde na příšerném místě, kterému se říká Pellé,“ neudržel se Bertie.

„Proč?“ ptal se Biggles.

„Aby dostal ven Henriho Ducostea poté, co ho zajali.“

„Henri je ve vězení? Peille? Tomu nerozumím. Předpokládal jsem, že se vrátil do Anglie?“

„Ano. Ale pak nás sem odvezl. Vysadil mu však motor těsně poté, co to otočil. Nouzově přistál někde mezi Peille a Bauclochem. Asi dost tvrdě. Pak ho dostali. Byl zraněn a umístili ho v sanatoriu. Převážou ho do vězení jako přísluhovače De Gaullea.“

„O tom nic nevím,“ řekl Algy udiveně.

„Nevíš řadu věcí, kamaráde,“ pokračoval Bertie. „Mám o Ginge-
ra trochu strach. Je mnoho důvodů, proč teď může být v hrozném průšvihy. Má díru v noze a ztratil hodně životadárny šťávy.“

„Tak proč ses nevydal do Peille s ním?“ otázal se Biggles.

„Dohodli jsme se, že bude pro mne lepší jít rovnou sem a najít Algyho.“

„Jak jsi ale mohl vědět, že tu budu?“

„Počkej... počkej,“ pro změnu to nevydržel Biggles. „Mluvíte páte přes deváté. Každá věc má své místo. Pěkně popořadě. Předpokládám, že jste sem přiletěli společně. Pak jste se rozdělili, takže jste nevěděli, co dělá ten druhý? Je to tak?“

„Jasně,“ souhlasil Bertie. „Nejdřív bys nám měl něco říci o sobě ty, starý brachu. Doufám, že chápeš, že to není ani pět minut, co jsme si ještě vůbec nebyli jisti, zda jsi naživu, anebo zda už ležíš pod víkem. Ani Raymond nic nevěděl, ale stejně si už udělal závěr, že jsi asi umrlec. Tadyhle Algyho už dokonce povýšili na tvé místo.“

Biggles se unaveně usmál. „Popravdě řečeno, sám jsem si nebyl také moc jistý, zda ještě dýchám. Celá tahle operace netrvala příliš dlouho. Co všechno vám Raymond namluvil?“

Algy mu to řekl.

Biggles pokyvoval hlavou. Poté pokračoval. „Pokud si něco pamatuji, tak na Kalifornii se to semlelo asi takhle. Už už jsem se dostával na palubu, když mne zasáhla kulka. Trefili mne víckrát, není si co vymýšlet. První kulka sklouzla po žebříku a vylétla ven. Ještě teď mám ránu na boku. Zranění se ale hojí až neskutečně dobře. Pár dní to ale trvalo, než jsem mohl na nohy.“

Kněžna už byla na palubě. Když spatřila, že to nezvládnou, vyskočila z letadla. Stroj už roloval a odletěl bez nás. Umíte si to představit. Já o tom nic nevím, protože jsem někde počítal nebeské ovečky. Předem mnou se objevili dva Italové a její výsost je bez slitování

zastřelila. Blížilo se jich víc, ale ona mne nějak odvedla k moři. Voda mne alespoň trochu přivedla k vědomí a já jsem jí alespoň trochu mohl pomoci. Přes hodinu jsme doslova lízali slanou vodu, jak jsme leželi schouleni v písku. Italové zatím pročešávali pláž křížem krážem, až je to nakonec přestalo bavit.

Vydali jsme se po břehu do Nice. Chvíli jsme se brodili a chvíli zase plavali. Nerad na to vzpomínám. Dostali jsme se k Jockovu baru. Mělo to být první místo pro kódovanou zprávu. To vám vysvětlím později. Chtěl jsem toho napsat víc, neboť jsme tušili, že Raymond určitě dostane nápad sem někoho pro mne poslat. Víc jsem ale nedokázal. Ztratil jsem spoustu krve.

Už jsem starý dědula a moc toho nevydržím.“

„To vím, viděl jsem tam zaschlou krev nějakého stařešiny,“ vtipkoval Algy.

„Kněžna mi pomohla dovnitř,“ zarazil ho Biggles. „Ze starých koupacích plášťů udělala obvazy. Odvedla dobrou práci jako sestřička záchránkyně. Já jsem zase upadl do bezvědomí. Mohla mne tam klidně nechat a vypařit se třeba do Španělska.“

„Ani po tom všem bych to podruhé neudělala jinak,“ nevydržela to kněžna. „Moje rodina nikdy neopouští své přátele.“

Biggles se usmál, „Ona je prostě taková,“ řekl měkce a pak pokračoval. „Nechala mne v Jockově baru a vydala se do Monaka. Vzpomněla si na jednoho chlápka, který kdysi sloužil u námořnictva. Měl tam hospodu. Vlastně jsem ho znal i já. To vám ale vysvětlím, až přijde čas.“

„To asi bude tenhle Mario,“ prohodil Bertie. „Vrazil do Zabaniho dýku!“

„To nemá s námi nic společného,“ doplnila okamžitě kněžna. „Za zločin odpovídá Camorra. Zabani mne ovšem zradil. Camorra mi pomohla utéci z Itálie, protože nenávidí Mussoliniho režim. Camorra nikdy neodpouští ani nezapomíná.“

„Na Gingera hodili, že Zabaniho zabil. Když bral nohy na ramena, postřelili ho,“ vysvětloval Bertie. „To ti ale povím, až zase pro změnu přijde řada na mě. Hele, šéfe, pokračuj.“

„Pak Mario vytáhl své trumfy,“ kývl Biggles. „Bylo to pozoruhodné štěstí, že pracoval jako řidič u vojenské zdravotní služby. V garáži měl pořád tu staříčkou sanitku. Popadl příležitost za pačesy a

dojel pro mne. Víte, já jsem toho nemohl moc namítat. Celou dobu jsem byl v bezvědomí. Mario to všechno vyřídil s paní kněžnou. Odvezli mne sem. Neodvážili se mne odvést přímo do Chez Rossi. Co kdyby nás někdo spatřil, když by mne nesli dovnitř. To místo hlídají jako ostříži. Castillon ale představoval bezpečný úkryt. Lidé si o téhle díře myslí, že tu straší. Mario to tu dobře zná, neboť sem chodí trhat pomeranče a citrony, které tu na neudržovaných zahradách ještě rostou.“

„Aha, už tomu rozumím,“ mumlal souhlasně Bertie. „A já tohoto hodného milovníka česneku a rybiček trefil citronem do oka. Doufám, že mi to teď neoplatí. Pokračuj.“

„To je ale skoro všechno. Kněžna Marietta tu se mnou zůstala a ošetřovala mne. Mario nám vozil potravu. Druhý den jsem se probрал z bezvědomí a od té doby je mi čím dál, tím líp. Dověděli jsme se od Maria, že se kdosi vyptával. Proto jsem požádal svoji sličnou ošetřovatelku, aby sešla dolů na Quai de Plaisance a naškrábala na zeď ten nápis s vírou, že přece jen Raymond někoho pošle. Chápal jsem, že se raději vypařila, když zjistila, že ji nějaký chlap pozoruje. V tom zmatku zapoměla nakreslit trojúhelník.“

„Tomu moc nerozumím. Prakticky to znamená, že jsi nepsal ani jednu z těch zpráv?“

„To bych měl asi vysvětlit,“ souhlasil Biggles. „Když už se to takhle seběhlo, měla být modrá tužka vlastně poznávacím znamením. Já se ale přece jen obával, aby to nezpůsobilo více škody než užitku. Víte, většina nápisů vznikla ještě před tím malérem na Kalifornii. Když jsem dorazil, vydal jsem se do vily Valdory. Narazil jsem tam na chláпка, který vilu sledoval. Byl to Mario. Nějak se dověděl, kde je kněžna. Dlouho to netrvalo a my jsme stáli proti sobě tváří v tvář. Rekl mi, že Zabani je fašista i zrádce. Vila byla past a kněžnu odvezli na policejní stanici v Monaku. Nic mne, přirozeně, nemohlo odradit od pokusu ji zachránit. Nejdříve bylo ale nutno Raymondovy agenty, kteří přijdou po mně, informovat, že Vila Valdora není právě místo, kde vás vřele přijmou. Požádal jsem ho, aby si odskočil do Nice a nechal zprávu na zdi u Jockova baru. Udělal to. Zatímco byl pryč, načmáral jsem tu zprávu na plakát s Pernodem. Dále jsem chtěl zajít do přístavu a nechat tam vodítko k téhle zprávičce. Můj následník tak, jako tak, se bude muset s Mariem spojit, pokud se mi nepovede

moje poslání splnit. Neodvážil jsem se ale napsat zprávu jasněji.

Pak se to semlelo a já se už nemohl dolů na Quai dostat. Znamená to, že žádný nápis nevznikl po té prohře na Kalifornii. Když jsem se později trochu zotavil tady v Castillonu, poslal jsem paní kněžnu do města, aby věci uvedla na pravou míru a upozornila na zprávu na plakátu. To ráno, kdy jsem se dověděl, že se opravdu někdo po mně vyptává, poslal jsem ji znovu dolů, aby napsala už něco trochu přesnějšího.

Další zprávy byly proto varovné, že ve vile Valdoře je připravena léčka a že Mario je důvěryhodný člověk, na kterého se lze spolehnout. Samozřejmě jsem nevěděl, že se tu objevíte zrovna vy, či zda Raymond opravdu připraví vůbec nějakou záchrannou skupinu. S policií v patách vůbec nebylo lehké nechávat někde zprávy, a to ještě takové, aby dávaly smysl těm znalým a pro nepřítel by představovaly nesmysl.“

„Právě Mayday byl termín, který mne přinutil začít vážně uvažovat,“ doplnil Bertie.

„Tohle slovo jsem použil úmyslně, abych znalci sdělil, že celá záležitost souvisí s letadly,“ přidal se Biggles. „Mario je dobrý chlaпík, když se ale něco děje, chová se velmi podezřívavě. Zajímala ho pouze kněžna a byl proti psaní zpráv. Všude okolo sebe viděl jen a jen zloduchy. Když jste šli v jeho šlépějích, myslel si, že jste od gestapa. Upřímně řečeno mne ani ve snu nenapadlo, že bych se odtud mohl dostat vzduchem. Měli jsme plán, jak použít starou Mariovu sanitku. Na tom ale teď vůbec nezáleží. A co ty?“

Algy vyprávěl první o svých nálezech u Jockova baru.

„Někdo musel objevit zakrvavené cáry a povolat policajty,“ řekl. „Byl tam i Gordino a číhal na každého, kdo se tam objeví. Málem mne dostal.“ Dál Algy vylíčil svoji cestu do Monaka, jak spatřil dívku v modrém a jak se vydal na Castillon. Nakonec Bigglesovi sdělil horké africké novinky, jejichž následkem je úplná okupace Francie. Italové se vyrojili na celé Riviéře jako komáři v močále a rozlezli se jako mravenci.

„Italové ne, prosím“ opravila ho kněžna. „Vy asi myslíte ty tupce, co přisluhují Mussolinimu, té římské kryse!“

„Tak takhle to je!“ řekl Biggles smutně. „Kněžna nenávidí Mussoliniho snad ještě více než my. Ale není sama, komu se tenhle bafa-

jící gangster hnusí. A co ty, Bertie?“

Bertie řekl svoje a skončil vypravování tím, když se v domě paní Ducosteové rozdělili.

Biggles ho tiše poslouchal. „Musíme se okamžitě spojit s Gingerem a Henrim,“ rozhodl. „Ten pokus o Henriho záchranu mi připadá jako husarský kousek. Až se zase všichni sejdem, je načase vymyslet plán, jak se dostat domů.“

„Jsem celý nedočkavý, abys nám už konečně řekl, jak ti je!“ prohlásil Algy.

Kněžna odpověděla za něj. „Rychle se zotavuje díky skvělé kondici. Je ale pořád slabý.“

„Dneska jsem už jako křepelka,“ prohlásil Biggles. „Už včera jsem na pár hodin vstal. Prošel jsem se tady dole po sklepeních. Jediné, co moc potřebuju, je mýdlo, voda a holicí strojek. Koupelna počká, ale strojek mi slíbil Mario.“

„Ty si snad z nás děláš blázný?“ zeptal se Algy podezřívavě.

„Ne, je mi fakt dobře. Pokud se nebudu moc vysilovat, aby se rána zase neotevřela. Marietta je skvělá sestřička a navíc skvěle vaří.“

„Propánakrále! Opravdu?“ zařval Bertie.

„Před chvílí jsi ale mluvil o plánu na ústup, abych tak řekl,“ začínal se Algy.

„Zkráceně řečeno,“ odpověděl Biggles. „Co nejrychleji se dostat na španělské hranice. Mario by nás tam odvezl sanitkou. Je dobrý řidič a vzal by si uniformu. Kněžna by si hrála dál na sestřičku a já bych byl těžce zraněný italský důstojník, kterému ublížili proradní spojenci v africké poušti. Věděli jsme dobře, že se až na hranice v sanitce nedostaneme. Máme málo benzínu. Hlavně abychom vypadli z Riviéry. Tady nám hrozí opravdu velké nebezpečí.“

Algy zavrtěl hlavou. „To se dalo zvládnout minulý týden, teď to ale nepůjde. Italské jednotky zabraly celou Riviéru a Skopčáci obsadili skoro celé pobřeží, mají Toulon a Marseille. Stopli by vás. A co byste jim asi namlouvali bez papírů? Jaký důvod by mohl Mario uvést, aby zněl věrohodně?“

Biggles byl na chvíli zaskočen. „Ano, ta africká invaze jednoznačně změnila naše možnosti,“ souhlasil. „Pořád ale nemohu opustit myšlenku, že Mario nás může někam odvést. Nemá o tom smysl

stejně mluvit, dokud tu nebudou Ginger a Henri. Mám o ně strach a moc pro ně udělat nemůžeme. Nikdo z nás. Mario by mohl sehnat alespoň něco k snědku. Kolik je?“

Mario sedící na schodech odpověděl: „Právě deset, pane. Jasná noc.“

„To jsem nevěděl, že umí anglicky,“ překvapeně podotknul Algy.

„Měl pár měsíců malou kavárničku v londýnském Soho,“ vysvětloval Biggles.

„Co budeme dělat?“ zeptal se nervózně Bertie. „Mělo by cenu se jít podívat, co se v Peille děje?“

„Jak jste se s Gingerem domluvili?“

„Řekl, že dostane Henriho ven a pak ho sem přivede.“

„Hm. Nevím, co je nejlepší udělat. Může už být na cestě sem. Ať se vrtneš kamkoliv, můžeš ho minout. Za každých okolností musíme zůstat pohromadě.“

„Je tu jedna možnost, signore. Z Peille sem vede stará oslí stezka,“ vzpomněl si Mario. „Všechny starobylé vesničky jsou takhle propojeny.“

„Víte, kudy vede?“

„Ne. Nevím, kde je.“

„Takže ve tmě ji nenajdete.“

„Ne, signore. Možná, že za denního světla.“

Biggles se na chvíli zamyslel. „Do rána nemůžeme dělat vůbec nic,“ shrnul. „Jestli se začneme venku štrachat za tmy, můžeme udělat víc škody než užitku. Počkáme a dáme mu šanci, aby se sem nějak dostal. Jestli se tu neobjeví do rozbřesku, pak se někdo z vás vydá stezkou do Peille. Další z nás bude hlídat silnici clo Sospelu, zda se tam náhodou neobjeví. Času máme dost. Vy kluci, musíte být hrozně unavení. Pěkně se tu někde uložte, jestli to jen trochu jde. Ráno moudřejší večera. Pak se domluvíme na konečném plánu. Mario přinesl samé dobroty, hlady rozhodně neumřete.“

„Mario tu také zůstane?“ zeptala se kněžna.

„Ano. Možná, že ho budeme ještě potřebovat,“ odpověděl Biggles. „Nejlepší bude, když zůstane na stráž. Co kdyby tu někdo čenichal. Ale ba ne, to není vůbec pravděpodobné.“

Jak se domluvili, tak to zůstalo.

KAPITOLA PATNÁCTÁ

VALNÁ HROMADA NA CASTILLONU

Před rozbřeskem sešel Mario do vinného sklepa, aby Algyho, Bigglese i Bertieho vzbudil z pokojného spánku. Omlouval se, ale nebylo prý zbylí. K vesnici se od jihozápadu blíží někdo neznámý. Mario o tom nepochyboval, neboť třikrát zaslechl padající lavinu kamení. Neznámý se sice pohyboval velmi pomalu, ale přesto se nezadržitelně blížil. Mario je požádal o pomoc a pokyny. Možnost, že se blíží nepřítel, vyžadovala zvýšenou opatrnost.

Biggles se otočil k Algymu a Bertiemu. „Tohle nejlépe zvládnete vy,“ vydal rozkaz. „Nesmí vás vidět. Nejlepší bude, když si najdete vhodné místo za domem a tam budete sledovat, co se děje. Rozhodnete se podle toho, jakému nebezpečí budete čelit. Jestli jsou to četníci, tak si zvlášť dejte pozor. Rozhodně nehodlám připustit, aby mne dostali. Raději budu bojovat až do konce, než aby mne postavili před hlavně popravčí čety. Máte zbraně?“

„Máme,“ odpověděl trochu vyděšeně Algy. „Tak pojď, Bertie.“

Mario je vyvedl ven a pak už si oni sami našli pozorovatelnou v opuštěném domě. Získali dobrý výhled a mohli se připravit na nebezpečí. Rychle se rozbřesklo a okolní vrcholky se zlatě třpytily v slunečním svitu. Poslední hvězda na ranní obloze se zvolna propadala do fialově růžového tyrkysového moře.

Pár minut se nic nedělo a pak se objevilo něco hnědého. Na pozadí skal se začala jasně rýsovat oslí hlava. Oslík šel velmi pomalu. Když zvíře došlo blíže, rozpoznali, že tvoří společnost dvěma mužům. Jeden z nich měl na sobě bleděmodré montérky a šoural se vzadu, druhý se trmácel trochu stranou.

„Svatá matičko,“ zabručel Algy. „Ginger! Ten druhý je Henri,“ vykřikl radostně.

„Človče, máš pravdu. Jasně... Jsou to oni,“ vyjekl Bertie a hlas mu přeskakoval.

Jako jeden muž se vrhli ke dveřím a rozběhli se přichozím v ústřety, jak to jen dovoľoval kamenitý povrch.

Ginger jim už mával rukou na pozdrav. „Ahoj kluci, rád vás za-

se vidím,“ řekl s úsměvem. „Postarejte se o Henriho, je mu špatně.“

„A tobě asi také není nejlíp,“ řekl Algy a podal Gingerovi ruku.

„Je mi dobře, jsem jen trochu unavený,“ zabručel Ginger. „Henri je však zraněn.“ Najednou si všiml Maria a okamžitě vytáhl pistoli. „Co tady k čertu dělá tenhle chlap?“

„To je v pořádku, patří k nám,“ odvětil Algy.

„Ale tenhle chlap zabil Zabaniho.“

„No a? Zabani dostal jen to, co si zasloužil. Věř mi, Mario je na naší straně.“

Ginger nevěřicně zavrtěl hlavou. „Tak jo. Vzdávám to. Po posledních dvaceti čtyřech hodinách snad už uvěřím všemu.“

To už Algy mluvil s Mariem. „Běž napřed a řekni jim, že právě dorazil Ginger a Henri,“ požádal ho. Pak se s ostatními pomalu vydal do vesnice.

Ginger dokázal jít sám, ale Henri už byl naprosto vyčerpán. Byl při vědomí, ale mnoho nescházelo, aby omdlel. Algy s Bertiem ho vzali mezi sebe. I ta oslice na první pohled vypadala, že mele z posledního.

„Byla to pěkná tůra,“ uchechtl se Ginger. „Tyhle skály jsou prima pro hraní si na policajty a zloděje. Taky by mě ale dokázaly úplně odrovnat. Mám úplně odrané podrážky.“ Pro sebe si ale nechal, že má prostřelenou nohu.

„Nic se neděje, kamaráde,“ řekl Bertie. „Máme pro vás životodárnou vodu. A bude hodně účinná, u sta hromů.“

„Co je to?“

„Biggles.“

Ginger se zastavil a rozšířily se mu oči. „Cože? Myslíš to vážně?“

„To si piš.“

„Je celý? Po tom všem?“

„Je v pořádku, i když jeho zevnějšek volá po generální opravě,“ potvrdil Algy. „A máme tady i jednu kněžnu.“

„Dostal jsi mne. To už je vrchol,“ zvolal Ginger radostně a zrychlil krok.

„Počkej, až ji uvidíš. Je to úplná čarodějka. Přibrzdi trochu!“

„Ty jsou jen v pohádkách a nezajímají mne,“ vyhrkl bezmyšlenkovitě Ginger.

„Zachránila Bigglese.“

„On ji ale zachránil předtím, tak co se děje?“ trochu zuřil Ginger. „Já chci vidět jen tu...“

„Můj ty bože? Ty jsi snad na ni nezapomněl?“ hořekoval Bertie.

Ginger zakroutil očima a nevěřicně na něj zíral. „Co tím chceš říci... abych na ni zapomněl?“ Neodbytně se dožadoval odpovědi.

„O čem se to hádáte?“ vstoupil do rozhovoru Algy.

„Máme tu ještě jednu dívku. Henriho sestřičku Jeanettu. Trhá Gingerovo srdce na kousky,“ smutně poznamenal Bertie.

Ginger bouchnul Bertieho do hrudi a varovně vztyčil palec. „Hele, poslouchej, ty můj šlechtici...“

Algy ho přerušil. Viděl, že se krev obou dostává do varu. „Tak dost, už ani slovo,“ přikázal jim. „Až uvnitř.“

Dlouho to netrvalo. Mario dostrkal Lucinku do stáje a slíbil, že ji napojí a nasytí. Ginger sešel do sklepení, zatímco snášeli zesláblého Henriho dolů.

Biggles přecházel po místnosti a usmíval se. Vřele uvítal Ginge-
ra, ale stejně tak ho zajímal zdravotní stav Henriho. Požádal kněžnu, aby ho ošetřila, což dívka udělala skoro profesionálně. Odstranila obvazy a starostlivě prohlížela jeho zranění. Znovu obvázala jeho hlavu. Pak se naklonila k Bigglesovi.

„Je to dost zlé,“ řekla. „Rána je čistá a nezanítila se. Vypadá to, že se hojí. Chce to ale hodně času. Je pořád v šoku. I ta cesta po horách ho strašně vyčerpala. Jen díky své kondici dokázal zvládnout tu námahu. Potřebuje odpočinek a hlavně doktora. Divím se, že to vůbec vydržel.“

„Doktora!“ vykřikl Biggles beznadějně. „Kde ho vezmeme? To jako bychom ho rovnou předhodili zpět policajům. A stejně by mu přesun ublížil. Musíme to zvládnout sami a udělat všechno, co je v našich silách. Musíme počkat, až se trochu zlepší. Jak tak koukám, jsme všichni trochu grogy. A co ty, Gingere?“

„Já jsem v pořádku,“ lehce a nedbale odpověděl Ginger. „To stoupání mezi mraky, nahoru na vrcholky mi sice vysálo poslední kapky paliva z rezervních nádrží, ale ty se teď už zase doplňují. Nejsi tak chytrý, jak jsem si myslel, když se ti nezdá, že jsem fit.“

„Aspoň už chodím po svých,“ odvětil Biggles a smál se. „Dovol, abych ti představil kněžnu Mariettu de Palma.“

S úsměvem mu podala ruku. „Váš velitel o vás často mluvil. Jsem ráda, že vás poznávám. Omluvte mne, ale musím se vrátit k pacientovi.“

Henri teď spočíval na stejné posteli jako Biggles před pár hodinami a kněžna se mu snažila udělat pohodlí. Ginger mezitím vyprávěl Bigglesovi své zážitky. „Šlo to dobře, až kousek odtud Henri začal ztrácet vědomí. Myslel jsem si, že je v pořádku a ani ve snu mne nenapadlo, že je mu tak zle, že by to s ním mohlo praštit. Stezka pro osly není makadamová silnice.“

Najednou se objevil Mario. „Já udělat polévka a spaghetti alla Napoletana,“ sdělil kostrbatou angličtinou.

Marietta se zvedla od lůžka nemocného. „S dobrou stravou a po pár hodinách odpočinku bude lepší. Opravdu ale potřebuje felčara. Jdu pomoci Mariovi s polévkou.“ Odešla po schodech do kuchyně.

Když zmizela, Ginger poznamenal, „Je vůbec možné, že je tohle pomazaná hlavička, když se tak dokonale stará o nemocné, a dokonce umí ještě vařit?“

„Kněžna Marietta je praktická žena z masa a kostí. Myslí jí to a je skvělá,“ zasněně vyhlásil Biggles.

„Ale! Tady nám to nějak houstne,“ zabrumlal Bertie a vztekla si leštil monokl. „Nejdříve Jeanette a Ginger, teď zase ta sakramentská kněžna. To snad nepřežiju být s tolika ženskými pohromadě.“

„Považ, a to jsem zatím napočítal jen dvě. Zatím,“ dobíral si ho Biggles. „To snad není tak moc.“

Bertie smutně zavrtěl hlavou. „Letadla a ženské nejdou dohromady. Znal jsem jednoho. Byl to skvělý pilot, ale přesto se rozbil na padrt', když nezvládl řízení. Civěl totiž na holku, která právě vlezla na asfalt vedle dráhy. To se stává. Chápete, co chci říci?“

„Nech toho. Radši nám něco zahraj,“ ponoukal ho Ginger.

„Užitečnější bude, když si teď shrneme možnosti a budeme hledat řešení. Něco vám ale dřív povím,“ dodal. „Od té doby, co znám Mariettu, mám o šlechticích úplně jiné mínění.“

„Tak mám dojem, že bychom měli vyškrtnout všechny romantické nálady a přestat hledět ke hvězdám. Vraťme se na zem,“ přerušil je Algy. „Henri musí k doktorovi, který tady nikde není. Nějak se také musíme dostat domů. A teď jsem pesimista.“

Podle mne to nebude procházka růžovým sadem dostat se z do-

sahu policistů, vojáků, četníků i z těch skal. Napněte své mozkové závity, pánové, snad na něco přijdete.“

„Mario nese svačinku, pojďme se nejdřív najíst,“ navrhl Biggles, neboť Mario s Mariettou přinášeli talíře a hrníčky.

„Tahle válka je čím dál zajímavější, jestli mi rozumíš?“ ozval se Bertie. „Před pár dny mě tenhle chlápek házel do propasti a teď mne skoro krmí lžičkou. Je načase se zhluboka nadechnout čerstvého vzduchu, abych si to všechno srovnal v hlavě.“

„A jak to, že kněžna, která spolupracuje s nepřítelem, zachránila Bigglese? To se také jen těžko spolkne,“ dožadoval se Ginger odpovědi.

„Už se zase pleteš?“ odporoval mu Biggles. „Marietta není nepřítel. Není ani Italka. Pochází ze Sicílie stejně jako Mario. Nemůžeš si přece pořád myslet, že přijímá rozkazy od toho římského lumpa. Takhle říká Mussolinimu, víš. Zabil jí tatku. Ticho... už asi k nám jde.“

Po snídani sebral Mario talíře a zmizel s nimi na schodišti.

Za chvíli na to, když se všichni někde usadili k poradě, se znovu objevil. Vzrušeně ukazoval na strop.

„Pojďte! Tam,“ řekl. „Mnoho letadel.“

Prudce vyběhli po schůdcích a následovali ho před dům. Byl jasný den, ale muže to vůbec nezajímalo. Jejich nervy se napjaly, když uslyšeli důvěrně známé bzučení leteckých motorů.

„Tamhle, tamhle, letí z Itálie.“ Biggles ukazoval na jihovýchod. „První, druhý, třetí... je jich dvanáct. Hydroplány. To je větší přelet. Kam jen mohou směřovat?“

„Další okupační síly, předpokládám,“ uvažoval nahlas Ginger.

„Ztrácejí výšku. Musí být někde nad Mentone. Letí někam dál. Vypadá to na Monako, Nice nebo na Cannes. Všude tam jsou přístavy.“

Pár minut pozorovali letící stroje. Nikdo ani nehlesl. Potom bzučení utichlo a letadla začala prudce klesat.

„Ano, Monako,“ řekl Biggles. „Takhle se dostat na palubu jednoho z těch okřídlených drahoušků...“

„A proč ne?“ zavrčel Ginger.

„Jeho jsem snad nikdy neslyšel říci něco jiného, než co by nebylo pozitivně lehkomyšlné,“ vyprskl Bertie.

„Podívej se, když neodletíme, tak bychom mohli taky běžet nebo plavat. Znáš něco lepšího?“ Ginger pokračoval ve svých poznámkách.

„Co se týče mě, tak já bych dal letadlu přednost,“ vložil se do toho Algy. „Ty šlohneš jednu z těchle mašinek a já ti slibuji, že mne zcela určitě najdeš na palubě.“

„Už dost těch hloupostí,“ zastavil je tiše Biggles. „Ginger má pravdu. Na nejbližší spřátelenou hranici je to hodný kus cesty. Mohli bychom tu sedět do nekonečna. Nikdo z nás ale nedokáže překonat šest set, sedm set mil a ještě se přitom vesele šklebit. A stav Henriho už napřed vylučuje tuhle možnost. Musíme sehnat nějaký dopravní prostředek. Mario má tu starou sanitku a mohl by nás kousek odvést. Brzo ale dojde benzín, který se tu sehnat nedá. Pak se už jen můžeme zblízka dívat do očí našich kamarádů zezdola. Letadlo by nám teď parádně vyhovovalo. Zkušenosti však potvrzují, že sáhnout po nepřátelském letadle zase není tak samo sebou, jak by si tady mohl někdo myslet.“ Významně se podíval na Gingera. „Musíme probrat všechny možnosti.“

„Myslím si, že je stejně riskantní ukrást letadlo, jako se plahočit na švýcarské nebo španělské hranice. Jinak bychom museli přes moře. Co takhle, kdybych se vydal dolů do Monaka a okouknul, zda by se nedalo přece jen někde štípnout.“

„Počkej chvílku, troubo,“ zaprotestoval Bertie.

„Co jsi říkal?“

„Máme přece někoho vhodnějšího, mého kamaráda, strojníka Francoise Budettea.“

„Dobře, tak jdeme oba dva,“ souhlasil Ginger. „Já chci stejně dolů do Monaka.“

Bertie si zhluboka vzdychl. „Aha, máme tam přece jen tu tvou slečnu, vid’.“

Ginger se vztekal a odporoval mu. „Vůbec ne! Co se týče Henriho, jeho matka si myslí, že trčí někde v base v Nice a čeká, že ho zastřelí. Pomohla mi s přípravami na jeho záchranu. Měli bychom jí alespoň říci, že je její syn v bezpečí. Zatím. A abys věděl, Jeanettu chci vidět jen – nazveme to – ze společenských důvodů.“

„Proč najednou ta ohleduplnost a zdvořilé chování místo ohnivé vášně a ryzího citu?“ zarýpal si i Algy.

„Ginger má pravdu,“ vmísil se Biggles. „Paní Ducosteové bychom měli dát vědět, že je Henri u nás. Ale zvládneš to dojít zpátky do Monaka? Policajti se tam na tebe už netrpělivě třesou.“

„Ještě nikdy mně nebylo líp,“ vznešeně pronesl Ginger. „Co se týče těch v uniformě, těší se na nás na všechny. A nezapomeň, máme tady Lucinku.“

„Víš, ale i ona si potřebuje odpočinout,“ podtrhl měkce Biggles.

„Nebylo by lepší, kdyby sem přijel Mario se sanitkou a vzal nás dolů?“ navrhla kněžna. „Pak se tam můžete vydat oba dva. Uvnitř vozu vás nikdo neuvidí.“

„To už zní lépe,“ souhlasil Biggles. „Když tu budeme mít nějaký prostředek, vydám se tam s vámi a rozhlédnu se sám. Mario, co ty na to?“

„Říká, že by se to mohlo povést,“ prohlásila za něj kněžna. „Udělá to. Nedostane se sem ale zpátky dříve, než někdy navečer.“

„A co uděláme teď?“ nadšeně vyhrkl Ginger.

„Zadrž, hochu,“ řekl Algy. „Dolů s Bigglesem pojedu jen já.“

„Za nic na světě,“ rozčílil se Ginger a odporoval dál. „Vždyť ani Madame Ducosteovou neznáš a nevíš, kde bydlí. Jedu já.“

„Aha, náš Romeo. Tak dobře,“ připustil Algy a křenil se.

„Co je na tom špatného, když mladý, slušně vychovaný muž má platonickou přítelkyni i v těhle všivých podmínkách,“ odfrkl si uraženě Ginger.

„Kluci, kluci, dejte už pokoj,“ utišoval je Biggles. „Mario by měl vyrazit hned teď. Až se bude vracet, zastaví na nejvyšším možném bodě na sospelské silnici. Budeme tam na něj čekat.“

Mario se zanedlouho vydal na cestu. Ostatní se rozhovořili o detailních stránkách nastávající operace. Marietta si sedla k Henrimu na postel a čas od času mu dala napít. Sténal, neboť jeho zranění se ozývalo.

V poledne se začali zajímat, kdy se může Mario vrátit. Ne snad proto, že by předpokládali, že to zvládne tak brzo, ale Biggles prostě nechtěl nic ponechat náhodě. Jako obvykle měl zase pravdu. Algy, který měl první hlídku, se za chvíli vrátil. Z pozorovatelný spatřil barevný vůz nesoucí výsostné barvy Monaka, červenou a bílou. Auto šplhalo do svahu.

Biggles ve svých montérkách byl okamžitě připraven k odjezdu.

Společně s Bertiem a Gingerem sešli k vozu. Mario už sanitku otočil. Číšník v uniformě vypadal přímo dokonale. Na jeho návrh se natáhli na podlaže. Když zavíral dveře, připomněl jim, že jeho bleskový návrat se povedl jen proto, že ho dolů z Mentone vzal vojenský nákladník. Už teď však věděl, že hydroplány jsou ukotveny v přístavu.

Cesta do Monaka proběhla bez problémů. Museli jen párkrát zpomalit kvůli neutěšenému technickému stavu vozovky. Projeli tak snadno i proto, že na silnici byl překvapivě živý provoz. Policisté kontrolovali všechna vozidla, ale sanitku nechali projet bez povšimnutí. Mario zastavil u Boulevard des Moulins. Nechtěl riskovat sjezd až do přístavu. Mohli by si ho všimnout palácové strážé a mohli by se ho vyptávat, jaká naléhavá záležitost ho vyhnala až za město.

„Ted' moje sanitka půjde do garáže,“ řekl Mario svou lámanou angličtinou. „Za hodinu vás tady vyzvednout, ano?“

„Mělo by to stačit,“ odsouhlasil dobu setkání Biggles. Mario odjel.

Pokračovali dolů do přístavu. Malá skupinka lidí stála před oficiální vývěskou před zahradami kasina.

„Pojďme se podívat, co se děje,“ navrhl Ginger.

„Asi jména vítězů poslední loterie,“ předvídal Bertie.

„Jen se tam mrkneme. Mohlo by to být pro nás podstatné,“ rozhodl Biggles. Starostlivě těkal očima po okolí a pátral po možném nebezpečí. Spatřil pár policistů, ale byli pohlceni mezi italskými jednotkami. Celá kolona parkovala u silnice. Všude stáli vojáci, nahlas si něco vykládali a kouřili jednu cigaretu za druhou.

Došli k nástěnce. Visela tam dvojjazyčná vyhláška v italštině i francouzštině. Nahoře byla připevněna italská vlajka.

Když Ginger četl text, připadalo mu, že se citelně ochladilo, jeho svaly se jakoby smrštily. Vyhláška se jich přímo dotýkala. V prvním odstavci byla vypsána odměna deseti tisíc franků za informace vedoucí k zatčení Henriho Ducostea. Byl zde vyličen jako zločinec a zrádce bojující proti matičce Francii a Itálii. To ale nebylo to hlavní, proč se najednou Ginger cítil nejistý a proč se mu stáhl žaludek. Důvodem byl poslední odstavec. Bylo tam vyhlášeno, že pokud nebude Henri Ducoste zatčen do dvaceti čtyř hodin, budou jeho matka a sestra zatčeny jako rukojmí a zastřeleny na základě stanného práva. Pod strašlivou vyhláškou byl podepsán Gregori Gordino, policejní prefekt

zodpovědný za tajnou službu.

Biggles štípl Gingera do paže. „Ani slovo,“ varoval ho.

„Pojď někam stranou.“

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

BIGGLES JE NA TAHU

Ginger se ploužil za Bigglesem. Jeho tvář zbělela. Cítil zvláštní napětí.

„Ten vrah,“ brumlal nesouvisle. „Neskutečnej lump! Co s tímhle můžeme udělat? Zastřelí dvě ženy, protože...“

„Hlavně klid, nebo si tě lidé všimnou,“ varoval ho Biggles.

„Tamhle si můžeme promluvit.“ Zastavili se u zdi, která se rozkládala asi sto yardů nad přístavem.

Bertie se k nim přidal. Byl také bledý a v jeho očích mrazilo. „Je to tu hodně příkré,“ bručel. „Úplně kolmé, co?“

Ginger polknul. „Chtělo by to Lancaster. Srovnal bych tohle místo se zemí.“

„A zabil tisíce úplně nevinných lidí,“ řekl Biggles kousavě. „Ztrácíš sebeovládání. Drž se zpátky.“

„Jestli se ale Henri dozví o té vyhlášce, vzdá se sám,“ namítal Bertie.

„Doufám, že ne.“

„Pak tedy Jeanette a její matka budou zastřeleny a bude za to zodpovědný ten slizký had Gordino,“ doplnil hořce Ginger.

„Přestaň kňučet jako baba. Ještě je nezastřelili a nám zbývá spousta času.“

„A co můžeme asi dělat? Když teď přijali tento výnos, budou Rue Mariniere hlídat jako supi. Příjmou taková opatření, aby Jeanette a matka nemohli vzít nohy na ramena.“

Biggles si zapálil cigaretu a hodil zápalku přes zábradlí.

„Potíš se a barva z vlasů ti stéká po obličejí. Vypadáš jak zebra. Skvělá kamufláž. Utři se,“ doporučil Gingerovi.

„Jo, jo. Co ale budeme dělat?“ skoro prosil Ginger.

Biggles škubl palcem a ukázal na staré Monako ležící na vzdá-

lené straně skály. „Vidíš tu skálu?“

„Ano.“

„A ten hrad?“

„Jasně.“

Biggles se otočil a ukázal na východ. Kousek odtud vystupovalo z moře italské pobřeží. „Támhle leží město Ventimiglia,“ řekl bezděčně. „Před pár sty lety tu žil jistý Francis Grimaldi. Jednoho dne se vzbudil a měl přesně stejné pocity, jako máš teď ty. Vládce Spinola, který žil nahoře na hradě, věznil jeho dívku. Byla tím tyranem zamčena ve věži. Grimaldi to nemohl vydržet a přísahal, že... Na to sice nejsou důkazy, ale určitě to tak bylo. Jakmile padla noc, zastrčil si za pás nůž, opásal se lanem a vyšplhal se po skále. Podřízl hrdlo těm, kteří se mu postavili do cesty. Spinola zrovna hodoval se svými kumpány. Víno teklo proudem. Grimaldi zamkl dveře a založil požár. Po laně spustil dívku na svůj člun. Vrátili se spolu domů. A žili šťastně až do smrti. Možná, že sis všiml ulice procházející přístavem. Jmenuje se po něm. Chtěl jsem říci tohle. Jestliže to dokázal Grimaldi, proč bychom to nedokázali my? Proč bychom obě dámy z Rue Mariniera nezachránili jako on? Nebude to zase tak složité. Co myslíš?“

Ginger se zatvářil přihloupě. „Promiň. Pokračuj.“

„Jasně, že bez přípravy to nepůjde. Musíme splnit obě věci, které jsme si předsevzali. Chce to trochu organizace. Bertie, musíme se teď rozdělit. Jdi za Francoisem a zjisti, všechno co ví. Sesbírej veškeré informace o letadlech. Chtěl bych vědět, jak dlouho tu letadla zůstanou, jak jsou střežená a jestli jsou přivázaná. Máš na to hodinu. Pak se sejdeme na rohu Boulevard des Moulins, kde nás Mario vysadil. Tam si tě vyzdvihnu. Pokud se zdržím, počkej chvilku. Chápeš?“

Bertie podotkl, „Jasně.“

„Prima. Držte se.“

Bertie odešel.

„A co my?“ zeptal se nervózně Ginger.

„Nejdříve bychom měli vypadat jako tuláci, kteří obdivují ty vznešené a nepostradatelné italské vojáčky a důstojníky. To nebude tak těžké. Koukej, celá řada se jich tamhle právě koupe. Přidáme se k nim.“

„Ty ses asi zbláznil?“ Ginger nevěřil svým uším.

„Možná ano, ale spíš ne,“ odpověděl Biggles. „Nebudeme se koupat. Bylo by to fajn, ale na to zrovna nemáme čas. Je to ale bezvadný důvod, abychom odložili své šaty. Jsou mi už protivné. Vidíš ty dva vyžehlené důstojníčky s ručníčky? Mají asi takovou postavu jako my. Ve vodě zůstanou dobře půlhodinu. Až se vrhnou do vody, my se vrhneme na ty jejich uniformy.“

„A pak?“

„Půjdeme přece do Chez Rossi a vyzvedneme Maria. S jeho zakrvaveným vozem dojdeme do Rue Marinieri, kde zatkneme paní matku a slečnu Ducosteovou. Cestou vzhůru na Castillon naložíme Bertieho. Nemusí to jít takhle po drátku, ale jako nápad by to mohlo vyjít.“

„O.K., zkusíme to.“

Když scházeli kopec, Ginger se zeptal, „Co se stane, když se nás někdo na něco italsky zeptá, až se navlékneme do uniforem?“

„Prostě je nebudeme vnímat,“ odpověděl Biggles klidně.

První část proběhla až neskutečně jednoduše. Ginger se jen stěží držel, aby se nerozesmál. Ti dva italští důstojníci se přidali k ostatním na pláži a začali se svlékat. Biggles a Ginger se uvelebili hned vedle a odkládali své svršky. Italové se vrhli do moře. Biggles s Gingerem se bleskem nasoukali do jejich uniforem. Protože okolo nich, ne méně než stovka italských vojáků se buď svlékala či oblékala, nikdo si jich ani nevšiml. Však jim to netrvalo déle než dvě minuty. Beze spěchu se pomalu vzdálili, aby nebyli nápadní. Pak se vydali nahoru do kopce.

„Ať už to s námi dopadne jakkoliv, ty dva důstojníky budou znovu po koupeli omývat, až zjistí, že jim někdo opravdu svršky šlípнул,“ poznamenal Biggles. „Ale to je snad ani nenapadne. Prostě si pomyslí, že se jejich výstroj nějak pomotala s oblečením těch ostatních.“

Biggles rázně salutoval dvěma dalším důstojníkům, kteří právě dorazili k vodě.

Nikdo na ně nepromluvil. Nikdo si jich nevšiml a nevěnoval jim pozornost. Byla by obrovská smůla, kdyby narazili na hodnostně vyššího důstojníka, který by je chtěl něčím pověřit. Na výložkách jejich stejnokrojů se nacházely pouze epolety poručíků.

K Chez Rossi se dostali bez problémů. Zastihli Maria v kuchyni,

kde právě myl nádobí. Málem jeden talíř upustil, když v bočních dveřích spatřil Bigglese a Gingera.

„Mario! Pš! Je to v pořádku, zachovej klid,“ řekl tiše Biggles. „Chtějí vzít paní Ducosteovou i její dceru jako rukojmí, pokud se Henri sám nevzdá. Musíme je odtud dostat s sebou na Castillon. A jediný dopravní prostředek je tvoje sanitka. Jdeme na to. Musíš nás odvést před jejich dům na Rue Mariniere. Samozřejmě, pokud chceš zachránit kněžnu a dostat ji do bezpečí.“

„Si, Si, signor.“ Mario chvatně na sebe nasoukal uniformu, kterou jen před chvílí odložil. Visela u dveří. Něco si brumlal, kroutil hlavou. Přesto se snažil držet krok s událostmi. Jejich běh ho však přece jen zaskočil.

Společně s Bigglosem a Gingerem vešli do garáže a sedli si na přední sedadla. Bez řečí, ale přece jen s trochu vystrašeným výrazem zatočil auto do Rue Mariniere. Na konci ulice stáli dva vojáci a kouřili. Postavili se do pozoru a salutovali důstojníkům v sanitce. Ginger s Bigglosem si je měřili zlobnými pohledy. Nechali je projet. Na zápraží domu číslo 6 seděl místní četník. Postavil se.

„Řekni mu,“ obrátil se Biggles na Maria, „že máme rozkaz zatknout obyvatele tohoto domu.“

Gendarme se na nic neptal. Očekával to. Italové přece převzali moc nad celým územím. Ulevilo se mu, že zodpovědnost padne na někoho jiného, že už ji nenese na svých bedrech.

Ginger zaklepal. Otevřela jim paní Ducosteová a Ginger společně s Bigglosem se dostali dovnitř. Pozorně za sebou zavřeli dveře. Paní Ducosteové se sevřelo hrdlo a málem vykřikla. Podívala se do Gingerova obličeje a poznala ho.

„Kde je Jeanette?“ zeptal se Ginger naléhavě.

„Nahoře.“

„Běžte pro ni. Času je málo a voda stoupá.“

Vyběhla po schodech a vrátila se s Jeanette. Její oči byly zarudlé od pláče.

„Všechno bude v pořádku,“ začal Ginger. „Uklidněte se a poslouchajte!“

„Ale pane, máme tady velké trápení,“ vyhrkla paní Ducosteová.

„Už nemáte. Henri je v bezpečí, a proto jsme tady. Je u nás v horách.“

„Díky Bohu.“

„Je zraněn, ale není to vážné. Jestli se vzdá, okamžitě ho zastřelí. Když se ale nevzdá, zastřelí vás. Jediné, co zbývá, je váš útěk. Pojdte s námi a zmizíme všichni společně. Všichni se nějak dostaneme do Anglie. Musíte se ale připravit na jedno. Jestliže se teď do toho dáme, musíte být připraveni na všechno. Doslova na všechno! Není čas si sbalit. Je to na vás, paní. Musíte se hned rozhodnout! Nebo se má Henri vzdát? Nebo se raději rozhodnete pro vězení a budete doufat, že... Mohlo by to ohrozit nás i Henriho? Nemáte moc na vybranou. Smrt hrozí každou vteřinou i vám!“

Jeanettiny oči visely na matčině tváři. „Jdeme,“ vydechla. „Je to jediná možnost.“

„Jsme ve vašich rukách, pánové,“ rozhodla se její matka. „Musím být společně se svým synkem. Jestli je nám souzeno zemřít, zemřeme společně.“

„Jste statečná, madame,“ pronesl Biggles. „Popravdě řečeno, očekávali jsme takovou odpověď. Jste připraveny?“

„Jsme ve vašich rukách. Bůh nám požehnej.“

Ginger otevřel dveře. Před domem se seběhl hlouček lidí. Ginger byl vyplašen. Sousedé však vyjadřovali své sympatie k domnělým zajatkyním. Zvláště dvě ženy se chovaly statečně.

„Nic jim neříkejte, paní. Tvařte se tak, že jste se vzdala naděje a že víte o tom, co vás čeká,“ poradil ji tiše Biggles. Otevřel zadní dveře sanitky a pomohl jim dovnitř. Někdo hodil kámen. Za zády se jim ozývaly nadávky a hlasité protesty.

Ginger si vlezl k nim dozadu. Biggles zaklapl dvířka a spěšně naskočil do kabiny. Mario se za volantem tyčil jako socha.

„Jedeme, Mario!“ přikázal Mariovi ihned, jakmile se trochu usadil.

Vůz se řítíl úzkou uličkou. Všude se ozývaly kletby a nadávky. Mario zuřivě mačkal klakson, aby mu lidé uhnuli z cesty. Hrozili jim pěstmi. Pomalu se zvětšující hlouček obklopil dva nešťastné italské vojáky, hlídající vjezd do uličky. Dostali co proto jako odplatu za nešťastnou Ducosteovu rodinu, aniž by tušili proč. Biggles vůbec ve svém plánu s něčím podobným nepočítal. Byla to poslední věc, kterou teď potřebovali. Auto se však prosmeklo kolem zástupu a Mario vjel do úzké spojky, která vedla dolů do přístavu. Řítíl se přímo po

Albertově třídě a chystal se zatočit do Monte Carla.

„Zastav tam, kde jsi nás ráno vyhodil,“ přikázal Biggles.

„Musíme ještě někoho naložit.“

Za pár vteřin uviděli místo jejich setkání i Bertieho, který tu už netrpělivě přešlapoval a hvízdáním zde bavit početnou bandu místních uličníků.

„Naskoč dozadu!“ zvolal Biggles.

Bertie beze slova poslechl. Dvířka se zavřela a auto se zaskřípěním vyrazilo od chodníku.

I poté šlo všechno jako po másle až na jediný okamžik, kdy jakýsi místní četník zuřivě mával na sanitku, aby zastavila. Biggles se ho všiml první. Místo aby Mario zastavil v koloně, uhnul doprava na spodní silnici. Poté zatočil vlevo a vrátil se na hlavní. I když tu byl pořád velký provoz, nebylo pochyb, že konvoje z Itálie ustaly. Mario dokázal udržet bezpečnou rychlost.

Při odbočce na Sospel těsně za Mentone je potkalo další zdržení. Hlídka trvala na tom, že silnice je uzavřena. Nebylo to překvapení. Ale protože na Castillon nevede široko daleko žádná jiná silnice, musel se Mario o něco pokusit. A zvládl to na jedničku.

Zařval, „Co si to dovoluješ? Nevidíš, že je to sanitka. Budeš mít malér. Máme své rozkazy a vezeme zraněnou ženu. Je to důležitý vězeň.“

Policista se omluvil a ukázal jim, aby projeli.

V průběhu dlouhého stoupání Biggles něco vážně Mariovi vysvětloval. Uvědomil si, že restaurátéra zajímá pouze osud kněžny. Byla to jen náklonnost k ní, či to patřilo k jeho úkolům v tajném spolu? Možná, že nenáviděl fašisty. Většina rodáků ze Sicílie nesnáší jakoukoli formu nadvlády, která je nutí poslouchat a dodržovat vojenské řády a poklonkování. Vždyť je to proti lidské přirozenosti. Na ostrově mají své pány kmotry! Proč ještě posluhovat jiným? Biggles se Mariovi omluvil, že ho zatáhl do této šlamastiky a upřímně připustil, že tento únos bude pravděpodobně představovat vážnou a nepřekonatelnou překážku pro Mariův návrat dolů do Monaka.

Mario se jen ušklíbl, aby hned přiznal, že s tím stejně počítal. Bude přece jasné, že jeho sanitka pomohla zločincům k útěku. A kdyby ho neviděli přímo policisté, zná ho půlka obyvatel Monaka a vyjde to nastejno. I ten policista, který je chtěl zastavit, jej poznal.

Závěrem mu Mario řekl, že se stejně nechtěl zpátky vrátit. Bylo to pro Bigglese překvapení. Bylo i pravděpodobné, že tajná policie objasní vraždu Zabaniho a najde důkazy, že ho zabil on. Vždycky ho považovali za člena Camorry a zpráva připíchnutá dýkou jim jasně naznačila, odkud vane vítr. Zločin je jen odplatou, kterou zosnovala Camorra. V každém případě všechno to, co za léta vytvořil, válka totálně zničila. „Dost se divím, že si pro mě ještě nepřišli,“ řekl. „Oni se trochu Camorry bojí a mají proč! Ale stejně,“ zvedl ruce z volantu, jakoby chtěl vyjádřit bezvýchodnost, „Jak se dá řídit restaurace, když stejně není z čeho vařit?“

Biggles to připustil a chtěl pronést něco na omluvu. „Jenže i mizerná hospoda je lepší než žádná!“

„Co na tom záleží?“ řekl Mario. „Raději budu sloužit paní kněžně. Jestli ji to bude vyhovovat, budu jí stát po boku, kamkoli půjde. Možná, že se najde více zrádců, kteří mi udělají to potěšení, že je budu moci zabít,“ dodal nadějně. V jeho slovech zněla ona typická místní mafiánská filozofie, přijímající odevzdaně rány osudu.

Jeho rozhodnutí jen usnadnilo Bigglesovi úvahy. „Předpokládali jsme, že vezmeme kněžnu Mariettu s sebou do Anglie,“ vyhlásil. „Pojedeš s námi?“

Mario se hluboce nadechl. „Ano, půjdu s ní dokonce i do Anglie. Jen proboha, jak přežiji tu mlhu a věčný déšť.“

Tón jeho hlasu nenechal Bigglese na pochybách, co soudí o anglickém počasí.

„Dnes v noci se pokusíme o útěk letadlem,“ pokračoval Biggles. „Mám plán. Jestli se na tom domluvíme, odvezeš nás dolů k moři?“

„Copak záleží na tom, co si myslím? Benzínu máme dost. Mám tu ještě neotevřený barel. Řekli mi, že když ho otevřu, tak mne zavřou, až zčernám. Jestli mne teď ale chytí, tak mne stejně hned zastřelí. Za benzín už mne do basy nepošlou!“

„Opravdu jsi skvělý chlap, když takhle uvažuješ,“ spokojeně odpověděl Biggles. „Otázkou však zůstává, kde schováme sanitku v Castillonu?“

„Cože?“

„Na to se právě ptám. Nemůžeme ji jen tak nechat stát na silnici. Dokážeš vyjet ze silnice a s tím krámem zajet mezi skály?“

„Kdo ví?“

„Snad ano,“ řekl měkce Biggles. Občas považoval místní zvyk přijímat všechno odevzdaně a nejasně odpovídat, jako trochu únavný. „No uvidíme, jak to zvládneme. Musíme ji prostě odstavit pryč ze silnice.“

Dojeli na nejbližší odbočku. Mario vyjel ze silnice a vjel do svahu. Nelíbilo se to ani pneumatikám, brzdám, ale ani pasažéři to nevzali příliš vesele.

„Sanitka mi nepatří,“ vysvětloval, když se na něj Biggles tázavě podíval. Auto poskakovalo po skaliskách, dnem naráželo do výčnělků a motor řval jako pomínutý. Nakonec sanitka přímo dohopsala do vesnice.

„Tady ji nikdo nenajde, dokud do ní nevrazí nosem,“ prohlásil ledabyle Mario. „A kdyby narazil, tak... pchá.“

Významně se podíval na svůj stilet.

Biggles vylezl ven z auta a šel dozadu. Bertie a Ginger se právě hrabali ven. Bertie už stál u auta a zamačkával si bouli. Své obvyklé poznámky si tentokrát nechal pro sebe.

„Teď jste v bezpečí,“ řekl Biggles s důvěryhodným úsměvem paní Ducosteové. I ona byla značně otřesena trochu drsným závěrem jízdy. „Pojďte se mnou. Za chvíli jste u Henriho.“

Ostatní je následovali.

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ

PLÁN NA ÚTĚK

Teprve když Ginger spatřil Henriho setkání s rodinou po třech letech odloučení, pochopil, jaké trápení znamená válka pro stovky a statisíce lidí. Teprve teď si uvědomil, jak hluboká je jejich trýzeň a strádání. Chápal už, proč jsou i za chvilkové setkání ochotni riskovat všechno. Uběhlo dlouhých deset minut, než Biggles všechny vyzval, aby ho následovali do kuchyně. Požádal Bertieho, aby podal zprávu o průzkumu v přístavu.

„Nejdříve jsem mluvil s Francoisem,“ začal Bertie. „Z okna jeho domu jsem měl všechno jako na talíři a viděl jsem, jak to tam běží. Mimochodem Francois nenávidí ty fašistické bestie, které působí

tomu půvabnému přímořskému letovisku takové škody. Udělá cokoli, aby je našel. Bez obav můžeme použít jeho loď. Je to starý závodní člun, ale je v perfektním stavu. Vlastně patří mně. Před válkou jsem mu ho dal a tehdy jsem mu řekl, že si ho může nechat, než válka skončí.“

„A šlape mu motor?“ zeptal se Biggles.

„Kamaráde, šlapal by, kdyby byl benzín. Francois je prvotřídní mechanik. Proto jsem jej tehdy zaměstnal. Nepřežil by, kdyby motor nešlapal jako hodinky. Chápeš, co tím chci říci, ne? Protože teď nemůže používat motor, natahuje plachty, aby mohl křížovat kolem pobřeží a hledat humry. Živí se tím stejně jako rybařením. Má rybářskou licenci od úřadů. Proto nebude vůbec nápadné, když se jeho loď bude pohybovat na volném moři.“

„Mluvili jsme o možnosti plachtit až do Španělska, ale nakonec jsme došli k závěru, že je to příliš daleko. Okolo osmi set mil. Bluebird je sice závodní člun, ale nemá žádný kýl a má mělký ponor. Na rozbouřeném moři by se bez motoru převrátil za pět minut. Lyonský záliv u západního ústí dokáže být pěkně zrádný.

Nebylo by dvakrát příjemné se tam dostat. Navíc byl původně dvoumístný. Francois ho přestavil a rozšířil, takže loď unese na krátkou vzdálenost a na klidném moři osm nebo devět lidí.“

„To je užitečné vědět,“ podotknul Biggles. „A co letadla?“

„V přístavu kotví dvanáct hydroplánů, které jsou ve třech nebo čtyřech řadách přivázány k bójkám. To jsi ale viděl sám,“ pokračoval Bertie. „Jeden stroj je zakotven mimo řadu, nese výsostné znaky a já předpokládám, že je to letoun velitele letky. Důstojníci se ubytovali v hotelu Bristol přímo naproti. Posádky bydlí pod kopcem v Beau Rivage.“

Nevšiml jsem si, že by drželi hlídky. Ty jsou pouze před celníci. Jak ale znám Italy, hrají pořád karty. Ani je nenapadne, že by si někdo mohl jeden letoun vypůjčit. Okolo přístavu se motá hodně vojenských jednotek. Ty ale zajímá jenom sluníčko a koupání. Zjistil jsem jednu důležitou skutečnost. Neslyšel jsem ji osobně, ale jeden Ital sdělil Francoisovi, že letka odlétá zítra. Její cíl je přísně tajný. Nepodařilo se mi ale zjistit, kam.“

„Kam odlétá, na tom nezáleží,“ konstatoval Biggles zamyšleně. „Pouze to znamená, že když odlétají zítra, máme jediné dnešní noc,

abychom něco udělali. Kdy se chystají k odletu?“

„To jsem nezjistil. Nikdo to přesně neví.“

„Nevadí. Těžko to bude před rozbřeskem. V té době už ale naše expedice skončí. Buď tak, nebo jinak. Slyšel jsi, proč vlastně tady zůstávají přes noc?“

„Francois si myslí, že to souvisí s palivem. Slyšel, jak se baví o naftě a benzínu.“

„Díky, Bertie. Odvedl jsi skvělou práci. Teď si probereme, co se dá dělat. Naše skupinka se trochu rozrostla. Mario se rozhodl, že jde s námi do deštivé Anglie. Jsme tedy docela povedená devítka. Co se týče letounu, tak je to v pořádku. Savoia pobere dvanáct pasažérů. Náš problém je ale Henri. Musíme ho nést. Když budeme mít štěstí a zvolíme opatrný postup, zvládneme to. Ještě že Italové jsou tak trochu boží lidé a berou všechno na lehkou váhu.“

Biggles se na chvíli zamyslel a podíval se na podlahu. Pak se podíval po ostatních.

„Dobrá,“ řekl. „Poslouchejte všichni pozorně. Toto je náš plán, jehož úspěch závisí na přesném načasování. Měsíc vyjde okolo třetí. Ideální chvilka pro nás bude pár okamžiků před tím. Tím chci říci, že potřebujeme noc, abychom se dostali na palubu. Poté bude trocha světla užitečná. Měsíc nám pomůže.“

„Nezapomeň, že pořád máme na sobě italské uniformy,“ vložil se do jeho úvah Ginger. „Co s tím?“

„To je pro náš plán ještě lepší. Naše akce je založena na dvou rozhodujících prvcích. Máme Mariův vůz a Francoisův člun. Použijeme oba. Mario mi řekl, že benzínu máme na bližší vzdálenost dost. V hlavě se mi neustále honí také myšlenka, že abychom byli úspěšní, potřebujeme dva chlapy v dobré kondici. Bude to Algy s Bertiem. Ponesou Henriho. Přesně o půlnoci svezou Mario mne a Gingera na okraj Monaka. Dál to budeme muset zvládnout pěšky. Bylo by příliš nebezpečné, kdyby zajel přímo do města, kde už po něm pravděpodobně pátrají. Máme před sebou oříšek, jak dostat letadlo. Mario se vrátí na Castillon. Algy tu v mé nepřítomnosti velí. Všichni nastoupí do sanitky a tentokrát pojedete na mys Martin. Zajedete až na konec. Tam se skryjete za stromy a počkáte, až se objeví Francois se člunem. Zařídím to s ním. Předpokládám, že o nás ví. Musíš mi, Bertie, říci kde bydlí.“

„Jasně. Ví o nás všech,“ neopomněl poznamenat Bertie.

„Dobře. Požádám ho, aby byl u mysu přesně v půl třetí. Až se objeví, Algy s ostatními nastoupí do člunu. Vezmete s sebou Mariův barel s benzínem a moji uniformu. Budu ji potřebovat. Jasně?“

„Naprosto,“ potvrdil Algy.

„Ten barel je náramně důležitý,“ pokračoval Biggles. „Francois k mysu doplachtí. Pokud všechno klapne, nebude zatím benzín potřebovat. Jestli se ale zdrží, ten benzín může všechno urychlit. Nalejte ho do nádrže, ať se děje, co se děje. Místo setkání bude dvě míle za výběžkem mysu Martin. Jestli tam ještě nebudeme, počkáte na nás. Bude chybět pár minut do třetí. Měsíc se objeví na obzoru. Pokusíme se to načasovat tak, abych byl se Savoioi na místě včas. Prostě řečeno, místo setkání: Dvě míle za mysem Martin ve 3.00. Možná, že budete muset použít motor. Pozor na vlny, které může vyvolat pohyb našeho letounu. Obě skupiny musí být na místě včas. To je vše. Pokud se s letounem neobjevíme, povězte do čtvrt na čtyři, budete vědět, že jsme to nezvládli a že nás asi dostali. Francois vás odveze zpátky na mys Martin. Mario by vás pak odvezl zpět na Castillon. To jediné v případě neúspěchu. Jestli se to stane, Algy je tu od toho, aby se rozhodl pro jinou možnost ústupu, jak se dostat domů. Je všechno jasné?“

„Maličkost, máš vůbec představu jak dostat to letadlo?“ zeptal se Algy.

„Zkusíme k němu doplavat, odříznout lana a nastartovat. Jestli k místu setkání dojedeme po moři nebo jestli tam přistaneme, závisí na okolnostech. Máme před sebou jen pět nebo šest mil k mysu Martin. Když se tím přebírám, nevidím nic mimořádného, co by mohlo naše plány zhatit. Ale pokud ze zkušenosti vím, tak to, co vypadá jednoduše, se většinou zhroutí a přináší hodně malérů. Máme ale před sebou plán. Musíme se ho držet tak dlouho, dokud nám ho něco parádně nenabourá. Uvažujte hned, co by to mohlo být!“

„Jestli všechno půjde podle plánu a podaří se nám dostat letoun, jaký zvolíš kurz?“

„Chtěl bych se pokusit letět přímo do Anglie. Závisí to ale na palivu, přirozeně. Pak tu máme ještě vítr a ostatní povětrnostní podmínky. S nimi jsem příliš nepočítal, protože se mi zdá, že je tu stále počasí, ale jak je jinde, netuším.“

„A co naše Lucinka?“ zeptal se Ginger. „Ta malá mi docela přirostla k srdci.“

„Algy ji pustí. Vypustí ji za vesnicí. Někdo ji tam najde. Nebo si možná najde cestu domů sama. Má někdo ještě nějaké otázky?“

Nikdo neodpověděl, plán byl schválen. Bylo pozdní odpoledne. Pozvali ostatní ze sklepa do kuchyně a informovali je o dalším postupu.

Kněžna se usmála, „To je opravdu romantické. Moji předkové by se v hrobě obraceli, kdyby tohle věděli. Od nepaměti po stovky let se tady dole na pobřeží dějí podobné věci. Boje, únosy, vpády a útoky. Šlechtní rytíři vždy spasí princeznu, zlí šejkové s křivými šavlemi útočí a mohou se kdekoli vynořit z moře.“ Pak si povzdychla. „To byly časy.“

„My si také nepovedeme špatně,“ podotkl Ginger a křenil se na Jeanettu.

Kněžna si všimla jeho výrazu a znovu se pousmála. „Myslím, že si vedete velmi dobře. Až válka skončí, musíte navštívit můj dům blízko Palerma. Tedy jestli vás Jeanette pustí. Sicilská děvčata jsou také velmi hezká.“

Jeanette zčervenala a kněžna se rozesmála. A Ginger se tvářil jako nic nechápající beran. Bertie jen kroutil hlavou.

Mario si vzpomněl na Chez Rossi a připravil jídlo. Nikdo se neptal, kde ho sebral, ale před nastávajícím dobrodružstvím to byla příjemná úleva. Po večeři se všichni sesedli a diskutovali o všech detailech. Slunce mizelo v zářivě zlatém oparu, který přecházel do tmavě rudé, za horizont nad Cap Antibes. Marietta zašla do sklepa. Když se vrátila, radostně všem sdělila, že se Henrimu ulevilo. Vydatně mu pomohlo, že s ním stále byla jeho maminka.

„To mi něco připomíná,“ obrátil se Algy na Bigglese. „Opravdu se cítíš tak dobře, že to naše vystoupení večer zvládneš? Už jsi dlouho nestál na nohou.“

„Nezvládl bych to, kdyby to bylo opravdu složité,“ připustil Biggles. „Ted', jak to posuzují, se mi nezdá, že to bude příliš velká dřina. Když se nestane nic zvláštního, zvládnou to.“

Algy to raději dál nerozbíral. Zbývalo pár hodin do operačního času nula. Všichni odpočívali.

Těsně před půlnocí, přesně podle plánu vyjel Mario se sanitkou

zpátky na silnici. Biggles a Ginger se připravili k odjezdu. Jejich úloha začínala. Sanitka znovu překonala skalnaté podloží a za pár minut byla připravena k odjezdu. Na Bigglesovo přání si všichni sedli na přední sedadla. Měli na sobě uniformy pro případ, že by je hlídky chtěly zastavit. Byla tma, a tak sjížděli do Mentone pomalu a opatrně. Mario poté zahrnul doprava a jel na předměstí Monte Carla. Zařadil se do proudu vozů jedoucích stejným směrem. Když našel vhodné místo, zastavil. Biggles a Ginger vystoupili. Mario otočil vůz a rozjel se zpátky. Biggles s Gingerem se vydali pěšky do přístavu.

Míjeli italská vojenská vozidla, tanky a děla zaparkovaná podél silnice. Početné oddíly vojáků pořád pochodovaly sem a tam. Nikdo z nich však nezastavil dva italské důstojníky, kteří byli právě na procházce, před tím, než nastoupí do služby. Do přístavu se dostali bez zvláštních problémů. Pár vojáků, pravděpodobně těch, kteří přijeli pozdě, se koupalo ve vlahých vlnách. Za pár minut už klepali na dveře Francoisova domku.

Po chvilce jim starý lodník otevřel. Měl na sobě noční košili. Udiveně si prohlížel nezvané návštěvníky, ale Biggles ho brzo přesvědčil, aby je vpustil dál.

„Ano, pánové pojd'te dál.“

Vešli do domu a zavřeli dveře. V úzké hale mu Biggles hned vysvětlil, proč přišli. „Vím, že nám rád pomůžete. Pomůžete tím i celé Francii.“ Zatímco mluvil, vytáhl z kapsy balíček francouzských bankovek a přes Francoisovy protesty mu je vtisknul do dlaně. „Nechci mít u sebe peníze,“ pokračoval Biggles. „Stejně si je nemohu vzít s sebou. „Jdeme na vodu a nemám žádné pouzdro. Když se namočí, zničí se.“

Francois pořád něco namítal, ale nakonec bankovky přijal. Byla to zaokrouhlená a pro normálního rybáře neobvyklá sumička.

Biggles mu vysvětlil, co má udělat. Místo toho, aby křížoval nad úkryty humrů, pojedje na mys Martin, naloží utečence a odveze je na místo schůzky. Francois bez zaváhání souhlasil. Odběhl a vrátil se oblečený.

„Jsem připraven,“ řekl.

„Nespěchejte. Odrazte od břehu, až to bude bezpečné,“ doporučil Biggles. „Ať se však stane cokoli, musíte být na mysu nejpozději do půl třetí.“ Podíval se na hodinky. „Dá se to zvládnout. Nefouká

bríza. Máte na to skoro dvě hodiny.“

„Jestli se vítr nezvedne, použiji vesla,“ řekl Francois.

„A co vaše žena? Je vzhůru? Ví o nás? Ptám se proto, že bychom tu chtěli chvíli zůstat.“

„Ne, spí. Lepší bude, když jí nic neřekneme. Vy tu chcete ještě zůstat?“

„Pokud vám to nevadí,“ odpověděl Biggles. „Přišli jsme dřív, abychom vám mohli všechno vysvětlit a abyste měl čas se včas dostat k mysu Martin. Zůstaneme tady dole potichu.“

„*C'est bon. Au revoir, messieurs.*“ Francois se vydal na cestu.

„No, a teď máme pár minut,“ řekli Biggles. Stáli u otevřeného okna a dívali se na přístav. Byla příliš tma a mnoho neviděli. Cákání vody je však upozorňovalo, že se někdo pořád koupe.

„Doufám, že tam ještě chvíli vydrží,“ pokračoval Biggles a uvažoval nahlas o plavcích. „Budou si myslet, že patříme k nim. Nebude to nikomu moc podezřelé, když nás uvidí na břehu. Mimochodem, asi bychom se měli pokusit o velitelský letoun. Měl by být nejlépe připraven k letu. Vypadá to, že budem muset uplavat asi sto yardů. Vylezeme na ponton a odtlačíme ho.“

„A co uniformy?“

„Na to jsem také myslel. Je to hrozná dřina plavat v šatech. Svoji tu nemám, přinese mi ji Algy. Navléknu si ji až později v letadle. Ale co ty? Jestli ji tady odložíš, co si pak vezmeš na sebe?“ Biggles se pobaveně usmíval. „Bude ti pěkná zima, když poletíš, jak tě pánbůh stvořil!“

„Nemyslíš si ale, že se k ostatním přidám jako Adam, že ne?“ zeptal se studeně Ginger. „Jsou tam i dámy, na to jsi asi zapomněl. Nechám tu sako, ale zůstanu v košili. Bude to chabá ochrana proti zimě. Měli bychom tu nechat i boty.“

„Čekání je strašná nuda, ale nic jiného nám nezbyvá. Mario se musel vrátit a musíme nechat Francoisovi dost času, aby zvládl svoji úlohu.“

Byly už bez dvaceti minut tři hodiny, když se Biggles poprvé pohnul. Stáhl si uniformu. Nechal si jen vestu, kalhoty a opasek. Za něj si zastrčil svoji pistoli. Z kapsy vytáhl dýku v pouzdře a zasunul ji vedle pistole.

„Kde jsi sakra sebral ten stilet?“ zeptal se Ginger.

„Vypůjčil od Maria.“

„To byl nápad? To tím chceš podřezávat lidi nebo co?“

„Ani ne. Víš, ale něčím musíme přerezat kotevní lano. Nebude zrovna čas, abychom si hráli s rozvazováním uzlíků. Máš pistoli?“ Biggles si pobaveně prohlížel Gingera.

„Mám ji v kapse. V druhé je baterka, jestli ji budeš potřebovat.“ Když mluvil, rozpínal si sako a sundával boty.

„Dobrá. A jdeme na to,“ navrhl Biggles. „Vezmeme ty uniformy raději s sebou a odhodíme je ve vodě. Kdybychom je tady nechali a oni by je tady našli, stálo by to Francoise krk.“

Vzali svršky, které už nepotřebovali. Tiše za sebou zavřeli dveře. V zálivu ještě plavali asi dva vojáci. Sám přístav však úplně ztichl. Hladina pod hvězdami se ani nepohnula. Někde před nimi se rýsovaly obrysy letadel. Spíš jim to připomínalo prehistorická zvířata nořící se ze skal. Z celnice se linula tichá hudba. Rádio tam hrálo starý waltz. Podivné stíny se rozprostíraly ve světle pootevřených dveří celního domku.

Biggles tiše vklouzl pod hladinu a odhodil uniformu. Ginger udělal totéž. Vlnky dělaly kola a leskly se ve světle hvězd.

Bez jediného slova zabrali pažemi a začali se blížit k vyhlédnutému cíli.

KAPITOLA OSMNÁCTÁ

SETKÁNÍ NA OTEVŘENÉM MOŘI

Plavali k velitelskému letadlu a dávali si bedlivý pozor, aby nedělali zbytečný hluk. Nevyplašit nepřítele bylo nyní mnohem důležitější než vlastní rychlost. Biggles s Gingerem táhlými záběry svých rukou proráželi klidnou hladinu zálivu, aby nakonec vztyčili ruku s rozevřenými prsty. „V“ na znamení jejich vítězství. Přeplovávali záliv bez jakýchkoliv zdržení. Na vzdálených vrcholcích Alp se už rozlévala stříbrná záře a lehce se odrážela na vlnkách, které ji roznášely po celém přístavu v soustředných kruzích.

Vylezli na zrezavělý plovák, aby si na chvilku oddechli. Pozorně poslouchali, zda se přeci jen někde něco nehýbe.

Z očí a vlasů si vytřeli slanou vodu. Poté Biggles uchopil kotevní lano a lehce se snažil letoun přitáhnout. I Ginger se chopil lana. Netrvalo dlouho a kabina se objevila vedle plováku.

„A je to. Drž!“ vydechl Biggles a natáhl se ke dveřím.

V tom okamžiku se na břehu ozvaly nějaké hlasy a začal pro ně nepříjemný rozruch. Někdo vykřikl, pak se zvalo krátké pískání. Padly rozkazy vydané příkrou italštinou.

Ginger se tázavě podíval na Bigglese. Napadl ho pouze jediný důvod pro poplach před úsvitem. Museli je vidět. „Vědí o nás,“ řekl s obavami v hlase.

Biggles se rozhlédl a upřeně se zadíval na celnici, před níž se sbíhala horda mužů. Vypadalo to, že se připravuje něco jako slavnostní přehlídka. Míhala se světla, některá stála na místě, jiná se pohybovala.

„Ba ne, to není kvůli nám,“ řekl. „Vojácci nemají flinty. Vypadá to jen na výměnu stráží. Poslouchej.“

Někdo vykřikoval jména a zazněly další rozkazy. Skupina udělala vpravo v bok. Další rozkaz a muži začali pochodovat do přístavu. Něco podobného se dělo i na druhém břehu přístavu.

„Tohle nechápu,“ brumlal Ginger. „Co je to tamhle?“

„Uhelná síla a plynojemy. Jsou v obchodním přístavu. Nevím, co se tu děje, ale s námi to nesouvisí. Ať si dělají, co chtějí. Dej mi baterku.“

Biggles odklopil dvířka kabiny a vlezl si dovnitř. Rozsvítil baterku a v jejím světle se rozhlížel po kabině. Světla na břehu se posunula jen o kousek, pak se zastavila.

Ginger vlezl do letadla za Bigglesem. Použil boční dvířka. Před sebou uviděl překvapující výjev. Na sedadle ležel muž v kalhotkách a košili, pod hlavou měl sako uniformy jako polštář. Byl vzhůru.

Nadzvedl se na loktech a překvapeně zamrkal. Určitě spal, ale zvuk otvírajících se dvířek ho probudil. Chvilí na ně zíral s údivem, ale brzy pochopil, že je v nebezpečí života. Zaječel a snažil se dostat ven.

Dva rychlé kroky a Biggles mu mířil pistolí na hlavu. Člen posádky hydroplánu se posadil a ztuhl.

Biggles to nejdříve zkusil francouzsky, poté anglicky. Ten chlap ale neuměl ani jeden jazyk. Na Bigglesově tváři se mihl náznak

úšklebku. Otočil se k Gingerovi a zabručel: „Porucha v programu číslo jedna.“

„Co s ním uděláme?“

„Dávej na něj pozor a já se zatím rozhlédnu po kokpitu,“ odpověděl Biggles. „Chvíli to potrvá.“ Šel dopředu.

Ginger ukázal Italovi pistolí, že musí být zticha. Bylo to výmluvné gesto. V dáli někdo křičel. Proč a kde to bylo, Ginger nevěděl.

Pak se Biggles vrátil. „Podle mne je všechno v pořádku,“ řekl. „Měli bychom se ho zbavit, nepotřebujeme další pasažéry na palubě.“ Podíval se na Itala a ukázal na dveře.

Říkat něco podruhé už bylo zbytečné. Vyskočil z letounu jako když střelí a začal rychle plavat k pobřeží. Biggles přerízl kotevní lano. Když vlezl zpátky do kabiny, rozsvítil se přístavní světlomet. Jeho paprsek šátral v ústí přístavu a minul trup letadla o vlasek.

„Za to může ten, co tak řval,“ rozčiloval se Ginger.

„Asi,“ odpověděl klidně Biggles. „Raději odtud vypadneme.“ Vlezli do kabiny a zaujali místa.

Oba motory se tiše probouzely k životu, ticho kolem se začalo hroutit. Biggles položil jednu ruku na ovládání škrticích klappek a druhou na páku. Nechal motory zahřát. To už světlomet zachytil trup letadla a zaplavil ho oslnivým světlem. Ginger přes boční okénko v jednom záblesku spatřil vojáky srocující se na hrázi.

„Máme načase, vypadneme odtud,“ podotknul. „Naše motory to tu trochu probudily.“

„Bylo by lepší, kdyby ne,“ odvětil Biggles s úsměvem. „Neodváží se stejně střílet. Mohli by zničit ostatní stroje. Vezmeme to podél nich.“

Nechal klapky otevřené. Jeho tvář jakoby zkameněla, nepohnul se ani sval. Zíral upřeně na ústí přístavu, za kterým se otvíralo otevřené moře. Hydroplán se pohnul dopředu. Zvyšoval rychlost, přesně tak, jak Biggles přidával plyn. Padesát yardů před ústím přístavu už letadlo zvedalo oblaka vodní tříště. Hladina se rozvlnila, jak se letoun snažil zmizet na volné moře.

„Dokázali jsme to,“ vykřikl Ginger s pocitem vítězství.

Biggles neodpovídal. Jeho tělo znehybnělo a tvář přitiskl až na přední sklo kabiny.

Oslněn světlem, které stále zaplavovalo bok letadla, Ginger nebezpečí nespatriil. Něco černého vplouvalo do prostoru, kam se řítili a kudy měli proplout. Pak uviděl vysoké stožáry. Byla to loď a Ginger už chápal zmatek v přístavu. Loď vyslala signály a ta oslava na břehu měla být slavnostním přivítáním. Protože byli velmi nízko, nemohli ji dřív spatřit. V přeskakujícím oslnivém světle nedokázal odhadnout, jak je plavidlo daleko. Připadalo mu však až hrůzostrašně blízko.

Biggles otevřel klapky naplno. Motory se rozezvučely a trup letadla se rozkýval. Připadalo jim, že se letoun rozpadne na kousky. Ginger byl otřesen. Nemohl nic dělat. Černé obrysy lodi ho doslova hypnotizovaly. „Neočekávaná porucha číslo dvě,“ řekl Biggles přes zatnuté zuby.

Gingerovi teď připadalo, že se ta loď opravdu blíží do přístavu. Pak ale, když se letadlo řítilo vedle plavidla, poznal, že tomu tak není. Zdálo se, že snad spolu závodí. Loď byla blízko přístavu a dojížděla už jen setrvačností. Dojem, že se řítí stejně tak rychle jako letadlo, byl klamný. Jejich vlastní rychlost ho oklamala. Loď, kterou teď už rozeznal, byl torpédoborec. Tyčil se nad hladinou ve vzdálenosti dvou set yardů od ústí.

Biggles, pokud byl v uzavřeném zálivu, nemohl samozřejmě zatočit. Narazil by na náspy. Nemohl se však ani vznést, protože roloval po klidné hladině a nebyla tu žádná vlna, která by letadlu pomohla do vzduchu. Naštěstí se alespoň trochu odpoutal od hladiny. Přesto měl spíš klapky přiškrtit. Stroj by pravděpodobně zpomalil a klesl zpátky. Pak by následky možné srážky nebyly tak katastrofální. Ztratili by ale jakoukoli šanci na útěk. Biggles přidal rychlost a řítil se vpřed s plně otevřenými klapkami. V ústí přístavu smýkl letadlem prudce vpravo. Nic jiného nezbyvalo, černý torpédoborec se už tyčil přímo před nimi.

Letadlo prudce zatočilo a s Gingerem to smýklo na stranu. Pomyšlel si, že je to jejich konec. Křídlo na levém boku lehce rozčeřilo vodní hladinu. Okénka zaplavila sprška. V duchu se připravil na srážku, která mu stále připadala nevyhnutelná.

Letoun se však mihl několik stop od boku torpédoborce, narovnal se a řítil se novým kursem.

Najednou spatřili, že před přístavem nestojí jen jedna loď. Kotvily tu dva torpédoborce a ta poslední, třetí loď musela být tanker.

Byl to pro ně doslova šok. Ze dvou vzdálenějších plavidel z přístavu nic neviděli, avšak teď už nehrozilo nebezpečí přímé srážky. Letoun se od plavidel příčně vzdaloval. Ginger si zhluboka oddechl, ale stále ještě nemohl promluvit. Podíval se vedle sebe. Biggles mu připadal naprosto klidný, jako by se nic nedělo. Nebezpečí ještě nebylo zažehnáno. Z prvního torpédoborce vyšlehl světlomet a začal pátrat po vodní hladině. Jeho paprsky prořezávaly zpěněnou vodní hladinu. Několik světlíc osvětlilo ztemnělou hladinu. Pak vybuchl první dělostřelecky granát a daleko za nimi se zablesklo podruhé. Obloha se pokryla plameny. Biggles přidal rychlost a snažil se světlometu ujet. Kličkovat s letounem se v téhle rychlosti nedalo. Pak se nahlas z něčeho nic rozesmál.

„Svatá prostoto! Už jsem cítil, jak se bortíme po nárazu do torpédoborce. Nemůžeme si stěžovat, měli jsme štěstí, ale zase se ukázalo, jak i nejlepší plán může mít slabá místa. Nikdy nemůžeš počítat se vším. Někotvila tu loď, jak je rok dlouhý. Museli ji sem postavit zrovna, když jsme roztočili vrtule. Kdyby se tu loď objevila o minutu dřív, nebo my o chvílku později, panečku, to by byla slupka.“

„To mi povídej,“ vrčel Ginger.

Biggles polkl. „Vsadil bych se, že jejich velitel nadával všemi jazyky světa.“

„Určitě se z toho zbláznil tak jako já, a to mu nešlo o krk,“ zahučel Ginger. „Mimochodem, víš, kam plaveme?“

„Snažím se přesvědčit odstřelovače, že míříme na otevřené moře,“ odvětil Biggles. „Nemůžu se otočit moc brzy, protože by pochopili, co zamýšlíme. Snad už to teď půjde.“

Udělal s letadlem velký oblouk. Řev motorů se ztišil a hydroplán zvolna klouzal k poslednímu výběžku pevniny k mysu Martin. Ležel před nimi ve světle měsíční záře vzdálen několik mil na sever. Ginger neopomněl poznamenat, že Bigglesovo rozhodnutí nezamířit rovnou k cíli, bylo rozumné. Upláchli světlometu a pokračování útěku skryla tma. Teď, když budou potřebovat světlo, aby mohli najít Francoisův člun, naložit utečence a vzlétnout, pomůže jim měsíc.

„Zkontroloval jsi benzínové nádrže?“ zeptal se Biggles.

Ginger připustil, že ne.

„Tak se na to koukni.“

Ginger nevěděl jistě, nač ho Biggles upozorňuje, ale věděl, že

musí mít ke své otázce dobrý důvod. Podíval se pozorně na palubní desku. Pak pochopil. Nádrže byly ze tří čtvrtin prázdné!

„To je ale průšvih,“ řekl zhnuseně. „Teď musíme zpátky do přístavu natankovat. Co tomu říkáš?“

„Nevtipkuj,“ odpověděl nasupeně Biggles. „I oni sami šťávu těžko shánějí. Protože však chtěli ráno odletět, určitě musejí natan-
kovat. Ale počkej. Už vím, jak to je. Ten tanker! Čekali na něj. Proto ten shon v přístavu. Už je jasné, na co tu Italové čekali. Byly to zásobovací lodě. Dávej už ale pozor. Nezahlédl jsi někde náš člun?“

Na levoboku světlomety stále prohledávaly oblohu a hledaly ukradené letadlo. Gingera to ale vůbec nezajímalo. Kousek před sebou spatřil malý černý bod.

„Tamhle je,“ vykřikl. „Jsou tady.“

Biggles neodpověděl, protože se právě snažil udržet hydroplán v správném směru v měsíční záři, aby souběžně uhýbal oslnivému světlu světlometu. Ginger už také nemluvil, protože věděl, že na tlačání není čas. Seděl vzpřímeně, očima studoval malý člun vpředu. Zvětšoval se, až dostal konkrétní podobu. Na vodní hladině ještě občas vybuchovaly dělostřelecké granáty. Gingerovi bylo divné, na co vlastně střelí. Byli už mimo dostřel. Připadalo mu, že se dívá na film a najednou si vůbec neuvědomoval, jakým nebezpečím prošli.

Letěli těsně nad hladinou, ale stroj už byl ve vzduchu. Před předním sklem kabiny rostly kuželovité kopce kdesi za mysem Martin. Biggles trochu zvedl nos letadla a volně klouzal nad hladinou. Příd' Francoisova člunu se zmítala v příbojové vlně, když Savoia přistála. Člun zaplavovaly vlny. Hydroplán sebou trhl, když Biggles šlápl na výkonné brzdy. Trochu se zhoupl a zastavil se.

„Otevři dveře,“ přikázal Biggles. „Ať mi Algy podá uniformu. Není mi dvakrát teplo.“

Ginger poslechl. Světlomet projel nad hladinou nebezpečně blízko. Ginger v odlesku jeho světla viděl Bluebird prorážející vlny. Člun za sebou zanechával zpěněnou stopu. Bylo jasné, že motor běží. Zbývalo sto yardů.

Ginger starostlivě hlídal, kdy se znovu vrátí pátrající oko reflektoru. Světlomety osvětlovaly hladinu v okolí celého přístavu. Předpokládal, že rachot leteckých motorů mohly také zaznamenat zvukové detektory. Určitě už ale nezaznamenaly motor Francoisova Blue-

birdu. Bílá stopa zmizela, motor ztlchl a člun zajel vedle hydroplánu setrvačností.

„Parádní práce,“ ocenil je Algy.

„I ta vaše,“ odvětil Ginger. „Pospěšte si. Kouří se nám za patami. Je tu trochu rušno. Jestli nás zachytí jeden z těch paprsků, Italové na nás začnou shazovat ty ošklivé bouchací kuličky.“

KAPITOLA DEVATENÁCTÁ

ROZLOUČENÍ S FRANCIÍ

Přesně, jakoby ho Ginger přivolal, dotkl se letounu paprsek reflektoru. Putoval dál, pak se zastavil a vrátil se zpět. Zůstali viset v ohnisku světla. Octli se uprostřed oslnivé záře.

„Biggles chce své šaty,“ zařval Ginger. „Pilotuje jen v kalhotech.“

„Už se to nese.“ Algy po něm hodil balík se svršky. Ginger něco na Bigglese volal a zároveň mu jej podával.

Naši utečenci kvapně nastupovali do letadla. Henriho strčili do trupu na nosítkách. Následovala jej jeho matka, sestra i sama kněžna. Biggles, který se mezitím nasoukal do své nepostradatelné uniformy, se objevil ve dveřích a volal na Françoise.

„Poslechněte mě a odvezte člun do Mentone,“ křičel na něj, když všichni už byli na palubě. „Řekněte, že jste chytil kraby, když se zvedly vlny a vy jste musel ke břehu. Když se vás budou vyptávat, tak jim klidně řekněte, že jste viděl, jak hydroplán nakládá nějaké lidi u mysu Martin. Sbohem a dík! Povedlo se to jen díky vašemu skvělému výkonu.“

„Vraťte se po válce,“ vykřikoval Francois. „*Au revoir, Au revoir*“ pane. „*Et bon voyage*.“ Ozval se zvuk lodního šroubu a člun se otočil a jako šipka zamířil přímo k pobřeží.

Jakmile Ginger prásknul dveřmi, zasvištěl granát a zvedl sloup vody asi sto yardů od nich. Pospíšil si do kokpitu. Biggles už zase seděl u kniplu. Jeden pohled z okénka na boku mu stačil, aby rozpoznal, že z pevnosti na osamoceném pahorku Mont Agel šlehají ohnivé plameny. Vzduchem začaly svištět granáty.

„A honem odtud!“ prohlásil Biggles.

Zařvaly motory. Letoun se rozběhl s větrem o závod po mořské hladině a za sebou zanechával hlubokou rýhu v jinak klidné vodní hladině.

Ginger poprvé promluvil, až když se plováky zvedly od vodního povrchu. „Budeme mít trochu komplikace, máme málo benzínu.“ poznamenal. „Kam letíme?“

„Do Alžíru?“

Ginger se zarazil. „Cože? Do Alžíru?“

„Jsou tam naši. Alespoň doufám, že tam jsou. S prázdnou nádrží jinam nedoletíme. Tam bychom ale za každých okolností doletět měli. Jestli to půjde jako po drátku, měli bychom tam být před úsvitem. Vezmi řízení. Navléknu si sako.“

Biggles dokončil oblékání.

„Tak a je to,“ pokračoval. „Jdi dozadu a řekni Bertiemu i Algymu, aby si vlezli do střeleckých věží a dávali bedlivý pozor na nepřátelská letadla. V tomto případě jsou nepřátelská letadla i ta naše. Máme trochu popletené výsostné znaky. Naši kluci nevědí, kdo sedí uvnitř.“

Ginger se podíval z okna a uviděl, že už přeletěli pověstné Azurové pobřeží. Světlomety stále pročesávaly oblohu, ale teď už to spíše připomínaly uhasínající zápalky. Vrátil se od kabiny a promluvil si se všemi. Všichni se uvelebili tak, jak to jen trochu šlo. Mario s poděšeným výrazem ležel na zemi. Přesto se dokázal na Gingera usmát. I Jeanette se na něj zářivě usmívala.

„Biggles chce, abyste si vlezli do věží a dávali pozor na naše kluky, kteří se tady náhodou motají a hledají nepříjemnosti!“ řekl, když se obrátil k Algymu a Bertiemu.

„Zase bude nuda,“ odvětil Bertie. „Hele, jen tak mimochodem, proč letíme na jih? Tudy se do Anglie nedostaneme.“

„Je to naše jediná možnost,“ vysvětloval Ginger. „Nemáme moc šťávy. Biggles míří na alžírské pobřeží. Předpokládá, že to zvládne, ale tak jednoduché to zas nebude. Jdu za ním.“ Ginger se vrátil do kokpitu.

Přes dvě hodiny letěl hydroplán nad jednolitým a opuštěným mořem. Motory burácely, když přelétávali Korsiku i Sardinii s jejich jehlovitými výběžky. Nespatřili na obzoru žádné letadlo. Na jihozá-

pad od Sardinie spatřili jedinou loď. Mohl to být torpédoborec nebo malý křižník.

„Co kdybychom zkusili rádio? Sdělíme jim, že už letíme domů!“ najednou bez přemýšlení navrhl Ginger.

„Skvělý nápad! A pak máme na krku celou letku italských stíhaček?“ odpověděl jedovatě Biggles. „Nech nás letět radši v klidu! Do-cela by se mi líbilo, kdyby se nám teď všechny maléry zdaleka vyhýbaly.“

Odmlčel se a soustředil se na řízení. Jedním okem visel na ukazateli paliva a druhým na jižním horizontu. Paliva rychle ubývalo. Ve čtvrt na šest růžová záře na východě zvěstovala příchod nového dne. O pár minut později se na obzoru objevila purpurová čára. Bigglesovi se ulevilo.

„Právě včas,“ sykl. „Benzínu už máme na dně. Mějte oči otevřené. Jediné skutečné nebezpečí teď představují naše letadla.“

„To bude kouzlo,“ brumlal Ginger. „Těším se.“

Za deset minut letu pod oblohou, na níž sluneční kotouč stoupal jako obrovský míč, se čára proměnila v písčné pobřeží, v jehož pozadí se tyčily útesy. Jejich povrch byl v průběhu tisíců let rozbrázděn neustálými porvy větru a slunečním žářem.

Pobřeží se táhlo od východu a končilo na západě. Oba konce se ztrácely v nedohlednu. „Afrika,“ řekl Ginger tiše.

„Alžír, doufám,“ doplnil Biggles. „Teď už musíme být hodně opatrní.“

Sotva to dořekl, v levém motoru zaškubalo. A vzápětí totéž postihlo ten druhý. Chvilí skytaly, kašlaly a dusily se. Oba motory se zastavily. Mezitím Biggles zatlačil páku dopředu a zamířil s letadlem na mělčinu.

„To snad ještě zvládneme,“ poznamenal.

V kokpitu se objevil Bertie. „Tak kluci, pohněte sebou,“ požadoval. „Z východu sem letí tři Hurricany.“ Odněkud se ozval štěkot několika kulometů.

Biggles sklonil letadlo k prudkému klesání. Na Bertieho vykřikl: „Vylož se z trupu letadla a nějak jim vysvětlí, aby nestříleli!“

Ginger se díval dolů, kde bíle zpěněné vlny narážely na pěnou lemovanou pláž. „Tady nedokážeš přistát,“ přesvědčoval ho.

„Dokážu,“ nesouhlasil s ním Biggles.

„Zaplaví nás to.“

„To bych právě chtěl, ovšem na mělčině,“ řekl Biggles.

„Obávám se, že kdybychom zkusili přistát normálně, naši nás rozstřílí. Zkusím přistát na mělčině a pak se sunout podél pláže. Co jiného mi zbývá. Měl bys být připravený a varovat všechny, že přijde nouzové přistání. Ty a Algy se postaráte o Henriho.“

Ginger se rozběhl nahoru najít Bertieho. Nebyl to vůbec lehký úkol vzhledem k náklonu letadla. Bertie dával svým pronásledovatelům ze dveří šílené signály. Pro stíhače však bylo obtížné sledovat cíl, který se řítí k zemi v tak podivném kurzu.

„Povede se to,“ uklidňoval Ginger ostatní, i když v to sám příliš nevěřil. „Možná, že se trochu zavrtáme do písku. Buďte připraveni na okamžité opuštění letadla.“ Podíval se do Jeanettiných očí a dostal zase odvahu.

Pak je to vmáčklo do sedadel, když se letadlo dotklo hladiny a brázdilo hladinu jako loď. Skrz okno uviděl, jak příboj útočí na píssečné pláže. Letadlo se k pevnině blížilo stejným směrem spolu s ním. Příbojové vlny se vpředu vpíjely do rychle vysychajícího písku.

Stroj se hnál k pobřeží, překonával vlny a pleskal o ně břichem letadla. Pak přišel náraz, který všechny vrhl dopředu. Dveře se prudce otevřely. Do kabiny pronikala voda a valila se po podlaze. Vzduchem létaly oblázky jako krupobití. Pak se ozvalo další zapraskání, letadlo se naklonilo na jednu stranu a zůstalo stát.

Ginger dobře rozpoznával blízkou pláž, kde pěna příboje vykreslovala v písku různé krajkové vzory. Někde blízko se ozvalo sílící hučení motoru. „Postarej se o Henriho,“ vykřikl, vyskočil a rozběhl se po pláži. Mával rukama na znamení, že se vzdává. Udělal to v poslední chvíli. Hurrican se už vrhl střemhlav do útoku. Pilot na poslední chvíli zvedl před letadla a místo palby vyrovnal výšku. Řev motorů na chvíli přehlušil všechno ostatní. Všechny tři Hurricany oblétávaly hydroplán v těsném závěsu.

Ginger se otočil a spatřil Bertieho s Algym, jak nesou Henriho. Šlapali v mělké vodě. Biggles přišel odněkud zezadu. To už šli po vyschlém písku a vytvářeli malou skupinku. Biggles mával na kroužící letadla, a pak širokou stranou skořápky vryl do mokrého a jemného písku velkými písmeny jedno jediné slovo, „Britové.“

Jeden stroj klesl na nižší letovou hladinu, zamával křídly a pak

prudce vystoupal. Zmizel podél pláže západním směrem.

„Víš, kde jsme?“ zeptal se Ginger Bigglese.

„Ne úplně přesně, ale myslím, že někde na nejvýchodnějším cípu Alžíru,“ odpověděl Biggles. „Tam něco jede po pobřežní silnici. Možná, že nám řidič něco řekne. Pojďme tam.“

Nebylo ale nutné, aby se nějak honili. Džíp zahnul ze silnice přímo k nim. Seděla v něm snad úplná americká jednotka.

Biggles se zastavil a usmíval se. „Vypadá to tak, že se tu vylodili přímo Amíci. Už nás mají!“

Džíp poskočil a zastavil se. Muži vyskočili z vozu v rukou ručnice a Thompsonovy kulomety. Obestoupili skupinku a tvářili se značně podezřívavě.

Před všechny vystoupil seržant.

„O.K., kluci, jsme O.K.,“ volal Biggles. „Jsme přátelé.“

„Co se to tu děje?“ huboval seržant, když hodil hlavou k italskému havarovanému hydroplánu. „Co jste zač?“

„Jsem důstojník Britského Královského letectva, velitel letky Bigglesworth.“

Seržant napoprvé nepochopil. „Co má znamenat tohle letadlo?“

„Vypůjčili jsme si je od Italů, abychom jim tam už nepřekáželi,“ odvětil Biggles. „Nelíbili jsme se jim! Utekli jsme z Francie. Je tu s námi zraněný a máme tu také děvčata. Budu vám zavázán, když nás svezete na velitelství. Musím se spojit s velícím důstojníkem, jak nejrychleji to bude možné.“

„Tak jo, nastupte si, Angláni,“ vyzval je seržant. „Nejedeme moc daleko.“

Tohle byl vlastně konec celého příběhu. To ostatní byla už jen běžná denní rutina. Všechno vysvětlili veliteli americké výsadkové skupiny. Henri byl řádně ošetřen a ostatní si odpočinuli a dostali občerstvení. Pak všechny utečence odvezli na britské velitelství v Alžíru. Tady už měli všechno pohodlí. Velitel sdělil ministerstvu, že jsou tady. Henri byl přijat do nemocnice.

Celý týden pak na severoafrickém pobřeží čekali na letadlo, které je dopraví domů. Ale ten týden byl pro Gingera příliš krátký. Celou dobu trávil jen s Jeanette, povídal si s ní a chodili spolu plavat.

Na konci týdne idyla skončila. Přistáli na své domovské základně. Když se náležitě postarali o hosty, šli důstojníci podat hlášení

generálu Raymondovi. Gratuloval jim k návratu a k úspěšnému završení operace.

„No, a máme to za sebou,“ poznamenal Biggles, když dokončili hlášení a vyšli na Kingsway. „Stejně bychom se měli vrátit k letce.“

„Mám ale ještě pár dní dovolené. Jestli vám to, pánové, nevadí,“ řekl Ginger krotce.

Biggles zvedl obočí. „Proč chceš dovolenou?“

„No, musím zajít za svým krejčím, aby mi ušil novou uniformu... a pak si tu musím ještě zařídit jednu nebo dvě věci,“ vysvětloval ledabyly Ginger.

Biggles se rozesmál. Algy smutně kroutil hlavou a Bertie ztrápeně mrkal.

„Pozdravuj ji ode mne. A říkej jí všechny ty hloupé řečičky. Však víš, o čem mluvím, ne?“

„Hele trubadůre, nech toho. Radši si pořádně vylešti monokl,“ ušklíbl se Ginger a mávnul na projíždějící taxík.

W. E. JOHNS A PILOT JAMES BIGGLES- SWORTH

Když se stal v roce 1932 tehdy sotva čtyřicetiletý W. E. Johns redaktorem měsíčníku „Popular Flying“, bylo jedním z jeho prvních počínů, že do nového časopisu zařadil svou povídku Bílý Fokker. Čtenáři se v ní poprvé seznámili s pilotem stíhačky, s Bigglesem. Nový hrdina na novém vzdušném bojišti si je ihned získal.

Nebylo divu.

Bigglesovy příběhy na francouzské frontě za první světové války vycházejí z autorových osobních prožitků a z vyprávění jeho spoluvojovníků. Většina z nich má zcela reálný podklad. Čtenář je někdy natolik vtažen do příběhu, že má pocit, jakoby sám seděl v kabině stíhačky, sám sledoval palubní přístroje, sám tiskl kulometnou spoušť a při přistání se pozorně vyhýbal kráterům po bombách, shozených nepřítelem na letišti...

Spisovatel měl navíc k letounům i k létání nesmírně blízko. Již v mládí si zamiloval svět křídel a zůstal té lásce věrný až do smrti. Do odvážného hrdiny Bigglese vložil autor tolik ze sebe, ze svých snů, že se ani nelze divit představám mnoha mladých čtenářů, kteří Williama Earla Johnse a Bigglese považují za jednu osobu.

Metoda přebírání skutečných událostí jako základního prvku vymyšleného příběhu, je v literatuře běžná. W. E. Johns si tento způsob osvojil, což lze doložit na mnoha případech:

Příběh Biggles vzdušný komodor vznikl na základě japonských útoků na neutrální lodi v době japonsko-čínské války v roce 1931...

U příběhů Bigglese ve Španělsku, Biggles na Borneu, Biggles vzdoruje hákovému kříži i u mnoha dalších je souvislost s válečnými událostmi zcela jasná. Platí to i pro řadu titulů, které česky dosud nevyšly. V Bigglesových příbězích lze najít válku v Koreji, tábory sibiřského gulagu, boje v Africe či v Jižní Americe, výboje komunistické Číny a třeba i ozvuky vpádu sovětských tanků do Maďarska v roce 1956.

Nášemu čtenáři však nemusí být jasné, že se třeba v Anglii ve dvacátých letech vážně obávali nebezpečí dovozu komunismu na

britské ostrovy a že se tehdy v Londýně dokonce báli ruské invaze. V knize Biggles modré nebezpečí se s touto hrozbou vypořádává sám statečný pilot, za vydatné pomoci patnáctiletého mladíka jménem Ginger Habbblethwaite...

Mnohé z Bigglesových příběhů ovšem nemají historické pozadí. Biggles na stopě, Biggles letí na sever, Zlaté dublony, Černý kondor i další knihy vznikly jen díky autorově fantazii. Přesto je pozoruhodné, že téměř sto Johnsovy knih o Bigglesovi představuje i jakousi dobrodružnou příručku části dějin tohoto století...

Ano! Četli jste dobře. W. E. Johns napsal o Bigglesovi devadesát čtyři knih – románů i sbírek povídek. Autor je psal od začátku let třicátých až do konce let šedesátých. To se už z Bigglese letce stal Biggles policista. Úroveň jednotlivých titulů je rozdílná, ale není pochyb o tom, že kdo si létajícího hrdinu oblíbil, nedá si ujít žádné z jeho dalších dobrodružství.

Svědčí o tom také údaje o vydávání Bigglesovek ve světě.

Čtěte!

Biggles vychází v Austrálii, Belgii, Brazílii, Britské Guyaně, Dánsku, ve Finsku, Francii, v Holandsku, Chile, na Islandu, v Itálii, Jižní Africe, Kanadě, Malajsii, dokonce i v Německu, ale i v Norsku, na Novém Zélandě, v Portugalsku, ve Španělsku, Švédsku a Švýcarsku.

Patrně rekordní počet Bigglesovek vyšel ve Francii a ve Švédsku. V obou zemích již vyšlo přes sedmdesát různých titulů! A dalo by se i spočítat do kolika jazyků byla Bigglesova dobrodružství přeložena. Pokud se dáte do počítání, měli byste vědět, že ve Švýcarsku vychází Bigglesovky v jazyce německém...

A jak jsou překládány názvy knih?

BIGGLES LANŮM MODEM. Tak zní malajsky název knížky u nás známé jako Biggles a zlaté dublony (Biggles flies West).

BENNI OG FEGALAR HANS není nic jiného než název Bigglesovy letecké společnosti, jak vyšla na Islandu (Biggles and Company). Na tomto chladném ostrově ovšem neznají Bigglese, znají pouze Benniho. Jde o výjimku – nikde jinde Bigglese nepřejmenovali.

BIGGLES VOA PARA AS ANTILHAS jsou potom opět Zlaté dublony, tentokrát z Brazílie v jazyce portugalském.

LES BAL DES SPITFIRES, neboli Tanec Spitfirů vyšel ve Francii. U nás knihu poznáte jako Biggles a bitva o Anglii (Spitfire Parade).

Z výčtu je zřejmé, že Biggles si získal čtenáře v Evropě, Asii, Americe, Africe i v Austrálii. Výjimku tvoří USA, kde zřejmě mají dostatek vlastních hrdinů (a možná také kanadská vydání Bigglese) a také ovšem země bývalého „Tábora socialismu a míru“. Zde anglický hrdina neuspěl, nebyl marxista. Díky nakladatelství T & M a českým překladatelům je čeština jediným slovanským jazykem, kterým se Biggles a jeho přátelé naučili hovořit. Dosud to platí a polští, ruští, chorvatští či jiní slovanští čtenáři neměli potěšení se s Bigglosem setkat. Jistě stojí za zaznamenání, že velký, přímo světový zájem o Bigglese vznikl až po roce 1945. První kniha o Bigglesovi (Návrat velbloudích stíhaček) byla sice z angličtiny přeložena v Německu, kde vyšla již v roce 1936, avšak daleko nejoblíbenějším byl Biggles až do roku 1945 právě u nás! V bývalém Československu, do roku 1940 vyšlo plných třináct titulů. Nikde jinde, kromě Anglie, v té době Bigglese ani neznali...

Nebylo by spravedlivé vydávat Williama Earla Johnse za spisovatele, který vytvořil jen hrdinu Bigglese a skupinku jeho přátel a odpůrců. Anglický autor napsal ještě šedesát pět jiných knih. Dají se rozdělit zhruba do čtyř skupin:

1. Do oblasti literatury faktu patří několik titulů, v nichž se autor zabývá letectvím, leteckými hrdiny a také hledáním ztracených dokladů.

2. Do oblasti science fiction přísluší příběhy, jako jsou Neznámé světy, Králové vesmíru, Návrat na Mars nebo Paprsky smrti z Ardilly.

3. Série Worrals. Jde o jedenáct leteckých příběhů o Joan Worralsonové, které autor psal od roku 1940. Tehdy byl z míst blízkých britské vládě požádán, aby podpořil nábor děvčat do WAAF – Pomocné ženské letecké služby.

4. Série Gimlet King a Commando. Těchto deset příběhů vzniklo podobně jako předchozí řada. Tentokrát šlo o získání zájemců o službu v britské armádě z řad chlapců.

Podle ohlasu v zemích, kde Biggles slavil a dosud slaví veliké úspěchy je však zjevné, že tato další autorova díla u čtenářů příliš

neuspěla. Několik titulů ze série Gimlet a Worrals vyšlo pouze ve Francii a v Itálii.

Zůstaneme proto Bigglesovi věrni. Jen neradi bychom zklamali své věrné čtenáře...

Biggles je prostě jen jeden. Nám, jeho čtenářům a obdivovatelům, ani příliš nevadí, že je schopen provádět hrdinské kousky v padesáti či šedesáti letech stejně jako v době, kdy mu ještě nebylo dvacet.

A jeho bratranec Algy? Ginger a Lord Bertie? Také stárnou, ale můžete se na jejich kousky dále těšit.